

Ο ΗΣΑΥΡΟΣ

Ο «ΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ»

Στις 18ο νοτίου πλάτους και τις 30ο ανατολικού μήκους

Υπάρχουν καταραμένοι δρόμοι, όχι μόνο στην ξηρά, αλλά και στη θάλασσα. Κι' ένας τέτοιος είναι εκείνος που περνάει από το σημείο 18° νοτίου πλάτους και 30° ανατολικού μήκους της γραμμής Καίτη Τάουν - Σουθάμπτον.

Οι ναυτικοί έχουν αποκαλέσει αυτό το σημείο «δρόμο του θανάτου», γιατί μέσα σε διάστημα μόλις δέκα οχτώ μηνών έχουν ξετυλιχθεί σ' αυτή τη θαλασσία περιοχή τρία δράματα, που αποτελούν ισάριθμα αινίγματα. Για τη διαλεύκανσή τους η Σκωτλαντ Γκάρντ διέθεσε τα καλύτερα λογιστικά της. Άλλα χωρίς αποτέλεσμα...

Το πρώτο απ' αυτά τα δράματα χρονολογείται από το Νοέμβριο του 1947. Πρόκειται για τη γνωστή υπόθεση της ωραιότητας ηθοποιού Γκαίη Τζίμπσον, που εξαφανίστηκε μυστηριωδώς από την καμπίνα της, καθώς το «Ντουρμπαν Κασλ» το άπλοιοιαν με το οποίο ταξίδευε, περνούσε απ' αυτό το μοιραίο σημείο.

Κατά την άφιξη λοιπόν του άπλοιοιού στο Σαουθάμπτον συνελήφθη ο καμαρώτος του Τζαίμς Κάμπερ, με την κατηγορία ότι είχε στραγγαλίσει την ηθοποιό κι' είχε πετάξει το πτώμα της στη θάλασσα. Δυσ' απόψεως, όμως, επεκράτησαν γι' αυτή την υπόθεση. Ή μιά ήταν ότι ο Κάμπερ είχε χαθεί στην καμπίνα της Τζίμπσον και της είχε επιτεθεί, άλλ' ότι, μπροστά στην επίμονη άρνησή της, προτίμησε να την σκοτώσει και να εξαφανιστεί το πτώμα της, από το φόβο μήπως τον καταγγείλει και τον κάμει να χάσει τη θέσι του. Ή άλλη δε ότι η ίδια η Τζίμπσον είχε προσκαλέσει τον Κάμπερ στην καμπίνα της — πράγμα που φαίνεται πιθανώτερο, γιατί η ηθοποιός ήταν από τις καλούμενες γυναίκες - ήφαιστεια κι' είχε ζήσει ως τότε μία ζωή εξαιρετικά σκανδαλώδη — κι' είχε ξεφυγήσει στα χέρια του κατά τη διάρκεια ενός ερωτικού γλεντιού. Ο καμαρώτος, στην απόγνωσή του, πέταξε τότε το πτώμα της στη θάλασσα, από φόβο μήπως ενοχοποιηθεί για το θάνατό της.

Ο Κάμπερ λοιπόν καταδικάστηκε σε θάνατο. Άλλ' επειδή υπήρχαν αμφιβολίες για την ένοχλη του, η ποινή του μετετράπη σε ισόβια δεσμά.

Το δεύτερο δράμα ξετυλίχθηκε τον περασμένο Μάρτιο. Και στην ίδια ακριβώς περιοχή.

Επρόκειτο και πάλι για το «Ντουρμπαν Καστλ», που έκανε το ταξίδι από το Καίτη Τάουν στο Σουθάμπτον.

Μέσα σ' αυτό, μεταξύ των άλλων επιβατών, βρίσκονταν ο Στέφεν Χάρπερ, γιουός του Άγγλου πολυκατομμιούχου Πέρσυ Χάρπερ, ή σύζυγός του Μάλβις και ο αδελφός του Έρικ.

Ο Στέφεν Χάρπερ και η Μάλβις είχαν παντρευτεί στο Καίτη - Τάουν πριν από μερικές μέρες και έκαναν το γαμήλιο ταξίδι τους.

Η ένωση τους δεν ήταν, ωστόσο, εύτυχισμένη. Και το γεγονός αυτό ωφέιλετο ίσως στη μεγάλη νευρική κατάσταση του Στέφεν.

Ο Στέφεν Χάρπερ είχε υπηρετήσει κατά τον πόλεμο ως πιλότος της Ρ.Α.Φ. και είχε τραυματισθεί στο κεφάλι. Από τότε έπαθαινε συχνά παραισθήσεις και είχε γίνει πολύ όξυθυμος.

Το πρωί της 4ης Μαρτίου, η Μάλβις πήγε να βρει τον άστυνόμο του πλοίου και του είπε ότι ο άντρας της ήταν κλειδωμένος στην καμπίνα του και δεν άπαντούσε.

Ο άστυνόμος αποφάσισε τότε ν' ανοίξει την πόρτα με το εφεδρικό κλειδί που είχε ο κυβερνήτης στο γραφείο του. Άλλ' όταν μπήκε στην καμπίνα, αντίκρυσε ένα ανατριχιαστικό θέαμα. Ο Στέφεν Χάρπερ ήταν πεσμένος μπρούμυτα στο πάτωμα και έπλεε μέσα σε μία λιμνή αίματος που έτρεχε από μια πληγή που είχε στο δεξίο κρόταφο. Ένα περίστροφο βρισκόταν λίγο πιο πέρα.

Αυτόκτονη ή εγκλημα;

Η Σκωτλαντ Γκάρντ, που άπασχολήθηκε μ' αυτή την υπόθεση, δεν κατώρθωσε να βγάλει κανένα συμπέρασμα.

Το γεγονός είναι ότι, κατά τη διάρκεια του ταξιδιού, η Μάλβις έκανε συχνές επισκέψεις στην καμπίνα ενός άλλου επιβατικού ονόματι Ζουμπέρ. Γεγονός είναι επίσης ότι ο Έρικ Χάρπερ είχε μία περιέργη και σχεδόν αδικαιολόγητη οικειότητα με τη γυναίκα του αδελφού του...

Αυτά είναι τα περιστατικά που έχουν κάμει τους ναυτικούς ν' αποκαλέσουν το δρόμο που περνάει από το σημείο που αναφέραμε καταραμένο... Τά πλοία τον αποφεύγουν σήμερα. Και η Σκωτλαντ Γκάρντ άσχολείται πάντα με τη διαλεύκανση του μυστηρίου που περιβάλλει το θάνατο της Γκαίη Τζίμπσον και του Στέφεν Χάρπερ...

Το πλοίο με τα φείδια

Πρωτότυπο διήγημα

Ή πρώτη κραυγή του κινδύνου βγήκε απ' το στόμα του Καρτάς, του θερμαστου. Ξύπνησε ξαφνικά από μία ύγρη και κρύα έπαφή. Άπλωσε το χέρι του... κι' άγγιξε ένα φείδι! Πήδησε άμέσως απ' το στρώμα του κι' έβαλε τις φωνές. Οι άλλοι ναύτες ξύπνησαν και πετάχτηκαν με φρίκη απ' τις κοκέτες τους. Στο φως του κρεμαστού φαναριού, διέκριναν έξη έρπετα... Έσπευσαν τότε ν' ανεβούν στο κατάστρωμα, πανικόδολητοι.

Καθώς έτρεχε σαν τρελλός, ένας απ' αυτούς, ο Ρουσέν, πάτησε ένα φείδι. Φαίνεται πως τα έρπετα είχαν σκορπιστεί σ' όλο το πλοίο, γιατί ξετρύπωναν από παντού!

Πώς είχαν καταρθείσει να βγούν απ' τα κιβώτια τους; Κανείς δεν ήξερε... Πάντως, είχαν διασπαρθεί στο κατάστρωμα κι' είχαν κατεβεί έπειτα στις μηχανές και στις καμπίνες.

Στο λεβητοστάσιο, όλοι κυριεύθηκαν από πανικό, μόλις εμφανίστηκε ένας τεράστιος πύθων. Ο πλοίαρχος Ρανέκ πάλεψε στην καμπίνα του μ' ένα βόα... Βριστές και στριγγλίσματα άντηχούσαν μέσα στο σκοτάδι. Σε κάθε γωνιά, ήταν κρυμμένο κι' ένα φείδι, έτοιμο να έπιτεθεί, να δαγκώσει...

Τρελλός απ' τον τρόπο, ο θερμαστής Πονιόν έπεσε στη θάλασσα. Ο λιπαντής Παζέ, καθώς έτρεχε για να μη τον προφτάσει ένα φείδι, άνοιξε στα δυο το κεφάλι του πάνω στο κατάρτι.

Ο Ρουσέν είχε πέσει κάτω και σπάραζε. Το πτόδι του ήταν πρησμένο και μελανιασμένο, από δάγκωμα φειδιού. Το δηλητήριο ανέβαινε στις φλέβες του. Μερικά λόγια άκατάληπτα βγήκαν απ' τα χείλη του, κι' έπειτα από ένα τελευταίο σπασμό έμεινε ακίνητος για πάντα...

Απ' την πρύμνη άκούστηκαν τα ούρλιαχτά του Γκριώ, του μαγειρού. Ένας κροταλίσκος τον έσφιγγε μέσα στις σπείρες του. Κι' οι άλλοι παρakoλoυθούσαν από μακριά την άγωνία του, άνικαν να τον βοηθήσουν... Μία φρικτή σύσπασε αλλοίωσε το χλωμό του πρόσωπο. Άνοιξε το στόμα του, σαν να προσπαθούσε άπελπισμένα ν' άνασάνη... Τα κόκκαλα του έτριξαν απ' το σφίξιμο. Και ξεψύχησε, χωρίς να μπορέσει να βγάλει μία φωνή...

Απ' την καμπίνα του πλοίαρχου δεν άκούγονταν πιά κανείς θόρυβος. Το πλήρωμα είχε καταφύγει πάνω στη γέφυρα, με άρχηγό τον τιμονιέρη Μαλοράν, και προσπαθούσε ν' άμυνθεί με σκαπάνες, με λoστούς, με ό,τι εύρισκε πρόχειρο...

Άπαίσια σφυρίγματα, πνιγμένες φωνές και ρόχοι, που ανέβαιναν απ' το έσωτερικό του πλοίου, έδoπoιούσαν τους άλλους που ήταν άπάνω ότι ο θάνατος πλησίαζε!...

Ένα τριγωνικό κεφάλι ξεπρόβαλε ξαφνικά άνάμεσα στα κάγκελλα της γεφύρας. Άφωνοι τώρα κι' άκίνητοι όλοι, κίτταζαν σαν ύπνωτισμένοι το φείδι που σερνόταν σιγά - σιγά προς το μέρος τους. Έξαφνα ο Μαλοράν έβγαλε μία φωνή σπαρτακτική. Δυσ' σταγόνες αίματος φάνηκαν στο χέρι του. Το φείδι τόν είχε δαγκώσει!... Έστρελλωμένος απ' τον πρόμο, άρπαξε το μαχαίρι ενός συντρόφου του κι' έκοψε το χέρι του απ' τον καρπό.

Ή πάλι εξακολούθησε άγρια όλη την υπόλοιπη νύχτα. Την άυγή, ζούσαν μόνο τρεις απ' το πλήρωμα. Ο Κέλιν, ο τολμηρότερος απ' αυτούς, έιπε στον Γκράντ:

— Δεν ρίχνεις μία ματιά να δής τι έγινε ο Μαλοράν; Τόν έχω χάσει...

Ο Γκράντ άπομακρύνθηκε, τρέμοντας. Τα γόνατά του λυγίζουν... Ένα μαύρο φείδι ξεπετάχτηκε ξαφνικά πίσω από ένα κατάρτι, τόν έζωσε, γρήγορα σαν άστραπή, και τού τσάκισε τα κόκκαλα. Κανείς δεν είχε ιδεί απ' τη γέφυρα αυτό το δράμα. Ο μηχανικός Ραμπώ, άνήσυχος γιατί δεν άναγύριζε ο Γκράντ, έκαμε το σταυρό του και πήγε να ιδεί τι του είχε συμβεί. Μόλις όμως έκαμε λίγα βήματα στο ύποστρωμα, έπεσε κάτω στους ώμους του και τού σφίξε το λαιμό. Σε λίγες στιγμές, είχε ξεψυχήσει κι' αυτός...

Ο τελευταίος, ο Κέλεν, περίμενε με άγωνία. Βαρειά σιωπή είχε άπλωθεί γύρω σ' όλο το πλοίο, που το παρέσυρε η θάλασσα, άκυβέρνητο, έδώ κι' εκεί...

Μη μπορώντας πιά ν' άνδξη στη νευρική του υπερένταση, ο Κέλεν άφισε το κατάρτιό του, προχώρησε προς την πρόρα, έθτασε στο καρρέ των ναυτών και βέλησε ν' άνεβή στην κοκέτα του. Άνάμεσα όμως στα ξεστα σκεπασματα είχε κολλήσει μία έχι - δνα! Μουσικήμένος από ιδρώτα, άφωνας απ' τη φρίκη, ο Κέλεν κατέβηκε από μία μικρή σκάλα στις μηχανές. Μά κι' εκεί είδε ένα σωρό έρπετα, που τάχε προσεκκύνει η ζέση των καζανιών. Θέλησε τότε να ξανα - νείβη βιαστικά, άλλα παραπάτησε, γλίστρησε κι' έπεσε. Πριν προλάβει ν' άνασκησθεί, ένα ζωντανό βραχιόλι του έζωσε τα πόδια, άλλο του τσάκισε το βώρακα, τρίτο του σφίξε το λαιμό.

Τώρα τα φείδια, που είχαν σκορπίσει το θάνατο, ήταν άπόλυτοι κύριοι του πλοίου, απ' την πρύμνη ως την πρόρα, απ' τα άμπάρια ως τη γέφυρα. Γλιστρούσαν παντού, κρεμιόνταν απ' τις σκάλες, σκαρφάλωναν στα σχοινιά. Ένα κεφάλι ξετρύπωνε από μία τρύπα, μία ουρά χανόταν σε μία γωνία...

Έκείνοι που δεν είχαν πνιγεί απ' τα μακάβρια άγκαλιίσματα των έρπετών, άγωνιούσαν άκόμη απ' την έπίδραση του δηλητηρίου τους...

★

Οι άνακρίσεις δεν άποκάλυψαν τίποτε σχετικό με το δράμα.

Όσοις θα μπορούσε να δώση την έξηγησι το πτώμα του Ζουκό, του πιθήκου του πλοίου, που βρέθηκε κοντά στα άνοιχτά κιβώτια των φειδιών. Κανείς όμως δεν μάντεψε την άλήθεια: ότι είχε ελευθερώσει αυτός τα έρπετα, για να παίξει, και το είχε πληρώσει πρώτος με τη ζωή του!

Λ. ΕΜΕΡΥ

★★

Η άσφάλεια στα έπιβατικά αεροπλάνα

Οι Άγγλοι είδικοί, έπειτα από πειράματα που έκαναν με ρομπότ, κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι η καλύτερη θέσις για τους έπιβάτες των ταξιδιωτικών αεροπλάνων είναι να έχουν γυρισμένη τη ράχη τους προς το μέρος του πιλότου, ή μ' άπρoς το μέρος του πιλότου, να βλέπουν προς το πίσω. Όπως καθόνται σήμερα οι έπιβάτες (κυττάζοντας προς το μέρος του πιλότου) κινδυνεύουν να πέσουν από μπροστά τους άεροπλάνα.

Ενώ, όταν είναι γυρισμένοι προς τα πίσω, δεν διατρέχουν αυτόν το κίνδυνο και έχουν πολλές πιθανότητες να σωθούν, με την προϋπόθεση ότι, να σωθούν, της έπαφής του αεροπλάτη στιγμή της έπαφής του ανθρώπου με το έδαφος, θα έχουν την ψυχή με το έδαφος, θα έχουν την ψυχή με το έδαφος, θα έχουν την ψυχή με το έδαφος...

— Σου το όρκισμαι.

— Είπε τόσο δύσκολο να το πιστέψω... Κι' έπειτα, κι' αν παραδεχτώ ότι θα μου μείνης ως το τέλος, αισθανομαι δυστυχής όταν

πείραξα με το έδαφος, ή όταν έχω χάσει...

— Είπε τόσο δύσκολο να το πιστέψω... Κι' έπειτα, κι' αν παραδεχτώ ότι θα μου μείνης ως το τέλος, αισθανομαι δυστυχής όταν

πείραξα με το έδαφος, ή όταν έχω χάσει...

— Είπε τόσο δύσκολο να το πιστέψω... Κι' έπειτα, κι' αν παραδεχτώ ότι θα μου μείνης ως το τέλος, αισθανομαι δυστυχής όταν

πείραξα με το έδαφος, ή όταν έχω χάσει...

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ιδιοκτησία - Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ - Διευθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ.: 27.135 - 29.967 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.500

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

"Ασκοπη δυσία

Κατάρα στη φύση του. Την άπεχθαναν μ' όλη του την ψυχή. Μεγαλο το κακό που του έκανε. Τον έπλεσε ώραio. Τα καλλίτερα ύλικά χρησιμοποίησε για την κατασκευή του. Από το άνάστημα ως τα μαλίσια, όλα έχουν τη σφραγίδα της τελειότητας. Ο άρτιος άντρας. Δεν υπάρχει σοδερότης που άντέχει στην ομορφιά του. Άν δεν του στέλνουν όλες τα προσκλητήρια του, όλες όμως τόν κυττάζουν μ' ένα τρόπο που τού λέει ότι δε χρειάζεται και μεγάλη προσπάθεια για την κατάκτησή τους. Από έφηβος πολιορκείται. Τριανταεφτά έτων είναι σήμερα, και η πολιορκία συνεχίζεται με την ίδια και χειρότερη ενταση.

Άλλα να που έφθασε κάποτε η ώρα του. Ή ώρα της αγάπης. Ή ώρα που άφρε στη ία. Δεν κάνει την περιγύφη της για να σάε πώ πως είναι. Άνταξία του άραγε σε ομορφιά; Τί σημασία έχει; Σημασία έχει ότι την αγαπά. Αυτός που άλλαζε τις γυναίκες πιο συχνά από το ποικαμίσιο του, άκυροβόλησε σε μία νέα που έγινε σκοπέος της ζωής του. Τιποτ' άλλο πέρα απ' αυτήν. Άπαρηγόρητα τα πλήρη έκειναν που έγκαταλείπει, που έπαυσε να τις προσέχει, που άρνείται να τις θερμάνει και μ' ένα βλέμμα του άκόμα. Καλλονές του προσφέρονται και τις άποκρούει. Ούτε συζητήσει. Άπόλυτη μονοψήλη στο ενδιαφέροντός του.

Όλες, δηλαδή, οι προϋποθέσεις για να είναι εύτυχισμένοι κι' οι δυο τους. Γιατί, φυσικά και η κοπέλλα δεν άποκρούει την αγάπη του. Τους βλέπουν και όσοι τους αγαπούν, τους καμωρώνουν.

Και όμως εύτυχεις δεν είναι. Άπαιτούνται και είναι δυστυχείς. Άν μπορούσατε να φαντασθήτε την πηγή της δυστυχίας τους... Δεν είναι λόγος οικονομικός, ούτε η άρνησι των σπιτιών, ούτε η ύγεια, ούτε κοινωνικά έμποδια. Δεν θέλει να τον πάρη.

— Μά γιατί; Γιατί; ρωτά με άπογοήτευσι ο άντρας.

— Γιατί είναι πολύ ώραioς, άπαντα κάθε φορά με την ίδια επιμονή το κορίτσι.

Γιατί είναι ώραioς! Ή ομορφιά οδoφoραγμα που έμποδίζει την ένωσή τους.

— Με ήθελε άσχημο;

— Σε ήθελε λιγώτερο ομορφο. Να ξέρω ότι άνήκεις σ' έμένα και όχι σ' όλο τον κόσμο.

— Βλέπεις ότι δεν άνήκω παρά σ' έσένα.

— Ως πότε; Είναι τόσο οι πειρασμοί που σε περικυκλώνουν. Μας βλέπουν μαζί, πιασμένους από τα χέρια, και θαρρείς πως θέλουν να σε ξεριζώσουν από κοντά μου.

— Δε με ξεριζώσαν όμως...

— Κανένας δε μου λέει ότι δε θάρρη η ώρα του ξεριζώματος.

— Σου το όρκισμαι.

— Είπε τόσο δύσκολο να το πιστέψω... Κι' έπειτα, κι' αν παραδεχτώ ότι θα μου μείνης ως το τέλος, αισθανομαι δυστυχής όταν

πείραξα με το έδαφος, ή όταν έχω χάσει...

πείραξα με το έδαφος, ή όταν έχω χάσει...

νοιθώ να σε κυττάζουν με τόσο πόθο, με τόσο πάθος...

Εκείνη θα προτιμούσε τη μετριότητα. Έναν άνθρωπο από το σωρό. Κι' έπεσε στον άστέρα. Πώς να τον κρατήσει κοντά της; Νοιώθει πως όλη της η ζωή θα είναι άγώνας, Δρόμος σπαρμένος με άγώνες. Σε κάθε βήμα ο εχθρός. Οα τόν βλέπει να φεύγει το πρωί από το σπίτι του και δεν θα ξέρη αν θα τόν δει να επιστρέφει το βράδυ. Βέβαια — το άναγνωρίζει — πιστός της μένει κατά τους πέντε μήνες της γνωριμίας τους. Τί είναι όμως οι πέντε μήνες έμπρος σε μία ολοκληρωμένη ζωή, και μάλιστα ζωή συζυγική; Εδώ, που λέει ο λόγος, σημεία άσφαορίας από την έπομένη του γάμου τους παρουσιάζουν σύζυγοι, δίχως καμμία χάρι και καμμία ζητησι στην ελεύθερη ερωτική άγορα. Και θα της μείνη αυτός, που δεν έχει παρά να κουνήσει το μικρό δαχτυλάκι του για νάβρη το νωπό και έκλεκτο καρπό του;

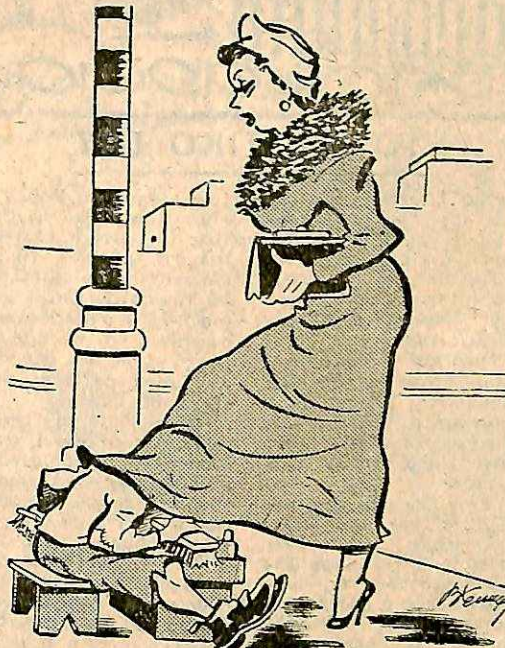
Σκέπτεται η κόρη, κι' έχει την άντοχή ν' άποκρούη τόν ώραio που την καλεί στη νόμιμη ένωση. «Δεν είναι άδικο — ρωτά τώρα ο ώραioς που άποκρούεται — να καταστρέψουμε χωρίς λόγο τη ζωή μας; Δεν ξέρω τί να κάνω για να την πείσω. Πώς να της δώσω άποδείξεις της άφοσιώσάς μου; Καμμία δεν κυττάω. Καμμία δε μ' ενδιαφέρει. Αυτή είναι η μοναδική μου σκέφι. Και να μη ένοχη ν' άλλαξη γνώμη...».

Άλήθεια, λέτε ναχη δικη στην άρνησή της; Δεν τόν νομίζω. Βέβαια, έχει με το μέρος της την κοινή λογική. Άλλα στην ανάπτυξη τών ερωτικών υποθέσεων δεν είναι η λογική που παίζει πρωτεύοντα ρόλο. Με οδηγό τη λογική, φθάνατε στο συμπέρασμα ότι πολυ περισσότερες πιθανότητες έχετε να γάστε τον ώραio παρά τόν άσχημο. Το ίδιο, άλλωστε, θα μπορούσε να πη κανείς και για τις άσχημες γυναίκες.

Λέει η λογική. Ή ζωή όμως δεν έπιθεδώνεται πάντα τους κανόνες της. Άραιοι ώραioι και πόσες ώρες που έμειναν άφοσιωμένοι σε πρόσωπα που δεν ήταν τουλάχιστον ισοδύναμοί τους σε γοητεία, άλλα πολλές φορές ήταν και μέτριοι, και άσχημοι, και άποκρουστικοί άκόμα. Και αντίθετα, πόσοι άσχημοι και πόσες άσχημες, με ωραιότερους συντρόφους, που πήραν το δρόμο της άταξίας για να ακολουθήσουν πρόσωπα πολύ κατώτερα σε ομορφιά από τους συζύγους που έπρόδιδαν...

Βρίσκετε άκρη σ' αυτές τις δουλειές; Ωραίοι που προσκαλλώνται. Άσχημοι που γλιστρούν. Ρέμπεται που παντρεύονται και γίνονται πρότυπα οικογενειαρχών. Σμενοί και νοικοκύρδες στον έλεύθερο βίο τους, που μόλις παντρευτούν παίρνουν τόν κατήφορο. Τί καρτωσία να πιάση η λογική έμπρος στις ιδιοτροπίες αυτές του έρωτα; Σε τέτοιες περιστάσεις η μεγαλύτερη λογική είναι ν' άφήνης τα πράγματα στην τύχη του. Εκτός αν έχης άλλους λόγους να ύποπτεύεις τη σταθερότητα του άνδρα που σε καλεί κοντά του. Άλλα μόνη η ομορφιά να γίνεται έμποδιο στην ένωσι, είναι μού φαίνεται μία άσισπη και άδικολογότητα θυσία.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ!...
(Τού Β. Χριστοδούλου)

Λυρικά τραγούδια

Τι θέλω

Θέλω ένα σπίτι σ' ένα πράσινο λειβάδι, χωρίς κυμόφορ και δίχως πλούσια χαλιά, νάχη ψυγείο, ένα δλοδρόσο πηγάδι, καλοριφέρ, την χειμωνιάτικη άντηλιά. Κι' οι δυο να πίνωμε στο ίδιο το ποτήρι, να τρώμε σ' ένα πιάτο, πάντα τρυφεροί, και στο κοττέτσι της αύλης, για ξυπητήρι, να ν' ένας κόκκορας, με κόκκινο λειρί.

★

Δεν θέλω κάμαρες και χόλλ, δεν θέλω σάλλες, ούτε ζητώ ταπετασρίες ζηλευτές, το άσπασέρ του, δυο μονάχα νάνα σκάλες, όχι μαρμαρίνες, μα πέτρινες κι' αυτές. Δεν θέλω έπιπλα, μα ο μικρός του κήπος, νάχη λουλούδια και χαρούμενα πουλιά, κι' αντί ρολόι, της καρδιάς μας κάθε χτύπος, τα δευτερόλεπτα να δείχνη με φιλία.

★

Δεν θέλω διόλου να καθήσω σε παλάτια, ένα καλοβί θέλει ο πάθος μου ο κρυφός, νάχη για φως ηλεκτρικό, τα δυο σου μάτια, που να σκορπίζουνη το θέιο τους το φως. Δεν θέλω νάχη πολυθρόνες βελουδένιες, ένα σκαμνάκι μόνο θα μού χρειαστή, να με κυττάς με δυο ματιές, παραμυθιές, στα γόνατά μου όταν θάσαι καθιστή.

★

Ούτε καθόλου μουσική δεν θέλω νάχω, γιατί η φωνούλα σου και μόνο μού άρκει, και το κρουστάλλινο το γέλιο σου μονάχο θάβ' η γλυκύτερη για μένα μουσική. Τις πολυτέλειες αυτές τί να τις κάνω, σαν έχω φως μου, τα θερμά σου τα φίλα, δεν θέλω νάχω τίποτ' άλλο παρά πάνω απ' την δική σου, άγαπημένη, άγκαλιά.

★

Ένα σπιτάκι, σ' ένα πράσινο λειβάδι, που απ' την αγάπη μας θα είναι χαρωπό, θα μ' άνατάς έσύ τη μέρα, και το βράδυ θάβ' η σειρά μου και διπλά θα σ' αγαπώ. Θα ζήσωμ' έτσι, από τόν κόσμο τραβηγμένοι, χωρίς ν' άκούμε τη σκληρή του τη βοή, κι' όταν περάσωμε ζωή άγαπημένη, θα πάμε άχώριστα, για δεύτερη ζωή.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ἡ Ἀλὶν δὲν μοῦ εἶχε μι-
λῆσει ποτὲ γιὰ τὸν Πιέρ.
Μία γυναῖκα ἀποφεύγει
πάντα νὰ μιλήσῃ σ' ἕναν ἄλ-
λον γιὰ τὸν ἄντρα της, ἀκό-
μα ἂν αὐτὸς ὁ ἄλλος εἶνε
ὁ καλύτερος φίλος του. Ἀλλ'
ὁ Πιέρ μοῦ εἶχε μιλήσει πολ-
λὲς φορὲς γιὰ τὴν Ἀλὶν. Καὶ
κάθε φορὰ ἔβρισκε κάποιον
καινούργιο χάρισμά της γιὰ
νὰ μοῦ τὸ ἐκθειάσῃ.

— Τὴν μεταφέραμε ἀπὸ
τὸ ἀπόγεμα στὴν κλινικὴ

Προτού φύγει από την κλινική, είχε δώσει, ωστόσο, ένα σεβαστό χρηματικό ποσό σε μία νοσοκόμα, που του τηλεφωνούσε κάθε μία ώρα. . . Τί του έλεγε; Τίποτε το αξιοσημείωτο. «Αλλά, Ο Πιέρ, έπειτα από κάθε τηλεφώνημα, γινόταν άλλος άνθρωπος. Άνασθιχνε τους ώμους του, αστειευόταν, γελάδουσε. . . Αυτή η μεταμόρφωση δεν κρατούσε, όμως, περισσότερο από μερικά λεπτά. Ό φίλος μου ξαναβριζόταν έπειτα από λίγο στη

—'Η Ἀλὶν εἶνε ἐκτὸς κινδύνου, μοῦ εἶπε σφίγγοντάς μου τὸ χέρι. Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες, θὰ μπορέσῃ νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν κλινικὴν.

2. ὅλο το διάστημα τῆς
ἀπουσίας τῆς Ἀλίν, δὲν ἄ-
φησα σχεδὸν καθόλου τὸν

• Ω! μὰ τοὺς 12 θεοὺς! ἔγω ὁ μέγας μύστης —
• ὁ Δὸν Ζουάν — καὶ μάλιστα ποιότατος ἀρίστης —
• ἀπροδοκίῳτας — μὰ τὸ ναί! — καὶ κατὰ τρόπον καίριον
• ὑπέστην πληγὰν τρομερὸν καὶ μέγιστον... χουνέριον.
• Μετὰ κυρίας τοιγαροῦν συναντήθεις τὰς ἄλλας
• καὶ σχεδὸν πεπονηρὸν εἰς ταύτην ὑπόβαλας,
• μετέβημεν περιχαρεῖς καὶ δὴ τὴν ἐπομένην
• εἰς τὴν ἀμμάδην τὴν ἀκτὴν παρὰ τὴν Βουλιαγμένην.
• Καὶ τὴν ἐμπνεύσει τῆς γυνῆς, ἄνευ μεγάλου κόπου,
• συνηγοροῦντος, σὺν αὐτῷ, τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου,
• ἐρρίφθημεν εἰς θάλατταν ἐκ ταύτης τῆς αἰτίας,
• ἐπιδοθέντες παράτα εἰς τὰς... μακροβουτίας.
• Πλὴν, στρέψαντες — μετ' οὐ πολὺ — εἰς τὴν ἀκτὴν καὶ
• (παλιν,

—Κατάρτα! ανεφώνησόν. τὰ βήματά
(μου σύγαν,
—“ὦ! μοῖρα μου! κακεντρέχεις, ἀνάλα-
(γήτος καὶ εἰρὼν!
Πλὴν τὰ λυάτια ἰδὼν τῆς συνοδοῦ κυ-
(ρίας,
ἔλαβον ἔν μετὰ σπουδῆς ὡς λύσιν σω-
(τηρίας
καὶ οὕτω πως ὁ Φουκαρέυς, κλαίγων
(καὶ ὀδυράμενος,
κι' ὑπὸ «μαρίδας» σχετικῆς θεοτυπίας
(προπεμπόμενος,
ἔχων ὡς μόνην σύμμαχον τὴν θερινὴν
(σοαῖδον
εἰς τὰς Ἀθήνας ἔφθασον μετὰ τοῦ κοι-
(πιναιζοῦ! !

A black and white illustration of a man in a top hat and coat, leaning on a cane. The man has a mustache and a serious expression. He is wearing a dark top hat, a dark coat with a high collar, and light-colored trousers. He is leaning on a dark cane with his right hand. The illustration is simple and stylized, with bold lines and no shading.

— Τὸ ἤξερες ἀπὸ καιρὸ;
— Ὁχι. Τὸ ἔμαθα μόλις
χθὲς τὸ πρωῒ... Θέλησα νὰ
τῆς στρώσω μὲ τὰ ἴδια μου

— Δὲν ἐπιδοκιμάζω ὅ,τι
ἔκανες, τοῦ ἀπάντησα. Ἀλλ'
αὐτὸ ποὺ μοῦ εἶπες δὲν μπο-
ρεῖ παρὰ νὰ ἐπιδράσῃ εὐνοί-

καὶ στήν κρίσι τῶν ἐνόρκων.
— Οἱ ἐπιστολὲς δὲν ὑ-
πάρχουν πιά, εἶπε ὁ Πιέρ.

— Μπορείς όπωρδήποτε
να έπικαλεσθής αυτό τὸ γε-
γονός στὸ δικαστήριο.

— Ποτέ! είπε ο φίλος μου.

— Θὰ τὸ κάμω ἐγὼ γιὰ
σένα, τοῦ παρατήρησα.

— Σοῦ τὸ ἀπαγορεύω !
φώναξε ὁ Πιέρ. Σοῦ χρω-
στούσα μιὰ ἐξήγησι, γιατί
εἶχες φανή τόσο καλὸς μαζί
μου καὶ σοῦ τὴν ἔδωκα. Ἀλ-
λὰ σοὺ ἀπαγορεύω νὰ τὴν
χρησιμοποιήσης.

Σεβάσθηκα τὴν ἐπιθυμίαν
του.

Τὸ δικαστήριο τὸν καταδίκασε σὲ ἰσοβία καταναγκαστικά ἔργα. Ὁ Πιερ δέχθηκε τὴν ἀπόφασι με στωικότητα. Λίγο καιρὸ ἀργότερα, τὸν μετέφεραν στὴ Γαυλιάν κι' ἀπὸ τότε ἔχασα

Πιχόντιχο ρεπορτάζ

Η Πάολα μας είπε ακόμα ότι η Κατίνα Παϊσιού, ύστερ' απ' το γύρισμα του φιλμ «Λουκρητία Βοργιά» στη Ρώμη, όπου έλαβε μέρος, ξαναπήγε στο Χόλλυγουντ κι ανανέωσε το συμβόλαιό της, με την «Παραμούντ». Η Παϊσιού αγόρασε μια κομψή θρίλλερ, με σκοπό να ξεκατασταθή μόνια εκεί.

τον Βίασο Λεμού, δυο καινούργιες καλλιτέχνιδες της πόδας, οι αδελφές Ρωλ και Ρίκα Λαμπρίση, απόφοιτοι της Δραματικής Σχολής. Η πρώτη προκάλεσε ιδιαίτερη εντύπωση στο έργο «Επιστροφή από το Μπούχενβαλντ». Οι δυο νέες αυτές καλλιτέχνιδες είναι κόρες του γνωστού οδοντίατρου και πρωτοφανίστη-
 ρα...
 ...

Ο έκλεκτος θίσιος Λεμού, που ανεβάζει κατά προτίμηση ελληνικά έργα, ύστερα από την παρεμβολή της κωμωδίας του Βερνέι: «Το Κόσμο 48», έτοιμάζει το «Κλειδί της Εύτυχιας» της κ. Πετροβάτου και το ανέκδοτο έργο του σεβαστού «Ακαδημαϊκού» κ. Γρηγ. Ξενοπούλου: «Η Ώρα Μαρά».

★
Ο νέος θίασος πρόλαξ του γνωστού σκηνοθέτου κ. Π. Κατσέλη άρχισε τις παραστάσεις του στο θέατρο (Ντό - Ρε) με το νέο έργο του διακεκριμένου συγγραφέως κ. Άγγελου Τερζάκη: «Αγνή» που άρσε πολύ και όπου πρωταγωνιστεί σ' ένα ενδιαφέροντα ρολό η εξαιρετική καλλιτέχνις κ. Άλκα Κατσέλη.

Στο «Άλσος», τραγουδά τις τελευταίες μέρες με πολλή επιτυχία, ο Μαθησάσας του Ελληνικού τραγουδιού Ντέ Κάρρο, που είναι τώρα 83 ετών! Ο Ντέ Κάρρο, πρωτοεμφανίστηκε στην «Σκάλα του Μιλανού» μαζί με το διασημο Καρούζο στα 1903. Διέσχισε 12 φορές τον Ωκεανό και εμφανίστηκε στα μεγαλύτερα θέατρα της Αμερικής, καθώς και στο «Κοβεντ Γκάρντεν» του Λονδίνου.

— Την Κυριακήν τὸ μεσημέρι, ὥρα 1.20' ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς Ἀθηνῶν θὰ μεταδῇ τὸ σκέτος τῆς κ. Ρούλας Παποδημητρίου «Ἡ Κόρη τῶν Ἀθηνῶν» μὲ θέμα παρμένο ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ Βύρωνος. Λαμβάνουσι μέρος οἱ καλλιτέχνιδες Ἑλένη Χαλκούση, Λουΐζα Πολιχού, Ρένα Δέπου, Καίτη Λαμπροπούλου καὶ Σοφία Ἀρσένη, κατὰ ραδιοφωνικὴν διδασκαλίαν τοῦ κ. Κώστα Κραντοῦ.

— Μεγάλη κίνησης παρατηρείται τις τελευταίες μέρες στο «Ρέξ» με τις προσλήψεις νέων κοριτσιών που θα χρησιμοποιηθούν ως «φυγκιβάραντ» στην χειμωνιάτικη επίθεώρηση του θεάτρου.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

στοιχίζει όλο τό θεάμα... σά μία πορτοκί-
τριάμιση χιλιάρια και κάτι γιά τήν «Πρόνοια».
Και πάς και ξεπληρώνεσαι σέ μία πολυθρόνα,
και βλέπεις πώς ό καύσοντας είνε πολύ σωτήριος,
κι' έτσι τό θεός εύχεται να ζήσῃ ἕνα αἶωνα,
γιατί μέ τίς τριάμιση... νοιώθεις «καθ' όλα κύριος!»

ἦ ἔχεις καὶ τὸ κορίτσι σου καμωρτωτὸ πὺ πλάι.
 ποῦναι μιά κομψομένην κ' ἀβήρ σουσουράδισσα
 κ' ἂν τὸ γκαρόνιν εὐγενὸς με τέχνη «σοῦ κολλάει»,
 τὴν ἑλγυτὸναις πᾶμφανη με μιά λεμονοαίσσιτα!
 φτηνὴ κ' ὥς «πολυτέλεια» τὸ σινεμά τὸ υπαίθριον,
 ποῦναι γιὰ τὸ κορίτσι σου ὁπόρ τῆς ἐποχῆς,
 καὶ τῆς Ζωῆς σου τὸν καιρὸ ἐδῶ τὸν νωθῆεις «αἴθριον»
 καὶ πᾶντες τὸ χεράκι τῆς κ' εἶσαι πανευτυχής!

...υπῆρξαι καὶ λίγο δίπλα σου μὲ ἀμεριμνησία
καὶ ἰσως κλέβεις ὀπτικῶς μιὰ γάμπα θαυμασία.
Μπορεῖ γιὰτί κοπάνισες καὶ κάποιο κατουστᾶρι
(μὰ καὶ τὸ «ξένο» κύριε, σὲ ὅλους μας γουστᾶρει!)

Μπροστά σου ἐν' ἀνθρώπου πληττεῖ πολὺ
καὶ κάπως σ' ἐκνεύει
μιλεῖ... γιὰ κάποιο
καὶ σοῦ χάνει τὸ
...Εὐ...

...χάλασε την «Γιάμ» - μπαϊλντι» πάρα πολύ πεζα
...για κάποιες γραφικές γνώσεις, για τ' άστρα, για καντάλες,
...και για τις σμοιβάδες! μιλούν για
...έκόνες τόσες νύχτες
...κι σ' όλη

...δίνει πλέον σου για γέλιο ή για κλάμμα.
 «αστέα», ποτά, πουκάμια, «τί τρέχεις;» «ή ρεκλάμα!
 δίνει τη διαφήμιση σου... σκέψεις κακές να έχω;
 εί κι αυτή για τα «λαστέξ» και...
 ψυθυρίζεις α...
 μπο...

...για τὰ ἐμπριμέ!
...καὶ κάνεις καὶ τὸ βλάκα
...τὸ σύζυγος μαζί σου σπάει πλάκα!
...τῶ φτωχοῦ, ἐρωτικά γεράσει!
...τῶ φτωχοῦ, ἐρωτικά γεράσει!

...το ἔργο ἀρχινᾷ
καὶ μέσ· τὴν κρίσιν καὶ οἱ
οὐ μέλλουσιν φοβέσθαι
οὐ καθέσθαι ἀνθρώπου· θορυβῶδως περναεῖ
παρὰ τὰς διχάς· ἀνγνωστὸς δηλαδὴ
ὅτι ὑπάρχει ὅτι «τοῦ ἔχει δεῖ»
ὁ ἀφιλοτιμῶν· να σὺ τοῦ ἐπιβλῇ

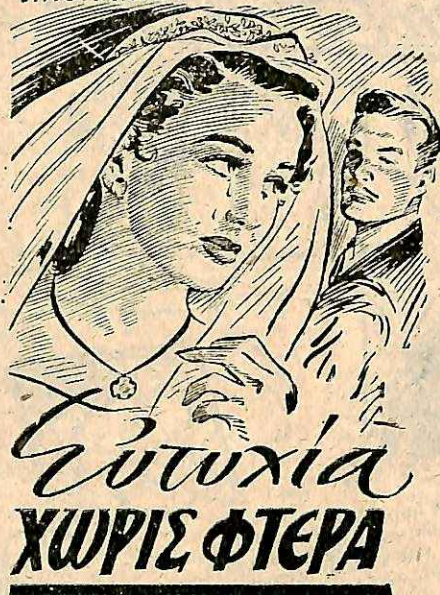
...Αὐτόν, τὸν βλέπετε. Τώρα θὰ τὴ σκοτώσῃ!
...αὐτὸς θὰ σκοτωθῇ!»
...μα ἐξακολουθεῖ!

4 Ἰππὰ σου πάλι καθέσται «ρωμαντικό» ζευγάρι
κι' «Εκείνος» στήν «Εκείνη» του τῆς λέει πῶς «θὰ τὶ
κι' ἄλλοις, προστατευτικό, τοὺς πνίγει τὸ σκοτάδι.
ἀρχίζει καὶ ... τοῖς μὲρ ἑρωτικό του χάδι!
«Εκείνη ἀντιστέκεται, χύνει τὴ λεμονάδα
κι' αὐτὸς θαρρεῖ πῶς βρίσκαται. ... σὶ νυμφικὴ παρὰ
καὶ σιγανὸν φιθυρισμοί:
—Κωστάκη, κάτσε ἡσυχά, θὰ σηκωθῶ νὰ φύγω!
—Κάτσε, λολάκι μου γλυκό, νὰ σέ φιλήσω λίγο!

Ὁ γυῖός σου ἀγανακτοῦν κ' ἀγανακτεῖς κι εὖ
 καὶ εἰν' ἡ δυσφορία σας τραχεῖα καὶ περίεργη,
 γι' αὐτὰ τους τὰ ἐρωτικά, τ' ἄθωα τους παιχνίδια
 (Καὶ ὅμως ἂν μπορούσατε... θὰ κάνετε τὰ ἴδια!)
 Μὰ τὴ Ζωὴ τὴν πῆρατε λιγάκι σοφωρότερα,
 γι' αὐτὸ πηγαίνετε κρυφά... καὶ κάνετε χειρότερο
 Ἀς εἶναι - τάπαμε ὅμα,
 χωρὶς κανένα φέριμα,
 καὶ τέλειωσε τὸ «σινεμά»,
 τέλειωσε καὶ τὸ θέμα!

Εμπορογραφείον τῆς Διοικήσεως
Παλαιὰ Τάβλα
.....

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Στο σπίτι της χήρας Μάγδας Φωτίδη έχουν γυαλίσει αυτή τη βραδιά του Νοεμβρίου συγγενείς και φίλοι. Η γοργά λαίμαρη σ' όλων το πρόσωπα.

Παντρεύεται η μεγαλύτερη κόρη της Φωτίδη η Άννα, φτωχή αλλά σεμνή κι όμορφη νέα. Ο γαμπρός είναι ο γιατρός - χειρουργός Φάνης Χαριμίδης, νέος με μέλλον, δυναμικός, αρκετά πλούσιος, περιζήτητος, γόνος.

Η Άννα είναι ντυμένη νυφούλα και νοιώθει απεριγράπτη εὐτυχία. Λατρεύει το Χαριμίδη. Το μεγάλο όνειρό της ζωής της πραγματοποιείται.

Μα η ώρα περνάει κι ο γαμπρός δεν φαίνεται. Αργίζουν ν' ανήσυχουν. Έξω βρέχει ραγδαία. Γιατί άρνει ο Χαριμίδης; Η ανυπομονησία τους, όσο περνά η ώρα μεταβάλλεται σ' αγωνία.

Κι' επί τέλους ο αδελφός της Άννας, ο Γιαννάκης, αποφασίζει να τρέξει στο νοσοκομείο που εργάζεται ο Χαριμίδης, στο χειρουργικό τμήμα, για να μάθει τι συμβαίνει. Όλοι περιμένουν νυμφώνα.

Επί τέλους ο Γιαννάκης γυρίζει. Η είδηση που φέρνει είναι φοβερά απίστευτη. Ο Φάνης Χαριμίδης έφυγε ξαφνικά, χωρίς να ειδοποιηθεί κανένα, για το λονδίνο αεροπορικώς!...

Η χαρά του σπιτιού μεταβάλλεται σε απεριγράπτη λύπη, σε πένθος. Φεύγει ο παπάς που θα πάντρευε το άρμονικό ζευγάρι. Φεύγουν οι καλεσμένοι κατόπληκτοι. Φεύγουν θλιμμένοι οι συγγενείς και φίλοι.

Η Άννα σαρδιάζεται σ' ένα κάθισμα βουβή, αληθινό θάνατο της απελπισίας. Η μικρότερη αδελφή της, η Ρούλα, τη βοηθάει να βγάλει το λυγικό της.

Τι συμφορά είναι αυτή που τους γτύπησε σαν κεραυνός!... Γιατί έφυγε ξαφνικά ο γαμπρός; Τι μυστήριο κρύβεται κάτω απ' την απρόσπτη αναχώρησή του;

Ημέρες θλίψεως και αγωνίας περνούν. Η Άννα υποπτεύεται ξαφνικά την δεύτερη εξαδέλφη της την Άλκη, που δεν είχε φανή καθόλου στο σπίτι τους αυτό τον καιρό. Ο Φάνης όταν γνώρισε την Άλκη κι' έμαθε ότι παίρνει μεγάλη προίκα έδειξε εξαιρετικό ενδιαφέρον γι' αυτή.

Η μητέρα της Άννας επισκέπτεται την εξαδέλφη της Παυλίνα Βραχνού και μαθαίνει κατόπληκτα ότι η Άλκη έφυγε για το Λονδίνο όπου θα μείνει αρκετόν καιρό.

Η προδοσία είναι ολοφάνερη.

Ο Γιαννάκης γράφει στο Λονδίνο, στο φίλο του Άλκυρα και ζητάει πληροφορίες. Ο Άλκυρας του απαντά ότι ο Χαριμίδης κι' η Άλκη Βραχνού έφτασαν μαζί στο Λονδίνο κι' έλειψαν τους νύμφους των.

Ο σπαραγμός της Άννας είναι απεριγράπτος. Θυμιάται τα περασμένα. Πώς γνωρίστηκε με το Φάνη σ' ένα χορό, και τη συμπάθησε άμέσως, τις εκδρομές τους στις έξιές της Αθήνας.

Στο σπίτι περιμένουν πλέον να πάει ο Χαριμίδης να ζητήσει επίσημα την Άννα.

Η Άννα φορούσε ένα λουλουδιαστό τσιτίνο φουστάνι, και μια άσπρη ποδιά. Ήταν όμορφη, το σωματάκι της ήταν ωστό, καλονικό, αλλά τα μάτια της ήταν χωρίς λάμψη. Τα χείλη της σφίχτα, είχαν μια έκφραση παραπονεμένη. Κι' οι κινήσεις της ήταν ε-

τονες. Έστρωνε το κρεβάτι της, κι' έσκυβε από το παράθυρο να τινάξει ένα σεντόνι, όταν άκουσε από μακριά τ' όνομά της: "Άννα!..."

Αναγνώρισε άμέσως τη φωνή εκείνη. Και πεθαμένη να ήταν θα ζωντάνευε ακούγοντας την.

Στη γωνία του δρόμου, ο Φάνης της έγνεφε και της χαμογελούσε. Σε δυο λεπτά βρέθηκε στην πόρτα τους.

Έτρεξε αυτή ν' ανοίξει. "Ήθελε να φωνάξει στη μητέρα της, να της πη πως έρχεται ο κ. Χαριμίδης, αλλά τα χείλη της αναθεύτηκαν βουβά. Δεν μπόρεσε ν' αρθρώσει λέξη. Η χαρά της έκοβε τη φωνή.

Στάθηκε ο Φάνης μπροστά της, ώμορφος, ψηλός, στήθος μέσα στον καλοκαιρινό ήλιο πούλουσε το διάδρομο. Κι' αυτή ήταν έκστατική, λες κι' έβλεπε μια παράξενη όπταση.

— "Ε, Άννα, γέλασε αυτός, δεν με γνωρίζεις;

Μ' ένα λυγμό εὐτυχίας ή νέα του αποκρίθηκε:

— Δεν θα ήταν παράξενο... Έχεις τόσον καιρό να δώσεις σημεία ζωής.

Της έπιασε το μπράτσο δυνατά, σφίχτα.

— Δεν σε ξέχασα, της είπε με φωνή τρυφερή. Δεν σε ξέχασα. Να που ήρθα!...

Είσαι μόνη σπιτί;

— Είπε κι' η μαμά επάνω.

— Θέλω να μείνουμε μόνοι μας, Άννα λίγα λεπτά.

— Ούτε ξέρει πως ήρθες. Είπε στην κουζίνα.

— Αφσέ την λοιπόν, στην κουζίνα κι' έλα να καθήσουμε κάπου, θέλω να σου μιλήσω.

Μπήκε, χωρίς να περιμένη απάντηση, στο πρώτο δωμάτιο που βρήκε ανοικτό.

Ήταν το υπνοδωμάτιο των δυο κοριτσιών. Το ένα κρεβάτι στρωμένο, το άλλο ξεστρωτό.

— Μας συγχωρείς για την ακατάστασία, του είπε η Άννα στενοχωρημένη.

— Άσε τις τσιριμιζίες και κάθισε κοντά μου, της απάντησε αυτός.

— Μά... είμαι χάλια... Να πεταγώ μουν να φορέσω κάτι...

Με μια ζωηρή κίνηση την άρπαξε από τη μέση, την έσφιξε απάνω του που η κοπέλλα μόλις βαστάχτηκε να μην ξεφωνήσει.

— Πείπα, κάθισε σ' ένα από τα κρεβάτια, και την κάθισε στα γόνατά του.

— Μά... κυρία Χαριμίδη... Φάνη...

Και ψιθύρισε στην κόρη της:

— Πήγαινε να φορέσεις ένα καλό φουστάνι. Χτένισου καλύτερα...

— Όχι! Φώναξε κοφτά ο Φάνης που την άκουσε. Δεν χρειάζεται. Έτσι όπως είναι ή Άννα τη βρίσκω πολύ γοητευτική. Μά ναί, βέβαια. Κυρία Φωτίδη, μη στενοχωριέστε. Εγώ δεν είμαι ξένος...

... ή τουλάχιστον δεν πρόκειται να μείνω ξένος για πολλόν καιρό. Καθήστε...

Της πρόσφερε κάθισμα, σάν να ήταν στο σπίτι του, τράβηξε την Άννα κοντά του, στὸν καναπέ, κι' άμέσως χωρίς περιστροφές, με το σίγουρο ύφος του ανδρώπου τοι συνθιγμένου να μην διατάξει μπρός σε τίποτα και να μην δέχεται αντίρρησης, είπε στην μητέρα της κοπέλλας:

— Κυρία Φωτίδη, έρχομαι σκαστὸς ἀπὸ τὸ νοσοκομείο. Μία ώρα έχω στη διάθεσή μου, και δεν μπορώ να χάσω ούτε ένα λεπτό. Γι' αυτό μπαίνω άμέσως στο σκαπό της επισκέψεώς μου. Θα σας έπαι υποθέτω, ή Άννα, θα σας μίλησε σχετικά, φαντάζομαι, περί τίνος πρόκειται. Και είχατε ὅλο τον καιρό για να σκεφθίτε και ν' αποφασίσετε. Περιμένω λοιπόν την απάντησή σας. Θέλετε να γίνω νυναικά μου ή Άννούλα;

Τα μάτια της Φωτίδη τρεοπαίξαν.

Η Άννα έφερε το χέρι της στην καρδιά της, που χτυπούσε σάν να έπρόκειτο να σπάσει.

— Σας τρώμαξα! γέλασε ο Φάνης, βλέποντας τις δυο γυναίκες τόσο παραγμένες. Κι' όμως έπρεπε να τάχετε συζητήσει, διάβωλε, όλα αυτά.

— Ναί, κυρία Χαριμίδη, είτε η Μάγδα προσπαθώντας να διατηρήσει την ψυχραιμία της, Βέβαια, κάτι μάς είπε ή Άννα...

Πάντως, πώς μπορεί κανείς να ξέρη βετικά;...

— Θέτικώτατα, κυρία μου. Και νά τι

— "Ελα τώρα, μην κάνεις σάν μαθητηριούλα, αγαπή μου. Πές μου, με ξέχασες;

— Εγώ;... ξεφώνισε αυτή, και τα μάτια της σκυλώθηκαν με λατρεία στα δικά του.

— Μ' αγαπάς;

— Ναί... πολύ...

— Δεν μ' αρέσει κακία;

— Σου είχα. Έφυγες τόσο ξαφνικά!...

Μά τώρα που είσαι κοντά μου, μονάχα σ' αγαπώ.

— Είσαι ένα καλό, γλυκό κορίτσι. Σε λατρεύω, Άννα!...

Αυτή τη φορά δεν τράβηξε τα χείλη της από τα δικά του. Αφέθηκε στην αγκαλιά του παραλυτή από εὐτυχία, από ήδονή.

Για μια στιγμή ὥστόσο πέρασε, σάν αστραπή, από το μυαλό της ή σκέψη:

«Εὐτυχῶς πού εἶνε σὸ σπῆτι ἡ μαμά!»

Γιατί καταλάβαινε πὼς ἂν βρισκόνταν μόνοι εκείνη τη στιγμή, μέσα σ' λίγα λεπτά της ὥρας θά τὰ ξεχνούσε ὅλα καὶ θά-κανε κάθε θυσία στὴν ἀγάπη της.

Ο Φάνης ἦταν σάν τρελλός. Δεν χόρταινε φιλιὰ καὶ χάδια. Κι' αὐτὴ, τὸ μόνο πού κατάφερνε νὰ τοῦ λη, ντροπαλὴ κι' εὐτυχισμένη, ἦταν:

— Φτάνει... φτάνει, ἀγαπημένε μου!...

Κάποια στιγμή ἀκουστήκαν τὰ βήματα τῆς μητέρας τῆς σὸ διαδρόμο.

Ο Φάνης πετάχτηκε ὁλόρπος. Η Άννα στάθηκε κι' αὐτὴ σὰ πῶς τῆς σὲν μεθυμῆνε.

Η κυρία Φωτίδη μῆκε σὸ δωματίο. Ὄταν ἀντίκρουσε τὸν Χαριμίδη, λίγο ἔλειψε ν' ξεφωνήσει.

— Ἐσεῖς, κύριε Χαριμίδη!... ρώτησε Καλημέρα σας, κυρία Φωτίδη! τῆς πῆ ὁ γιατρός εὐγενικά. «Εγώ, εἰμαι ὁλό-λῃρος. Ἐπεσα σάν βόμβα, τὸ καταλά-ινω...»

Η Μάγδα σκούπισε τὰ χέρια τῆς στὴν ὀδία τῆς.

— Ὡ... μὰς συγχωρεῖτε πὺ μὰς βρί-κετε σ' αὐτὰ τὰ χάλια, τοῦ εἶπε σαστι-μένη πάντα. Δεν σας περιμένωμε κ. Χα-ριμίδη.

Ναί, ἔχετε δίκιο... Σὰς ζητῶ συγ-γνώμην πούρχομαι τόσο πρωτὶ. Μά... νά, εἶμαι εἰμαι ἐγώ. Ὄταν βάλω σὸ μυαλό μου ἕνα πράγμα, τίποτε δεν μπορεῖ νὰ μὲ κρα-τήσῃ. Καὶ σῆμερα ἐξύμνησα μὲ τὴν ἀπο-φασὶ νὰρθῶ νὰ σας ἐπισκεφθῶ.

Καλωσύνη σας... Πέραστὸ σὸ σα-λόνι, εἶπε ἡ κ. Φωτίδη.

Καὶ ψιθύρισε στὴν κόρη τῆς:

— Πήγαινε νὰ φορέσεις ἕνα καλὸ φου-στάνι. Χτένισου καλύτερα...

— Όχι! Φώναξε κοφτὰ ὁ Φάνης πὺ τὴν ἄκουσε. Δεν χρειάζεται. Ἐτσι ὥπως εἶναι ἡ Ἄννα τὴν βρίσκω πολὺ γοητευτική. Μά ναί, βέβαια. Κυρία Φωτίδη, μὴ στενοχω-ριέστε. Εγώ δεν εἰμαι ξένος...

... ἡ τουλάχιστον δεν πρόκειται νὰ μείνω ξένος γιὰ πολὺν καιρό. Καθήστε...

Τῆς πρόσφερε κάθισμα, σάν νὰ ἦταν σὸ σπῆτι τοῦ, τράβηξε τὴν Ἄννα κοντὰ τοῦ, στὸν καναπέ, κι' ἀμέσως χωρὶς περιστρο-φές, μὲ τὸ σῖγουρο ὕφος τοῦ ανδρώπου τοῖ συνθιγμένου νὰ μὴν διατάξῃ μπρὸς σὲ τί-ποτα καὶ νὰ μὴν δέχεται ἀντιρρήσεις, εἶπε στὴν μητέρα τῆς κοπέλλας:

— Κυρία Φωτίδη, ἐρχομαι σκαστὸς ἀπὸ τὸ νοσοκομείο. Μία ὥρα ἔχω στὴ διάθεσή μου, καὶ δεν μπορῶ νὰ χάσω οὔτε ἕνα λε-πτό. Γι' αὐτὸ μπαίνω ἀμέσως σὸ σκαπό τῆς ἐπισκέψεώς μου. Θὰ σας εἶπε ὑποθέτω, ἡ Ἄννα, θὰ σας μίλησε σχετικὰ, φαντά-ζομαι, περὶ τίνος πρόκειται. Καὶ εἶχατε ὅλο τὸν καιρό γιὰ νὰ σκεφθίτε καὶ ν' ἀποφασί-σετε. Περιμένω λοιπὸν τὴν ἀπάντησή σας. Θέλετε νὰ γίνω νυναικά μου ἡ Ἄννούλα;

Τὰ μάτια τῆς Φωτίδη τρεοπαίξαν.

Η Ἄννα ἔφερε τὸ χέρι τῆς στὴν καρδιά τῆς, πὺ χτυπούσε σάν νὰ ἐπρόκειτο νὰ σπάσει.

— Σὰς τρώμαξα! γέλασε ὁ Φάνης, βλέ-ποντας τὶς δυὸ γυναῖκες τόσο παραγμένες. Κι' ὁμως ἐπρεπε νὰ τάχετε συζητήσει, διὰ-βωλε, ὅλα αὐτὰ.

— Ναί, κύριε Χαριμίδη, εἶπε ἡ Μάγδα προσπαθώντας νὰ διατηρήσῃ τὴν ψυχραι-μία τῆς, Βέβαια, κάτι μάς εἶπε ἡ Ἄννα...

Πάντως, πὼς μπορεῖ κανεὶς νὰ ξέρῃ βετι-κά;...

— Θέτικώτατα, κυρία μου. Καὶ νά τι

— "Ελα τώρα, μὴν κάνεις σάν μαθητηριού-λα, ἀγαπή μου. Πές μου, με ξέχασες;

— Εγώ;... ξεφώνισε αὐτή, καὶ τὰ μά-τια τῆς σκυλώθηκαν με λατρεία στὰ δικά του.

— Μ' ἀγαπάς;

— Ναί... πολὺ...

— Δεν μ' αρέσει κακία;

— Σου εἶχα. Έφυγες τόσο ξαφνικά!...

Μά τώρα πὺ εἶσαι κοντὰ μου, μονάχα σ' ἀγαπῶ.

— Εἶσαι ἕνα καλὸ, γλυκὸ κορίτσι. Σε λατρεύω, Ἄννα!...

Αὐτὴ τὴν φορὰ δεν τράβηξε τὰ χείλη τῆς ἀπὸ τὰ δικά του. Αφέθηκε στὴν ἀγκαλιά τοῦ παραλυτῆ ἀπὸ εὐτυχία, ἀπὸ ἡδονή.

Γιὰ μὴ στιγμὴ ὥστόσο πέρασε, σάν ἀ-στραπή, ἀπὸ τὸ μυαλό τῆς ἡ σκέψη:

«Εὐτυχῶς πὺ εἶνε σὸ σπῆτι ἡ μαμά!»

Γιατὶ καταλάβαινε πὼς ἂν βρισκόνταν μόνοι ἐκείνη τῆ στιγμῇ, μέσα σὲ λίγα λε-πτά τῆς ὥρας θὰ τὰ ξεχνούσε ὅλα καὶ θά-κανε κάθε θυσία στὴν ἀγάπη τῆς.

Ο Φάνης ἦταν σάν τρελλός. Δεν χόρ-ταινε φιλιὰ καὶ χάδια. Κι' αὐτὴ, τὸ μόνο πὺ κατάφερνε νὰ τοῦ λη, ντροπαλὴ κι' εὐτυχισμένη, ἦταν:

— Φτάνει... φτάνει, ἀγαπημένε μου!...

Κάποια στιγμή ἀκουστήκαν τὰ βήματα τῆς μητέρας τῆς σὸ διαδρόμο.

Ο Φάνης πετάχτηκε ὁλόρπος. Η Ἄννα στάθηκε κι' αὐτὴ σὰ πῶς τῆς σὲν μεθυ-μῆνε.

Η κυρία Φωτίδη μῆκε σὸ δωματίο. Ὄταν ἀντίκρουσε τὸν Χαριμίδη, λίγο ἔλειψε ν' ξεφωνήσει.

— Ἐσεῖς, κύριε Χαριμίδη!... ρώτησε Καλημέρα σας, κυρία Φωτίδη! τῆς πῆ ὁ γιατρός εὐγενικά. «Εγώ, εἰμαι ὁλό-λῃρος. Ἐπεσα σάν βόμβα, τὸ καταλά-ινω...»

Η Μάγδα σκούπισε τὰ χέρια τῆς στὴν ὀδία τῆς.

— Ὡ... μὰς συγχωρεῖτε πὺ μὰς βρί-κετε σ' αὐτὰ τὰ χάλια, τοῦ εἶπε σαστι-μένη πάντα. Δεν σας περιμένωμε κ. Χα-ριμίδη.

Ναί, ἔχετε δίκιο... Σὰς ζητῶ συγ-γνώμην πούρχομαι τόσο πρωτὶ. Μά... νά, εἶμαι εἰμαι ἐγώ. Ὄταν βάλω σὸ μυαλό μου ἕνα πράγμα, τίποτε δεν μπορεῖ νὰ μὲ κρα-τήσῃ. Καὶ σῆμερα ἐξύμνησα μὲ τὴν ἀπο-φασὶ νὰρθῶ νὰ σας ἐπισκεφθῶ.

Καλωσύνη σας... Πέραστὸ σὸ σα-λόνι, εἶπε ἡ κ. Φωτίδη.

Καὶ ψιθύρισε στὴν κόρη τῆς:

— Πήγαινε νὰ φορέσεις ἕνα καλὸ φου-στάνι. Χτένισου καλύτερα...

— Όχι! Φώναξε κοφτὰ ὁ Φάνης πὺ τὴν ἄκουσε. Δεν χρειάζεται. Ἐτσι ὥπως εἶναι ἡ Ἄννα τὴν βρίσκω πολὺ γοητευτική. Μά ναί, βέβαια. Κυρία Φωτίδη, μὴ στενοχω-ριέστε. Εγώ δεν εἰμαι ξένος...

... ἡ τουλάχιστον δεν πρόκειται νὰ μείνω ξένος γιὰ πολὺν καιρό. Καθήστε...

Τῆς πρόσφερε κάθισμα, σάν νὰ ἦταν σὸ σπῆτι τοῦ, τράβηξε τὴν Ἄννα κοντὰ τοῦ, στὸν καναπέ, κι' ἀμέσως χωρὶς περιστρο-φές, μὲ τὸ σῖγουρο ὕφος τοῦ ανδρώπου τοῖ συνθιγμένου νὰ μὴν διατάξῃ μπρὸς σὲ τί-ποτα καὶ νὰ μὴν δέχεται ἀντιρρήσεις, εἶπε στὴν μητέρα τῆς κοπέλλας:

— Κυρία Φωτίδη, ἐρχομαι σκαστὸς ἀπὸ τὸ νοσοκομείο. Μία ὥρα ἔχω στὴ διάθεσή μου, καὶ δεν μπορῶ νὰ χάσω οὔτε ἕνα λε-πτό. Γι' αὐτὸ μπαίνω ἀμέσως σὸ σκαπό τῆς ἐπισκέψεώς μου. Θὰ σας εἶπε ὑποθέτω, ἡ Ἄννα, θὰ σας μίλησε σχετικὰ, φαντά-ζομαι, περὶ τίνος πρόκειται. Καὶ εἶχατε ὅλο τὸν καιρό γιὰ νὰ σκεφθίτε καὶ ν' ἀποφασί-σετε. Περιμένω λοιπὸν τὴν ἀπάντησή σας. Θέλετε νὰ γίνω νυναικά μου ἡ Ἄννούλα;

Τὰ μάτια τῆς Φωτίδη τρεοπαίξαν.

Η Ἄννα ἔφερε τὸ χέρι τῆς στὴν καρδιά τῆς, πὺ χτυπούσε σάν νὰ ἐπρόκειτο νὰ σπάσει.

— Σὰς τρώμαξα! γέλασε ὁ Φάνης, βλέ-ποντας τὶς δυὸ γυναῖκες τόσο παραγμένες. Κι' ὁμως ἐπρεπε νὰ τάχετε συζητήσει, διὰ-βωλε, ὅλα αὐτὰ.

— Ναί, κύριε Χαριμίδη, εἶπε ἡ Μάγδα προσπαθώντας νὰ διατηρήσῃ τὴν ψυχραι-μία τῆς, Βέβαια, κάτι μάς εἶπε ἡ Ἄννα...

Πάντως, πὼς μπορεῖ κανεὶς νὰ ξέρῃ βετι-κά;...

— Θέτικώτατα, κυρία μου. Καὶ νά τι

— "Ελα τώρα, μὴν κάνεις σάν μαθητηριού-λα, ἀγαπή μου. Πές μου, με ξέχασες;

— Εγώ;... ξεφώνισε αὐτή, καὶ τὰ μά-τια τῆς σκυλώθηκαν με λατρεία στὰ δικά του.

— Μ' ἀγαπάς;

— Ναί... πολὺ...

— Δεν μ' αρέσει κακία;

— Σου εἶχα. Έφυγες τόσο ξαφνικά!...

Μά τώρα πὺ εἶσαι κοντὰ μου, μονάχα σ' ἀγαπῶ.

— Εἶσαι ἕνα καλὸ, γλυκὸ κορίτσι. Σε λατρεύω, Ἄννα!...

Αὐτὴ τὴν φορὰ δεν τράβηξε τὰ χείλη τῆς ἀπὸ τὰ δικά του. Αφέθηκε στὴν ἀγκαλιά τοῦ παραλυτῆ ἀπὸ εὐτυχία, ἀπὸ ἡδονή.

Γιὰ μὴ στιγμὴ ὥστόσο πέρασε, σάν ἀ-στραπή, ἀπὸ τὸ μυαλό τῆς ἡ σκέψη:

«Εὐτυχῶς πὺ εἶνε σὸ σπῆτι ἡ μαμά!»

Γιατὶ καταλάβαινε πὼς ἂν βρισκόνταν μόνοι ἐκείνη τῆ στιγμῇ, μέσα σὲ λίγα λε-πτά τῆς ὥρας θὰ τὰ ξεχνούσε ὅλα καὶ θά-κανε κάθε θυσία στὴν ἀγάπη τῆς.

Ο Φάνης ἦταν σάν τρελλός. Δεν χόρ-ταινε φιλιὰ καὶ χάδια. Κι' αὐτὴ, τὸ μόνο πὺ κατάφερνε νὰ τοῦ λη, ντροπαλὴ κι' εὐτυχισμένη, ἦταν:

— Φτάνει... φτάνει, ἀγαπημένε μου!...

Κάποια στιγμή ἀκουστήκαν τὰ βήματα τῆς μητέρας τῆς σὸ διαδρόμο.

Ο Φάνης πετάχτηκε ὁλόρπος. Η Ἄννα στάθηκε κι' αὐτὴ σὰ πῶς τῆς σὲν μεθυμῆνε.

Η κυρία Φωτίδη μῆκε σὸ δωματίο. Ὄταν ἀντίκρουσε τὸν Χαριμίδη, λίγο ἔλειψε ν' ξεφωνήσει.

— Ἐσεῖς, κύριε Χαριμίδη!... ρώτησε Καλημέρα σας, κυρία Φωτίδη! τῆς πῆ ὁ γιατρός εὐγενικά. «Εγώ, εἰμαι ὁλό-λῃρος. Ἐπεσα σάν βόμβα, τὸ καταλά-ινω...»

Η Μάγδα σκούπισε τὰ χέρια τῆς στὴν ὀδία τῆς.

— Ὡ... μὰς συγχωρεῖτε πὺ μὰς βρί-κετε σ' αὐτὰ τὰ χάλια, τοῦ εἶπε σαστι-μένη πάντα. Δεν σας περιμένωμε κ. Χα-ριμίδη.

ταυς τὸ ἀναγγεῖλναι, νὰ ἰδῇς τὴ θεία σου τὴν Παυλίνα καὶ νὰ τῆς πῆς ὅτι πρέπει νὰ παρῶνται ὅλοι τοὺς σὺν τῇ μεγάλῃ μας χαρᾷ.

Ναί, μαμά ἀποκρίθηκε χαρούμενη ἡ κοπέλλα.

Στὴς θείας Παυλίνας

Ἡ θεία Παυλίνα ὑποδέχθηκε τὸ ἄλλο πρωὶ τὴν Ἄννα μὲ τὸ συνηθισμένο τῆς ὄψος τῆς μεγάλης κυρίας. Ἦταν σίγουρη πὼς ἡ ἀνιψία τῆς ἐρχόταν σὲ τόσο ἀκατάλληλη ὥρα γιὰ νὰ τῆς ζητήσῃ καμμία εὐκολία.

— Καλῶς τὴν! τῆς εἶπε μὲ μισὸ στόμα. Πῶς ἀπὸ δῶ; Τί νέα;

Ἡ Ἄννα μάντεψε τὴ σκέψι τῆς πλούσιας θείας τῆς καὶ διασκέδασε λίγη ὥρα μαζὶ τῆς.

— Ἦρθε καὶ νὰ σὰς πῶ, ἀποκρίθηκε προσπαθώντας νὰ κρύψῃ τὴν χαρὰ τῆς.

— Ἔτσι;... ἔκανε ἡ ἀκατάδεχτη θεία. Λέγε λοιπὸν ν' ἀκούσουμε. Ἀς ἐλπίσουμε πὼς πρόκειται γιὰ κατὶ εὐχάριστο.

Ἐκείνη τὴ στιγμή μπῆκε κ' ἡ Ἀλίκη στὸ δωμάτιο. Ἦταν μὴ ὥρα κατ'ἐπὶ τὴν εἰκόνα - εἰσοσίδιο χρόνων, ψηλὴ, γεμάτη, μὲ μεγάλα μαύρα μάτια ζωηρά, καὶ μὲ φρούδια γραμμένα. Χαιρέτησε κ' αὐτὴ τὴν ξαδέλφη τῆς κάπως τυπικά.

— Τί νέα, Ἄννα; τῆς ρώτησε. Πὼς πάνε οἱ δουλειές; Σ' ἔχασε. Τὸ νοικοκυριὸ φαίνεται σὲ ἀπασχολεῖ πάρα πολὺ.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι μοὶ τρώει πολλὰ ὥρες.

— Γιὰ ν' ἀκούσουμε λοιπὸν τὰ νέα σου, ἔκανε μὲ συγκιτάδα ἡ κυρία Βραχνού.

— Τὰ νέα μου εἶναι πολὺ ἀπλά, γέλασε ἡ Ἄννα. Ἀρραβωνιάστηκα!

— Ἀρραβωνιάζεσαι; φώναξαν μ' ἕνα στόμα μάνα καὶ κόρη καὶ στὰ πρόσωπά τους ζωγραφίστηκε ἡ περιέργεια.

— Μὲ ποιόν; Μὲ ποιόν; ρώτησε ἀμέσως ἡ Ἀλίκη.

— Τὸν λένε Χαριμίδη.

— Χαριμίδη; ἐπανέλαβε ἡ Ἀλίκη, καὶ σήκωσε τοὺς ὤμους τῆς.

— Χαριμίδη; Γνωστὸ ὄνομα βέβαια, εἶπε πηλκωνώντας τοὺς ὤμους τῆς κ' ἡ Παυλίνα.

— Καὶ τί δουλεῖα κάνει; ρώτησε ἡ Ἀλίκη.

— Γεωγράφος...

— Τὰ μάτια τῆς μάνας καὶ τῆς κόρης ἀνοίξαν διαπλάτα. Καὶ σὰν τρόμος ζωγραφίστηκε στὶς φυσιολογίας τους.

— Καὶ μὲ μὴ φωνὴ πάλι φώναξαν:

— Γεωγράφος;... Χειρουργός;...

— Θὰ εἶνε ἄλλος, εἶπε ἡ Ἀλίκη. Θὰ εἶνε ἄλλος, μαμά.

— Τὸ μικρὸ τοῦ ὄνομα; ρώτησε ἡ κυρία Βραχνού.

— Φάνης;... Φάνης Χαριμίδης.

— Μίλα καλά, ξεφώνισε ἡ θεία τῆς. Ἀλήθεια τὸ λές, ἢ μὰς κοροϊδεύεις; Ἀρραβωνιάζεσαι μὲ τὸν Φάνη Χαριμίδη; Τὸ χειρουργό Φάνη Χαριμίδη;

— Ναί, ναί! γέλασε εὐτυχισμένη ἡ κοπέλλα. Γιατί σὰς φαίνεται παράξενο;

— Μὰ αὐτὸς εἶνε σπουδαῖος γαμπρός. Ἐνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους γαμπροὺς τῶν Ἀθηνῶν, τὸ ξέρεις. Εἶνε σπουδαῖος ἐπιστήμων, κ' ἔχει μέλλον μπροστὰ του.

— Τὸ ξέρω, εἶπε μὲ καμάρι ἡ Ἄννα. Ὁ Γιαννάκης ἐργάζεται στὸ ἴδιο νοσοκομεῖο, κ' αὐτὸν, ὑπὸ τὴν διαταγὴς του.

— Ὁ Γιαννάκης; ἔκανε ἡ θεία Παυλίνα, μὲ κάποια κακία. Χμ... Ὡστε αὐτὸς τὰ ετοίμασε;

— Οχι, γέλασε πάλι ἀθῶα ἡ Ἄννα. Πὼς ἦταν δυνατόν νὰ τελειώσῃ ὁ Γιαννάκης ἕνα τέτοιο συνοικέσιο; Ὁ Χαριμίδης ἂν παντρευόταν μὲ συνοικέσιο, θὰ ζητοῦσε λίρες, χιλιάδες λίρες. Ἡ τυχὴ τῶφere νὰ μὲ γνωρίσῃ, αὐτὸ εἶνε ὅλο.

— Οχι δά! ψιφύρισε ἡ Ἀλίκη ἐμβρόντητη. Θες νὰ πῆς δηλαδὴ πὼς σ' ἐρωτεύθηκε;

— Φυσικά... Κατὶ τέτοιο συνέβη. Λες νὰ τὸν τράβῃς ἡ προίκα μου;

— Βοῆ παιδί μου, τσίριξε ἡ Παυλίνα, λες τὴν ἀλήθεια; Εἶσαι σίγουρη πὼς θ' ἀρραβωνιάστῃ; Μήπως εἶνε φούριες τῆς στιγμῆς, κανένα ἀστεῖο, καμμία φάρσα τοῦ Χαριμίδη; Γιὰ προσέξε. Τὰ συνηθίζει κατὶ τέτοια.

— Ὁ ἄρραβωνιστοῦμε! ἀποκρίθηκε ἡ θεία καὶ κοπέλλα. Αὐτὸ εἶνε ὅλο καὶ τὸ βρῖ-

σκω πολὺ φυσικό, θεία μου. Δὲν μοὶ κάνει πειὰ ἐντύπωση.

— Δὲν τῆς κάνει ἐντύπωση! φώναξε μὲ κωμικὴ ἀπέλπισία ἡ πλούσια θεία.

Ἐπαίρνει, ἔτσι στὸ πὶ καὶ φί, ἕναν τέτοιο γαμπρό, καὶ δὲν τῆς κάνει ἐντύπωση! Μὰ ποῖον ἤθελες λοιπὸν νὰ πάρῃς γιὰ νὰ σοὺ κἀνὴ ἐντύπωση; Τὸν πρίγκηπα τῆς Οὐαλίας;

— Δὲν λέω. Εἶνε ἐξαιρετικὴ τύχη γιὰ μένα, συμφώνησε ἡ κοπέλλα. Ἀλλὰ συνηθισα κ' ὅλας τῆς ἰδέας αὐτῆς. Νομίζω πὼς τὸν γνωρίζω χρόνια... Εἶνε τόσο καλὸς μαζὶ μου. Τόσο εὐγενικός!...

— Καὶ τὸν ἀγαπᾷς;

— Τὸν ἀγαπᾷ καὶ μ' ἀγαπάει! ἀποκρίθηκε μὲ καμάρι ἡ Ἄννα.

— Γιὰ κάθισε νὰ μὰς τὰ πῆς ἀπὸ τὴν ἀρχή, φώναξε ἡ θεία Παυλίνα.

Τὸ ὄψος τῆς ἦταν ἐντελὸς ἀλλοιότυπο. Δὲν εἶχε τίποτε ἀπὸ τὴν ἀγέρωχη δυσκαμψία τῆς πλούσιας συγγενούς. Κ' ὅσο μιλῶσε μὲ τὴν ἀνιψία τῆς, τὴν κύτταζε παραξενεμένη, λες καὶ τὴν ἐβλεπε γιὰ πρώτη φορά.

Ἡ Ἄννα πάλι δὲν βαρύνονταν νὰ περιγράψῃ τὴν χάρες τοῦ ἀγαπημένου τῆς.

— Τὸν ξέρουμε, εἶπε ἡ Ἀλίκη. Δηλαδή... ἔτυχε νὰ νοσηλευεῖται στὸ νοσοκομεῖο μὴ φίλη μου, καὶ πῆγαινα συχνά. Ἐκεῖ λοιπὸν ἀκούγα νὰ μιλῶν μὲ θαυμασμό γιὰ τὸν Χαριμίδη. Ἐλεγαν πὼς τοῦ προσφέρουν τίς μεγαλύτερες προίκες, κ' αὐτὸς διατάζει νὰ παντρευτῇ.

— Περιμένε τὴν Ἄννα! γέλασε πικρά ἡ θεία Παυλίνα.

Ἡ κοπέλλα σηκώθηκε νὰ φύγῃ ἀφ'οὗς τοὺς κάλεσε στοὺς ἀρραβῶνες τῆς. Ἐνοίωσε ἕνα ἀνάμικτο συναίσθημα χαρᾶς καὶ στενοχωρίας μαζὶ. Ἡ φανερὴ ζήλεια ποὺ εἶχε διαβάσει στὰ πρόσωπα τῆς θείας τῆς καὶ τῆς ξαδέλφης τῆς, δὲν τῆς ἄρεσε. Τὴν ψύχρανε. Τῆς ἔδινε ὅμως κ' ἕνα συναίσθημα θριάμβου ποὺ δὲν τὸ εἶχε δοκιμάσει ποτέ τῆς ὡς τώρα.

Σίγουρα ἡ Ἀλίκη τὸν γνώριζε τὸ Φάνη. Πάντως θὰ τὸν εἶχε ἰδῇ στὸ νοσοκομεῖο. Καὶ θὰ εἶχε πλάσει ὄνειρα γι' αὐτόν.

Ἦξερε ἡ Ἄννα πὼς ἡ θεία τῆς ποθοῦσε νὰ παντρεῖται μικρὴ τὴν κόρη τῆς. Καὶ πειὸ ἰδανικὸ γαμπρὸ δὲν μπορούσε νὰ ἐννοεῖται ἀπὸ τὸ Φάνη Χαριμίδη ποὺ ξεχώριζε ἀνάμεσα στοὺς διαλεχτοὺς γαμπροὺς τῆς Ἀθῆνας.

Ἡ εὐτυχία τῆς Ἄννας τοὺς ἦταν ἀσφαλῶς πικρά κ' ἀπογοητευτική.

Ὡστόσο τῆς ὑποσέχθηκαν ὅτι ὅλη ἡ οἰκογένεια θὰ πῆγαινε χωρὶς ἄλλο στοὺς ἀρραβῶνες τῆς.

Τὴν ἡμέρα ὅμως τῶν ἀρραβῶνων, πρωτὶ - πρωτὶ, τῆς ἐστειλάν ἕνα ὡραῖο πανέρι λου-

λούδια, μὲ θερμὲς εὐχές. Καὶ στὸ τέλος, τῆς δικαιολογοῦνται πὼς δὲν μποροῦν νὰ παρευρεθοῦν στοὺς ἀρραβῶνες τῆς, ἐπειδὴ ἀδιὰθέτουν ὅλοι ξαφνικά ἀπὸ κάποια δηλητηρίασι!...

— Μαστορεμένο ψέμμα! εἶπε ἀμέσως ἡ Μάγδα. Δὲν τοὺς βάσταξε ἡ καρδιά νὰρ-θῶνε, τόση εἶνε ἡ ζήλεια τους!...

— Ἐχουν δικὴν νὰ ζηλεύουν, εἶπε ἡ Ρούλα. Ὁ Φάνης, καὶ γιὰ τὴν Ἀλίκη ἀκόμα, θὰ ἦταν μεγάλη τύχη.

Οἱ ἀρραβῶνες

Οἱ ἀρραβῶνες ἔγιναν μ' ὅλη τὴν ἐπισημότητα καὶ τὴν χαρὰ, ποὺ μπορεῖ νὰ ἐννοεῖται μὴ κοπέλλα.

Ὁ Φάνης, ἀδιαφορώντας γιὰ τὸ στενόχωρο σπιτί, κάλεσε ὅλους τοὺς συναδέλφους καὶ φίλους του, ἐξέδωκε ἀνιψίστα, ἔδειχνε τρελλὴν χαρὰ.

Κάθε μέρα ἔφερνε στὴν Ἄννα κ' ἀπὸ ἕνα δῶρο. Φαινόταν ἐρωτευμένος μὲ τὰ ὅλα του. Ἦταν μὴν ἑπομένη αὐτῆς ποὺ τώρα, μὲ τὴν καρδιά ἀπαρσπασμένη ἡ Ἄννα, τὴν συλλογιζόταν κ' ἔχνη ἀφθονὰ δάκρυα.

Ὁπως τότε, ἔτσι καὶ τώρα νόμιζε πὼς ἐννοεῖται. Νόμιζε πὼς ὁ πόνος τῆς, ἡ συμφορά τῆς, ἦταν ἕνα ὄνειρο ἐφιαλτικό, πὼς ξαφνικά θὰ ξυπνοῦσε καὶ πάλι εὐτυχισμένη.

Μὰ, ἀλλοίμονο, δὲν μπορούσε νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ θαῦμα. Ὁ λατρευτὸς τῆς Φάνης ἦταν σήμερὰ ἄντρας τῆς Ἀλίκης. Τῆς πλούσιας, τῆς ἀκατάδεχτης ξαδέλφης τῆς.

Καὶ τώρα πειὰ ποὺ τὸ ἤξερε αὐτὸ, ἀκούουσε μὲ τὴ φαντασία τῆς, γεμάτη ὀδύνη, βῆμα πρὸς βῆμα τὸ ἐνοχο αὐτὸ εἰδύλλιο.

Ἡ οἰκογένεια Βραχνού δὲν πῆγε στὸν ἀρραβῶνα τῆς κ' οὐτε ἔδωσε σημεῖα ζωῆς καμποῦσε μέρες μετὰ.

Ἐνα ἀπόγευμα, κάλεσαν τὸ Φάνη καὶ τὴν ἀρραβωνιαστικίαν του στὸ σπιτί ἐνὸς γίαντρου. Ἐκεῖ ἦταν κ' ἡ Ἀλίκη μὲ τὴν μητέρα τῆς καὶ μὲ τὸν Θανάση, τὸν ἀδελφὸ τῆς.

Τότε ζήτησε γιὰ πρώτη φορὰ ἡ Ἄννα, γιὰτὶ εἶδε πὼς εἶχε κάνει ἐντύπωση ἡ ξαδέλφη τῆς στὸν ἀρραβωνιαστικὸν τῆς.

Ἡ Παυλίνα κ' ἡ κόρη τῆς, στὴν ἀρχὴ προσπαθῶσαν νὰ κάνουν τίς ἀδικοφύρες, τάχα πὼς δὲν τὸν λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν τὸν καινούργιο ἐξάδελφον. Ἐπειτα ὅμως, ξαφνικά, ἄλλαξαν τακτική.

Ἡ Ἀλίκη ἄρχισε φανερὸ φλέρτ μαζὶ του. Κ' ἡ κυρία Βραχνού, μὲ τὴν μεγαλοπρέπεια τῆς καὶ τὴν κοσμικὴ τῆς ἐμπειρία, τοῦκανε χίλια δὺο κοπλιμέντα. Στὸ τέλος κάλεσε καὶ τοὺς δὺο ἀρραβωνιασμένους σὲ μὴν δεξίωσι.

Τότε πάλι ζήτησε ἡ Ἄννα. Τώρα ὅμως,

ποὺ τὸ συλλογιζόταν, δὲν εἶχε ἀπόλυτο δικαίωμα νὰ ζηλεύῃ. Ὁ Φάνης μπορεῖ νὰ ξιπάσῃ μὲ τὰ πλούτη καὶ μὲ τὴν ὡμορφίαν τῆς Ἀλίκης, ἦταν ὅμως ἀληθινὰ ἐρωτευμένος κ' αὐτὴν.

Ἀλλὰ οἱ περιστάσεις ἔφεραν τὰ πράματα ἔτσι, ποὺ τῆς δόθηκε ἀφορμὴ εἰπεῖται νὰ ζηλέψῃ. Σὲ λίγες μέρες, ὅλη ἡ οἰκογένεια Βραχνού ἔφυγε γιὰ τὴν ἐξοχή.

Γύρισαν στὶς ἀρχὲς Ὀκτωβρίου. Ὁ Φάνης αὐτοὺς τοὺς μῆνες τοὺς πέρασε ἡ Ἄννα, μέρα σ' ἕνα ὄνειρο εὐτυχίας.

Βέβαια, πότε - πότε, τῆς ἔδινε ἀφορμὴ ὁ Φάνης νὰ στενοχωρηθῇ, ἀκόμα καὶ νὰ κλάψῃ. Μερικὲς φορὲς τῆς γελούσε στὸ ραντεβιὸν τους. Κάμπονες φορὲς τῆς φερόταν ἀπότομα κ' ἀγέρωχα. Ἐκεῖ ποὺ περίμενε ἕνα χαμόγελό του, μερικὲς φορὲς συναντοῦσε μὴ κρῦα ματιά του, ἢ ἀκόμα καὶ μὴ λέξι τοῦ ἀπότομου. Ἀρκετὲς φορὲς τῆς ἔκανε παρατηρήσεις γιὰ τὸ ντυσίμω τῆς.

Ἐνῶ στὴν ἀρχὴ τῆς ἔλεγε πὼς ὅτι καὶ νὰ φρεσὴ εἶνε ὡμορφὴ, σιγὰ - σιγὰ ἄρχισε νὰ γίνετα δύσκολος. Τὴν ἤθελε ντυμένη σὰν κορίτσια, κ' ὅποια ὥρα τῆς ἡμέρας τοῦ ἐρχόταν στὸ μυαλό νὰ πεταχθῇ γιὰ τὴν ἰδίαν, ἐπρεπε νὰ τὴν βρῇ περιποιημένη, λουσαμένη.

Αὐτὰ ὅμως τὰ συνηθίσε ἡ Ἄννα. Κ' ἡ Ρούλα, μὲ τὸ πρακτικὸ τῆς μυαλό, ἔβαλε τὰ πράγματα στὴ θέσιν τους.

Πρῶτα - πρῶτα, αὐτὰ πρέπει νὰ σ' εὐχαριστοῦν, τῆς ἔλεγε. Καλύτερα νὰ σὲ θέλῃ καλοντυμένη, καὶ νὰ σοὺ κἀνὴ λούσα παρά νὰ εἶνε ἀπὸ τοὺς ἄνδρες ποὺ ἀδιαφοροῦν ἂν γυρνᾷς ἀκατάστατες οἱ γυναῖκες τους. Ἐπειτα, τώρα στὴν ἀρχὴ ἔχει αὐτὲς τίς ἰδιότητες. Ἀργότερα θὰ τοῦ περάσῃ.

Αὐτὸ λοιπὸν τὰ συνηθίσε ἡ Ἄννα. Μὰ δύσκολα μπορούσε νὰ συνηθίσῃ τὰ καπρίτσια του. Πολλὲς φορὲς συμφωνοῦσαν νὰ πᾶνε κάπου, κ' ἔνῳ αὐτὴ τοιμαζόταν ὀλόχαρη γιὰ τὴ διασκέδασι, ξαφνικά, χωρὶς κανένα λόγο, αὐτὸς ἄλλαζε γνώμη, καὶ τὴν ἀφίνει νὰ περιμένῃ στὸ σπιτί.

Ὅταν τὴν ἐβλεπε ὅμως στενοχωρημένη ἢ κλαμένη, γινόταν τόσο τρυφερός μαζὶ τῆς καὶ φαινόταν τόσο μετανιωμένος, ποὺ ὅλη τῆς ἡ στενοχωρία κατέληγε στὴν πειὸ μεγάλη χαρὰ.

Γενικά, οἱ τρεῖς μῆνες τοῦ ἀρραβῶνα τῆς, τὴν ἀρχὴ, πέρασαν σὰν ἕνα ὄνειρο εὐτυχίας.

Τὸ σύννεφο

Ὅταν ἔμαθε πὼς γύρισαν οἱ Βραχνοὺ ἀπὸ τὴν ἐξοχή, ἐνοίωσε ἡ Ἄννα ἕνα δάγκωμα στὴν καρδιά, ἀνεξήγητο. Δὲν εἶπε λέξι στὸ Φάνη. Κ' αὐτὸς δὲν τὴν ρωτοῦσε πειὰ γιὰ τὴν ξαδέλφη τῆς. Φαινόταν νὰ τὴν ἔχη ξεχάσει.

Μία μέρα ὥστόσο, τῆς εἶπε ξαφνικά:

— Ἐβῶ, παιδί μου, τὸ ψυγεῖο μὲ τὸ νερό!... Ἐγὼ τὸ παρήγγειλα!

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Ἡ Ἄννα δὲν ἔδειχνε ἂν τῆς ἄρεσε ὁ ὡραῖος καὶ περιζήτητος αὐτὸς γαμπρός. Ἦταν ἐπιφυλακτικὴ. Ὡστόσο φερόταν στὴν Ἄννα μ' ἑλαφρὰ εἰρωνείαν, ἂν καὶ προσπαθοῦσε νὰ κρατήσῃ ὅλα τὰ προσχήματα.

— Πὼς πάει ἡ Ἀλίκη στὸ νοσοκομεῖο; τῆς ρώτησε μὴν μέρα ἡ Ἄννα.

— Κατὶ ἔχω ἀσφαλῶς, ἀποκρίθηκε αὐτῇ. Ναί, κατὶ ἔχω... Δὲν ἀκούω τοὺς γιαντρου. Φοβάμαι πὼς μοὶ τὸ κρύβουν.

— Δὲν ἔχεις ἀπολύτως τίποτα! τῆς εἶπε κάπως σκληρὰ ἡ Ἄννα. Ὁ Γιαννάκης λέει πὼς εἶσαι κατὰ φαντασίαν ἀσθενής, καὶ πὼς ἀδικαί τρέχεις στὰ νοσοκομεῖα.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν ἡσυχάζω. Ὅσο νιώθω κάποιο ὑποπο πονᾷ δὲν μπορῶ νὰ ἡσυχάζω.

Πῆγαινε πραγματικὰ στὸ νοσοκομεῖο τρεῖς φορὲς τὴ βδομάδα. Κ' ὅπως πληροφοροῦσε ὁ Γιαννάκης τὴν Ἄννα, δὲν δεχόταν νὰ τὴν ἐξετάσῃ ἄλλος γίαντρός, ἀπὸ τὸν Χαριμίδη.

Μόνη μ' αὐτὸν στὸ νοσοκομεῖο δὲν ἐμενε. Πάντα παρίστατο καὶ κάποιος βοηθός.

Ἡ Ἄννα ὅμως δὲν ἦταν σίγουρη πὼς δὲν βλέπονταν μὲ τὸ Φάνη ἄλλες μέρες, ἔξω ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο. Ὅλα αὐτὰ ἦσαν πλάσματα τῆς φαντασίας τῆς ἄραγε; Δὲν μπορούσε πάντως νὰ βασισθῇ πουμενὰ τίς υποψίες τῆς. Κ' ὅσο περνοῦσαν οἱ μέρες, κ' ὁ Φάνης φαινόταν ἐντελὸς ἀποφοτισμένος γιὰ τὸ γάμο, τόσο τὸ σύννεφο ἔφευγε ἀπὸ τὴν ψυχὴ τῆς. Τὶς τελευταῖες μέρες πειὰ, ἦταν καὶ πάλι εὐτυχισμένη ὅπως τὸν πρῶτο καιρὸ τοῦ ἀρραβῶνα τῆς. Ὁ Φάνης τῆς ἔφερνε δῶρα, καὶ φαινόταν τρυφερός μαζὶ τῆς.

Μὰ τὴν κύτταζε μὲ μὴν παράξενη ματιά. Καὶ τώρα, ποὺ τὸ θυμόταν κ' αὐτὸ ἐξηγοῦσε ἀπόλυτα τὴν ματιά του ἐκείνη.

Ὅχι δὲν ἔδειχνε ἀγάπη ἡ ματιά του. Ἀλλὰ κάποια λύπη, κάποια παράξενη συμ-πόνοια.

— Ἀλλὰ λυπάται ποτὲ ὁ δῆμιος τὸ θυμὸν του; ψιθύρισε ἡ ἀμοιρὸν κοπέλλα ἀνάμεσα στ' ἀνασφάλῃ τῆς, ὅσο θυμόταν τίς τελευταῖες ἡμέρες τῆς εὐτυχίας τῆς.

Τὴν παραμονὴν τοῦ γάμου ὁ Φάνης εἶχε πειὰ στὸ σπιτί στὰ πεταχτά. Φαινόταν ἀφρημένος καὶ πολυσύχολος.

— Δὲν ἔχω καιρὸ νὰ καθίσω! τῆς εἶπε ἀπὸ τὴν πόρτα. Πνίγομαι στὴ δουλειά!...

Αὐτὴ γέλασε.

— Μετὰ τὸ γάμο μας ὅμως, ἐπὶ δεκαπέντε μέρες... ἕνα μῆνα δὲν θὰ μιλᾷς γιὰ δουλειά. Τὰ συμφωνήσαμε.

— Ναί... ναί... τῆς ἀποκρίθηκε ἀφρημένος.

Ἐκείνο ποῦπρεπε νὰ τὴν βάλῃ ἐπίσης σὲ ὑποψία τότε, ἦταν τὸ ζήτημα τοῦ σπιτιοῦ. Ἐνῶ στὴν ἀρχὴ ὅλο τὸ συζητοῦσε μαζὶ τῆς καὶ πρότεινε νὰ νοικιάσουν ἕνα πολυτελέστατο διαμέρισμα, ν' ἀγοράσουν ἐπιπλα, ν' ἀνοίξουν ἀμέσως τὸ σπιτί τους, τὸν τελευταῖον καιρὸ φαινόταν σὰν νὰ μὴν τὸν ἐνδιέφερε πειὰ αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Καὶ μὴν μέρα ποὺ τὸν ρώτησε αὐτὴ ἀνιψίω.

— Τί θὰ κάνουμε γιὰ σπιτί; Βοήκες τίποτε;

Αὐτὸς τῆς ἀποκρίθηκε, δίχως νὰ τὴν κυττάξῃ.

— Θὰ τ' ἀφήσουμε γι' ἀργότερα αὐτὸ τὸ ζήτημα. Θὰ ζήσουμε κάμποσον καιρὸ στὸ ξενοδοχεῖο, γιὰ νὰ μὴν ἀρχίσουν καὶ γιὰ σένα τὰ βάσανα τοῦ νοικοκυριοῦ ἀμέσως.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἄρεσε στὴν κοπέλλα. Εἶχε κούραστὴ πειὰ μὲ τίς φροντίδες τοῦ νοικοκυριοῦ κ' ἦταν εὐχάριστη γι' αὐτὴν ἡ σκέψις πὼς θὰ ζοῦσε λίγον καιρὸ χωρὶς οὐτὲς τίς ζαλιστικὲς φροντίδες.

Κ' ἡ Ρούλα ἦταν ἐνθουσιασμένη.

— Μπαρὸ τοῦ Φάνη! ἔλεγε καὶ ἐξανάλεγε. Βλέπεις πόσο σ' ἀγαπᾷ; Κ' αὐτὸ ἀκόμα τὸ σκέφθηκε. Δὲν θέλει νὰ σὲ κουράσουν οἱ δουλειές.

Ἡ μητέρα τους ὅμως διαφωνοῦσε. Προ-

— Εἶδα τὴν ξαδέλφη σου τὴν Ἀλίκη. Που τὴν εἶδες; ρώτησε ἀνιψίστα ἡ Ἄννα.

— Στὸ νοσοκομεῖο. Ἦρθε στὸ τμήμα μου. Φοβάται πὼς ἔχει σκωληκοειδίτιδα.

— Θὰ κἀνὴ ἐγχείρησι;

— Δὲν πιστεύω νὰ εἶνε τίποτε φοβὰρὸ. Θὰ τὴν παρακολουθήσουμε.

Σώπασαν.

Ἡ Ἄννα εἶχε χάσει τὸ κέφι τῆς. Μετὰ κάμποση ὥρα εἶπε ὁ Φάνης, σὰν νὰ μιλῶσε μοναχὸς του:

— Εἶνε ὡμορφὴ κ' ἐξυπνὴ κοπέλλα ἡ Ἀλίκη! Τσαχπὴς ζῇ, τετραπέρατη.

Ἐνοίωσε κατὶ σὰν μαχαιριά στὴν καρδιά σ' αὐτὰ τὰ λόγια του, ἡ Ἄννα.

την ύλη να πιάσουν άμέσως σπιτικό δικό τους.

— Μήπως δεν θα σου, πάρη υπηρέτρια; Έλεγε στην Άννα.

— Αχ, μαμά, αποκρίνονταν η Άννα, άφησε με να ξεχάσω για λίγον καιρό ότι υπάρχει κουζίνα. Ας χαρούμε την αγάπη μας και το νεύατά μας ελεύθερα λίγον καιρό.

Άλλο πράγμα πεύπρετε να της κάνει έντυπρωσι, ήταν το ζήτημα του μηνά του μέλιτος.

— Πού θα πάμε; ρωτούσε και ξαναρωτούσε το Φανή.

Αυτός απόφαινε να της δώσει απάντησι. Στο τέλος, μιά μέρα, της είπε:

— Δοσέ το σε μένα αυτό το ζήτημα. Θα το κανονισω την τελευταία στιγμή.

Κι' ενώ έλεγε τα λόγια αυτά το ύφος του ήταν νευρικό, αλλόκοτο. Έτσι η Άννα δεν τόλμησε πια να ξαναμιλήσει γι' αυτό το ζήτημα.

Τώρα — πολύ άργα πια — τα σκεφτόσαν όλα.

Πόσα έπρεπε νάχη καταλάβει; Πόσα έπρεπε νάχη μαντέψει!

Τις μέρες αυτές τις πένθιμες, πού το μυαλό της πήγαινε να σαλέψει καθόταν η Άννα μέσα από το κλειστό παράθυρό της, έδλετε τον γκρίζο ούρανό του Νόεμβρη και θυμόταν, θυμόταν, ταξείδευε, με τη φαντασία της στα περασμένα.

Μιά μέρα — το θυμάται κι' αυτό — απέφυγε να τη φιλήση, ενώ τούδειχνει φανερά πόσο ποθούσε τα φιλήματα. Μια άλλη μέρα, σηκώθηκε ξαφνικά κι' έφυγε, ενώ είχαν έρθει σπιτι για να καθήση δυο ώρες μαζί της. Κι' ένα βράδυ την αρπάξε ξαφνικά, τη φίλησε και της φώναξε:

— Είσαι αλλήθεια κι' εσύ αξιανάπητη, Άννα!

Τώρα μονάχα, μπορούσε να ξηγήσει τι έσήμαινε αυτό το «κι' εσύ».

Νέα άπ' το Λονδίνο

Άργα - άργα, μέσα σε άπέραντη θλίψη και πένθος περνούσε ο καιρός. Κατάφερε ωστόσο να ξαναβρεί το συνηθισμένο ρυθμό της ζωής της ή μικρή οικογένεια.

Ο Γιαννάκης έβαλε τα δυνατά του να διασκεδάση τη μεγάλη του αδελφή. Τη λυπόταν κατάκαρδα. Είχε πάρει κι' αυτός πολύ βάρος το πάθημά τους. Απόφαινε τον κόρμιο, ένοιωσε ντροπή όταν βρισκόταν ανάμεσα στους συναδέλφους του. Τους τα είχε πη βέβαια όλα, κι' όλοι κατέκριναν τη διαγωγή του Χαριμίδη. Η ντροπή ήταν δική του. Αλλά, η περηφάνεια του Γιαννάκη συντρίβονταν στη σκέψη πώς η αδελφή του έπεσε τραγικό θύμα αυτού του άσυνείδητου ανθρώπου.

Οι συνάδελφοί του τον παρηγορούσαν. Δεν πρέπει να το παίρνεις και κατάκαρδα, τούλεγαν. Μιά κοπέλλα χαριτωμένη σαν την αδελφή σου, θα βρή άλλον καλύτερο γαμπρό.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Κοινωνικά

Αρρεβώνες

Ο κ. Αθανάσιος Λαλούνης, τμηματάρχης των Σ.Ε.Κ. και η Δ)νς Τασία Κ. Ασημακοπούλου, ήραβανίσθησαν.

★

Είς τους μνηστευθέντας την 3ην τρέχ., κ. Γεώργιον Σαρακηνιώτην και Δίδα Βασιλικήν Άθαν. Πατσάβου, εξαδέλφους του γνωστού εργοστασιάρχου παιγνιδιών κ. Θωμά Σαρακηνιώτη, εύχομαι ταχεία την στέφην.

Σπύρος Παλαιόλογος

Γάμοι

Την 3)7)49 εν μέσω έκλεκτου κόσμου έτελέσθησαν οι γάμοι του κ. Χρήστου Νέζη μετά της δεσποινίδος Άλκης Μητσοπούλου. Παράνυμφος παρστή ο κ. Μπαχαρίας. Τους εύχόμεθα κάθε εύτυχίαν.

★

Π. Ν.

Στον αγαπητόν μας φίλον και συνάδελφον Τάκη Σ. Κωστόπουλον τελέσαντα τους γάμους του μετά της Κάτης Ι. Τσελένη εύχόμεθα τον βίον ανέφελον και εύτυχ.

Οι συνάδελφοί του

ΛΙΣΣΗΜΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΕΧΜΕΤ ΤΟΥΡΧΑΝ ΤΑΝ

Η Τσερκέζα ΧΟΥΡΡΕΜ ΣΟΥΛΤΑΝΑ

22ον

Και έτσι ένα πρωί η Χουρρέμ έπεσε στο κρεβάτι από πνευμονία. Το σώμα της είχε μεταβληθεί σε ένα πραγματικό καμίνι που καίγταν ολόκληρο.

Ο Σουλτάνος Σουλεϊμάν, υπέφερε περισσότερο απ' τη Χουρρέμ. Το θέαμα που παρουσίαζε η γυναίκα του, ξαπλωμένη στο κρεβάτι της, τον έκανε να τρέμη σύγκορμος. Όσο την έβλεπε να φλογίζεται απ' τον πυρετό κι' άκουε τα παραληρήματά της, ένοιωσε να κορυφώνεται η άγνία κι' η απελπισία του.

Ο Σουλτάνος Σουλεϊμάν, όταν είδε να χειροτερεύει η κατάσταση της υγείας της Χουρρέμ, άφησε το ξόρκια και τα διαβήματα των Χοτζάδων, με τα οποία προσπαθούσε να την κάνει καλά. Κατέφυγε στα φάρμακα της έπιστήμης και περίμενε απ' τους γιατρούς να την σώσουν.

Όσο εξακολούθωνε ο πυρετός να καίη τη λαμπρή του γυναίκα, θλίψη και όδυνη κυριεύσε την ψυχή του. Ήταν πρόθυμος να θυσιάση τα πάντα για τη σωτηρία της.

Παρά τις προσπάθειες, όμως, των γιατρών και τις περιποιήσεις του έστεμμένου συζύγου της και του περιβάλλοντός της, η Χουρρέμ, ύστερα από μερικές μέρες, άσχησε να περνά τις τελευταίες στιγμές της ζωής της.

Την έπιαναν σπασμοί και έπεφτε σε κατάσταση λήθαργου και νάρκης.

Μέσα στο ψυχωρράγημά της, αδιάκοπα άναπολούσε και όραματιζόταν, όχι πια το γραφικό χωριό της Γαλικίας όπου γεννήθηκε και το μικρό εκκλησάκι όπου υπηρετούσε ο ιερωμένος πατέρας της, αλλά τη σπαραχτική σκηνή του στραγγαλισμού του αγαπημένου της γιουό Βαγιαζίτ και των τεσσάρων παιδιών του.

Όνειρευόταν ακόμα το Μεγάλο Βεζύρη Ιμπραήμ πασά, το Διάδοχο παίγκηπα Μουσταφά, το Βεζύρη Άχμέτ πασά και τόσους άλλους ακόμα, που με τις ραδιοσυρριές και τις διαβολές της, έγινε αυτή αιτία να δολοφονηθούν με τον πιο άγριο κι' άπάνθρωπο τρόπο. Άδιάκοπα σπύραζε σαν το ψάρι και χτυπιόταν από τις τύψεις και τους πόνους που την έδερναν.

Όσόντου ένα πρωί μέσα σ' ατέλειωτους στεναγμούς, θρήνους και όδυμούς, παράδωκε την ψυχή της στον Άλλαχ ή... στο Σατανά!...

Ο Σουλτάνος Σουλεϊμάν, όταν γύρισε κι' είδε τη Χουρρέμ ξαπλωμένη νεκρή πάνω στο κρεβάτι της, έμεινε σαν απολιθωμένος.

Στάθηκε ώρες σιωπηλός και την έβλεπε

έκστατικός. Δέ μπορούσε να πείση τον εαυτό του πώς η γυναίκα εκείνη με την κατάχλωμη όψη ήταν η Χουρρέμ, η Τσερκέζα, Ρωξελάνη, που με την ξωτική όμορφιά της και τα θέλγητρα της τον κρατούσε επί 35 χρόνια σκλάβο και δούλο της. Κλεισμένος στα διαμερίσματά του, ολόμónαχος θρηνούσε πολλές μέρες το θάνατο της αγαπημένης του.

Ανάγκη παράτασις της ξωτικής Τσερκέζας

Ανάμεσα σ' όλους τους ιστορικούς που ασχολήθηκαν με την καταπληκτική αυτή γυναίκα, ο Αυστριακός Ίωσήφ Χάμπερ, περιγράφοντας παραστατικώτατα τη ζωή της, καταλήγει στα ακόλουθα χαρακτηριστικά συμπεράσματα:

«Η γυναίκα αυτή, που με τα θέλγητρα και την εξυπνάδα της άναδείχτηκε από κοινή οδάλισκη σε Σουλτάνα, κατώρθωσε να διατηρήση τη δεσποτεία και την έπιρροή της κι' όταν ακόμα με την παρέλευσι του χρόνου είχαν μαραφή τα θέλγητρά της.

Με την εύφύια που την διέκρινε, έσποζε πάνω στο Σουλεϊμάν και τον εξουσίαζε, όπως εκείνος εξουσίαζε την άπέραντη Αυτοκρατορία του Όσμαν.

Η Ιστορία την έλέγχει για τη θανάτωσι των δυο Μεγάλων Βεζύρηδων, του Ιμπραήμ και του Άχμέτ και για την παιδοκτονία που διέπραξε ο Σουλεϊμάν, σκοτώνοντας τον πρίγκηπα διάδοχο γιουό του, το Μουσταφά.

Την κατακρίνει ακόμα σά μιά γυναίκα που έσπειρε μέσα στο Σαράγι τον αίματοδαυμένο σπόρο της αδελφικής έριδας και της αδελφοκτονίας, που στάθηκε άφορμή να φυλακίζονται από τότε πίσω από τα διχτυωτά του Χαρμελίκιου των άνακτόρων, όλοι οι άρσενικοί πρίγκηπες της Αυτοκρατορικής οικογενείας του Όσμαν, που έτσι καταντούσαν νευρασθενικοί.

Ο νεκρός της Τσερκέζας Ρωξελάνης είνε θαμμένος στο κοιμητήριο του τεμένου Σουλεϊμανιέ Τζαμί, σ' ένα μνημείο που έχει, στηθή στη κορφή ακριβώς του τρίτου απ' τους έφτα λόφους του Βυζαντίου, πλάι στο μαυσωλείο του Σουλεϊμάν, του πιο ένδοξου Πατρίσση της Αυτοκρατορικής οικογενείας του Όσμαν.

Και το μνημείο της Τσερκέζας θυμίζει περισσότερα απ' όσα θυμίζει ο έφιππος που βρισκόταν στον Ίπποδρομο του Βυζαντίου, που ή έπιγραφή του είνε μιά προειδοποίηση της έκπορθήσεως της Πόλης απ' τους Ρώσους.

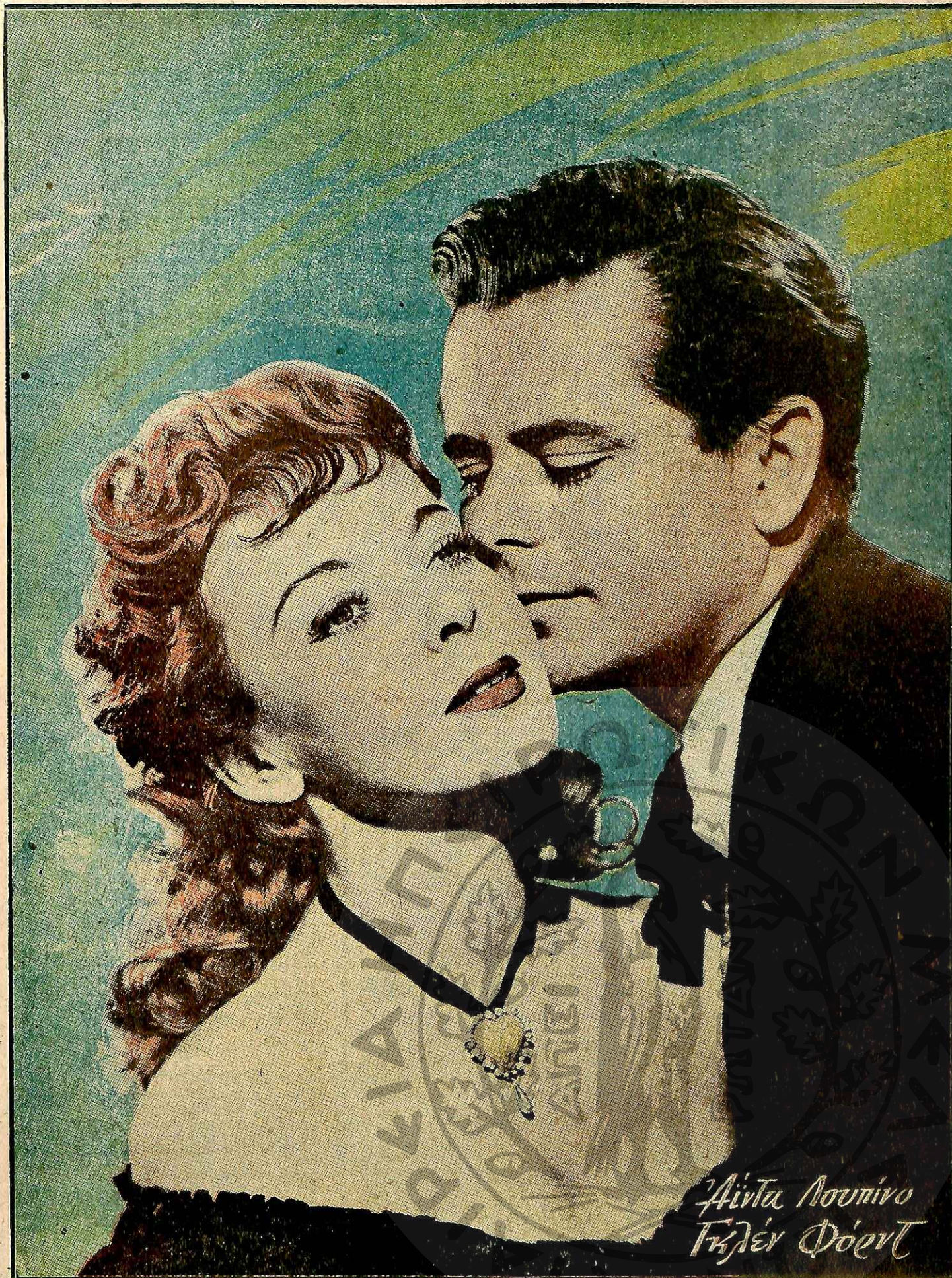
Τον ίδιο χρόνο — στα 1558 — που πέθανε ή πανηρή και άραία Χουρρέμ πέθαναν ή έξυπνη και πανηρή βασίλισσα της Πολωνίας Ίσαβέλλα, ή βασίλισσα της Άγγλιας Μαρία Τυδώρ, που κατεδίωξε άδυσώπητα τους διαμαρτυρούμενους και ο Αυτοκράτορας της Γερμανίας Κάρολος ο Ε'».

ΤΕΛΟΣ

Ήταν συμπτώσεις!...

Έχουν γραφή πολλά για τα δίδυμα άδελφία, πού, ενώ ζουν χωριστά από μικρά παιδιά, παρουσιάζουν ώστόσο έκπληκτικές όμοιότητες σ' όλες τις λεπτομέρειες της ζωής τους. Μιά περίπτωση λοιπόν αληθινά άπίστευτη άφορούσε δυο αδελφούς, δίδυμους, που είχαν υιοθετηθή από διαφορετικές οικογένειες, άφ' όπου ήσαν ακόμη βρέφη. Ζούσαν στην ίδια άμερικανική πολιτεία της Νεμπάσκα, άγνωστών όμως ο ένας την ύπαρξη του άλλου ως τα 21 χρόνια τους. Όταν συναντήθηκαν έπιτέλους, άνακάλυσαν πώς ήσαν κι' οι δυο ήλεκτρολόγοι της ίδιας τηλεφωνικής εταιρείας, είχαν παντρευτή τον ίδιο χρόνο με γυναίκες ίδιου τύπου, είχαν άποκτήσει κι' οι δυο από ένα γιουό και — το καταπληκτικώτερο απ' όλα — είχε καθένας τους ένα σκυλί φός - τερριέ με τ' όνομα Τρίξι!

Όλες αυτές οι συμπτώσεις δημιουργούν πολλές φορές την αντίληψη στους ανθρώπους, ότι υπάρχει καμμία φορά κοινή μοίρα ή γραφό.

Αίντα Λουβίνο
Γκλέν Φόρεντ

— Πάρτε τώρα να κάντε τη δουλειά σας... εγώ
είμαι γιατρός, απλώνοντας το χέρι μου...

ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ της... άπενταρίας

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του
συγγραφέα μας Κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗΣ

— Όλοι οι Έλληνες είμαστε λίγοι — πολύ
γιατροί. Αν συμβεί και πάθουμε κάτι, έ-
στω ένα κοινό κρυολόγημα, τριάντα γυναι-
στοί και φίλοι θα μας δώσουν ισάριθμες
ιστρικές συμβουλές, οι οποίες όμως διαφέ-
ρουν κατά κανόνα ή μία από την άλλη.

— Κρυολόγημα είπες; Βεντούζες, Είναι
ένα κι' ένα...

— Όχι για το Θεό Βεντούζες, σου λέει
ο άλλος. Με την παραμικρότερη απροσε-
χία μπορεί να σου φέρουν πνευμονία. Τρί-
ψιμο με οινόπνευμα είναι, δτι χρειάζεται.
Κι' ύστερα μία βραστή λεμονάδα...

— Ασπιρίνες, φωνάζει ο τρίτος.

— Όχι ασπιρίνες, επιμένει ο τέταρτος.
Χαλάει το στομάχι...

— Όταν λοιπόν ζής ανάμεσα σε δεκάδες
και εκατοντάδες «γιατρούς» που σε περι-
βάλλουν, κι' ενδιαφέρονται για κάθε φάρ-
μακόν σου, φυσικό είναι να... ανησυχής για
την υγεία σου.

Αυτό δεν συμβαίνει άλλο. Συμβαίνουν
δυσως άλλα περιεργότερα. Θα σας αφηγη-
θώ ένα περιστατικό.

Το χειμώνα του 1938 επιστρέψαμε με
τη γυναίκα μου στην Ελλάδα από ένα συν-
τομο ευρωπαϊκό ταξίδι. Είχαμε κανονίσει
να πάρουμε το τρένο από το Βερολίνο κα-
τευθείαν για την Αθήνα, αλλά την παραμο-
νη της αναχώρησης η γυναίκα μου προσέ-
βληθη από μία φοβερή γρίπη του βορρά
με μεγάλο πυρετό. Φίλοι Έλληνες του Βε-
ρολίνου — ο διευθυντής του Γραφείου Τύ-
που της Προεδρείας κ. Χ. Κριεκούκης, ο κα-
θηγητής κ. Ευ. Σταμάτης, ο θεατρικός συγ-
γραφέας κ. Δημ. Ιωαννιδίου και άλλοι —
έκαναν... Ιατρικό συμβούλιο και κατέλη-
ξαν στο συμπέρασμα ότι η ασθενής μπορεί
να ταξιδέψει άφοβα.

— Γρίπη είναι. Θα περάσει με μερικές
ασπιρίνες...

Αυτά έλεγαν οι «δελτίους».

Το πρωί ο πυρετός παρουσίασε μία μι-
κρή κάμψη κι' αυτό ήταν ένας καλός σίγανος
για την πραγματοποίησή του ταξιδιού. Πή-
ραμε κατά τις 7 και 30' ένα τρένο που
έκανε την κανονική του γρήγορη Μπερ-
σέζα. Βιέννη. Τα εισιτήρια ήταν πλη-
ρωμένα μέχρι Αθηνών και γι' αυτό δεν μ'
ανησυχούσε το γεγονός ότι δηλ η περιου-
σία μου ήταν 13 μάρκα. Για το μικρότερο
της διαδρομής.

Χιόνιζε φοβερά και στο δρόμο ένας χον-
τρός Γερμανός με κεφάλι σαν ώριμη κολο-
κύθα, που καθόταν στο ίδιο διαμέρισμα,
επέμενε ν' ανοίξει το παράθυρο. Του είπα
πως αυτό δεν είναι σωστό αφού έδωλετε πως
υπάρχει μία άρρωστη, αλλά αυτός τη δου-
λειά του. Ο ελγική, του οποίου επικά-
λεσθήκα τη βοήθεια, δικαίωσε τον Γερμα-
νό.

νός. Το συμπέρασμα ήταν ότι ο πυρετός α-
νέθηκε γύρω στα 40 κι' όταν άρχα το βρά-
δυ φτάσαμε στην Βιέννη, η γυναίκα μου ή-
ταν αδύνατο να συνεχίσει το ταξίδι. Έπρε-
πε να διακόψουμε. Άλλα πώς; Με τα 13
μάρκα που είχα στην τσέπη μου;

Πάντως κατέδικαμε. Ο αχθοφόρος, το
ταξί, τα πουριμπουάρ έφαγαν την περιου-
σία μου. Ήταν Σάββατο βράδυ και δεν
βρήκα κανένα στο Έλληνικό Προξενείο που
τηλεφώνησα. Δεν βρήκα και τον φίλο μου
'Αρχιμανδρίτη Χρυσό. Τσίτερ, τόν προλόγα-
μενο της Έλληνικής Κοινότητας. Άλλους
γνωστούς δεν είχα.

Έπρεπε όπωσδήποτε να φέρω ένα για-
τρό. Και δεν είχα πεντάρα στην τσέπη μου.
Άλλα δεν ήταν φρόνιμο ν' αποκαλύψω την
κατάστασή μου στη διεύθυνση του ξενοδο-
χείου, πράγμα που μπορούσε να γίνει α-
φορμή και εξώσεως.

Ο πυρετός έμενε ακλόνητος στα ύψη του
και οι άλλες εκδηλώσεις — ρίγη, εξάντη-
σις κτλ. — επέβαλλαν άμεση ενέργεια.

Κάλεσα την καμαριέρα και ζήτησα τη
γνώμη της, για έναν καλό γιατρό.

— Ο καλύτερος παθολόγος γιατρός της
Βιέννης, μου είπε, είναι ο καθηγητής Τάδε.
Είναι γενικός διευθυντής της Δημοτικής Πα-
λκλινικής. Άλλα δεν πιστεύω να έλθω, γι-
ατί κανονίζει τα ραντεβού του από πρίν.
Πάντως πάρτε ένα ταξί, πηγαίνετε να τον
δείτε και πείτε του ότι είναι επείγουσα η
περίπτωσίς. Είναι καλός άνθρωπος. Μπορεί
να έλθω. Πάντως θα στείλω κανένα βοηθό
του...

— Και πόσα παίρνει για την άμοιβή
του;

Δεν ήξερε καλά η καμαριέρα, αλλά μου
είπε ένα αστρονομικό ποσό. Κι' εγώ δεν
είχα στην τσέπη μου δεκάρα. Ούτε για το
ταξί.

Ανεκάλυψα τον αριθμό του στον τηλε-
φωνικό κατάλογο των πύρα, του είπα τα
καθήκοντά — ότι είμαστε ξένοι κι' αναγ-
κασθήκαμε να διακόψουμε το ταξίδι μας
στη Βιέννη —, δεν του είπα, φυσικά, τίπο-
τε για τα οικονομικά μου χαλάρια και τον
παρακάλεσα να έλθω επείγοντως στο «Ότελ
ντε Φράνς» στο Σόττενριγκ. Μιλούσε γαλ-
λικά κι' έτσι μπόρεσα να συνεννοηθώ απ'
ευθείας μαζί του.

Μετά είκοσι λεπτά ήταν στο ξενοδοχείο.

(Φωτογραφία Keystone)

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ — ΟΡΧΗΣΤΡΑ

Με την έναυσό της καλοκαίριος, έκανε
και πάλι την εμφάνισή του ο σταθερός
του Λονδίνου ο περιφωτισμένος «Ανθρώπος».
«Ορχήστρα» Παύλειος για ένα πραγμα-
τικό καλλιτεχνικό με απέραντες μουσικές
γνώσεις που μπορεί να διασκεδάσει εκεί-
νος που αγαπά την κλασική μουσική
παίζοντας αλά συμφωνία του Μπετόβεν
εξεπληρώνει όμως συγχρόνως και τη
τελειακή με όλες τις τελευταίες επιτυχίες
της τάξ.

Εξήτασε με μεγάλο ενδιαφέρον την άσθε-
νή, η οποία ήταν καμμένη από τον πυρετό.
Ύστερα κάλεσε την καμαριέρα και της
είπε:

— Θα πάρω ένα δεινόνι, θα το βάλω
να μουσική σε παγωμένο νερό και θα τυ-
λίξης μ' αυτό το κορμί της άρρωστης! Αυ-
τό θα το επαναλάβω δυο — τρεις φορές κα-
τά διαστήματα. Έτσι θα πέσει ο πυρετός
και θα περάσουν τα φαινόμενα της γρίπ-
της. Αύριο βλέπουμε...

Φυσικά ήταν να με πιάσει και μένα πυ-
ρετός και μάλιστα τεταρταίος, όταν άκου-
σα τις υποδείξεις του γιατρού. Παγωμένα
δεινόνια σ' έναν άρρωστο που έπασχε από
ένα φοβερό κρυολόγημα!

Δεν τόλμησα βέβαια, να φέρω αντιρρή-
σεις. Άλλως τε τώρα με βασάνιζε ένα άλ-
λο πρόβλημα. Πώς θα πληρώσω την επί-
σκεψή του διασημού καθηγητού;

Αφού ξερόβηξα προεισαγωγικά — η
καμαριέρα είχε φύγει στο μεταξύ για να
ετοιμάσει τα παγωμένα δεινόνια — συγ-
κέντρωσα το λίγο θάρρος που μου είχε α-
πομείνει και είπα:

— Όλα καλά γιατρέ μου, αλλά πρέπει
να μου συγχωρήσετε μία αταξία. Δεν σας
είπα προκαταβολικά ότι βρήκα χωρίς
χρήματα, επειδή ταξιδεύαμε κατ' ευθείαν
για την Αθήνα και δεν φαντάστηκα ότι
μπορούσαν να μου χρειασθούν στο δρόμο.
Ελπίζω τη Δευτέρα να είμαι σε θέσι να
πληρώσω την άμοιβή σας. Θα είχα τηλε-
γραφήσει ήδη στην Αθήνα να μου στείλουν
αν είχα χρήματα για το τηλεγράφημα. Άλ-
λά μου λείπουν κι' αυτά. Τη Δευτέρα θα
συναντήσω γνωστούς μου και θα βολέψω
την κατάσταση.

Ο Αυστριακός γιατρός, χαμογέλασε έ-
βγαλε από την τσέπη του ένα μάτσο σελ-
λίνια — που αντιπροσώπευαν κάπου 10
χιλ. δραχμές της προπολεμικής εποχής —
και μου είπε:

— Πάρτε τώρα να κάντε τη δουλειά σας.
Και μην ασχολήστε μ' αυτά τα ζητήματα
τώρα που έχετε τις σκοτούρες της άρρω-
στης. Όταν θα πάτε στην Αθήνα, μου
στελνέτε. «Η μάλλον όχι...» Ίσως έφε-
τος το φθινόπωρο, ίσως του χρόνου, θα έλ-
θω στην Ελλάδα. Αυτό είναι ένα παλιό
μου σχέδιο που είμαι αποφασισμένος να
το πραγματοποιήσω τώρα. Μου τα δίνετε
στην Αθήνα.

Ομολογώ πως δεν ήξερα τί να του α-
παντήσω. Ήλθε και την επομένη και την
μεθεπομένη. Η κόουρα των παγωμένων δει-
νόντων αποδείχθηκε θαυματοурγή. Την τρί-
τη φορά που ήλθε με ρώτησε αν έλαω κι'
άλλα χρήματα.

— Μια που είστε στη Βιέννη, μου είπε,
καθίστε μερικές μέρες να τη δείτε καλά.
Να κάντε και μερικά ψάγια...

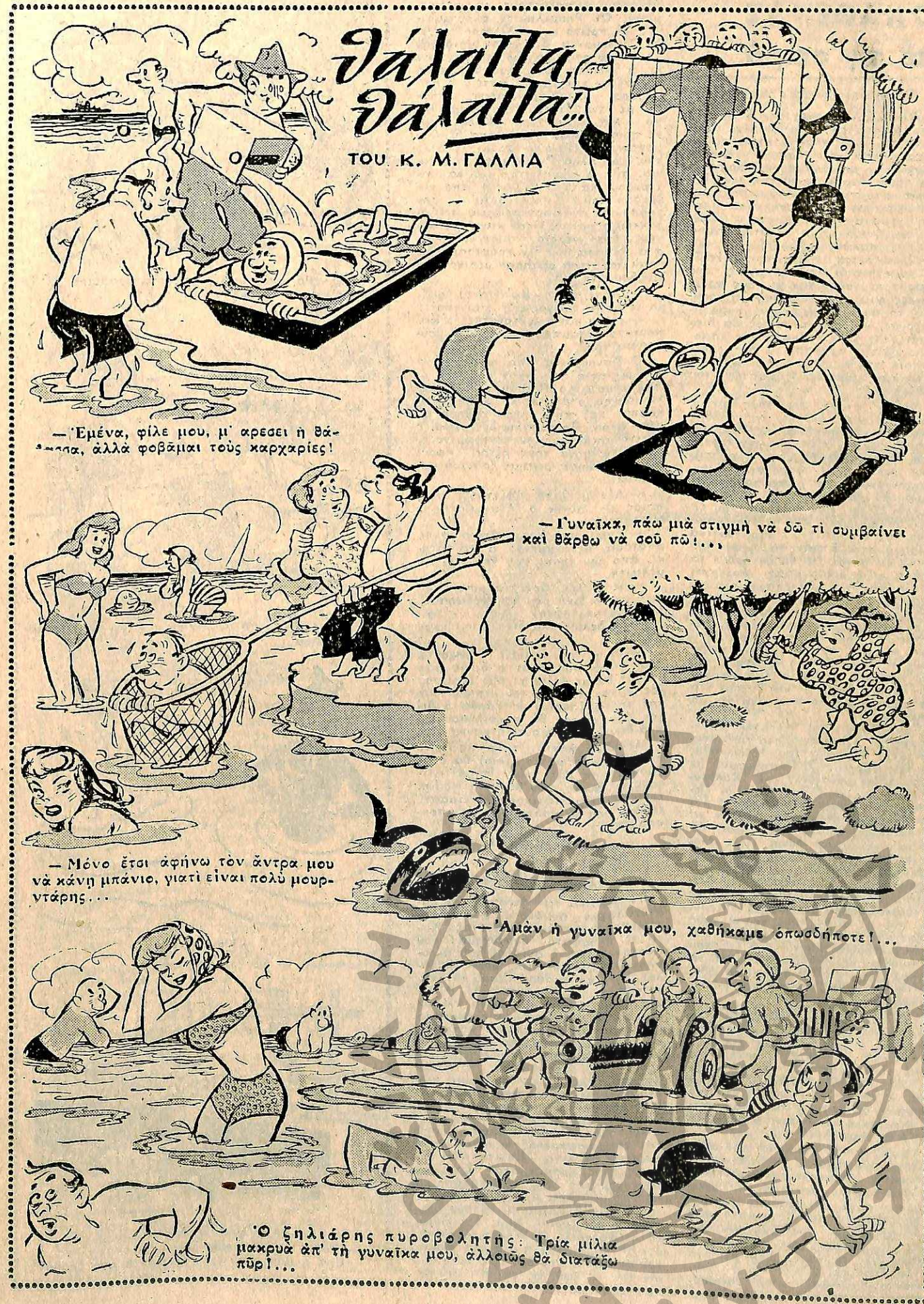
Τον ευχαρίστησα, αλλά δεν δέχθηκα. Τέ-
ποσον που είχε θέσει στη διάθεσή μου ή-
ταν υπερabκρέτο.

Εκτοτε ανταλλάξαμε δυο — τρεις επιστο-
λές. Δεν τα κατάφερε να έλθω στην Ελλάδα.
Από την εποχή που κηρύχθηκε ο πόλεμος
δεν είχα είδησή του. Του έγραψα δυο φορές
μετά τον πόλεμο. Δεν είχα απάντησή. Έ-
νας Έλληνα εγκατεστημένος στη Βιέννη με
πληροφόρησε ότι επειδή ο Αυστριακός αύ-
τός επιστήμων ήταν από τους γνωστούς και
φανατικούς αντιχιτλερικούς, ώδηγήθηκε σε
στρατόπεδο συγκεντρώσεως το 1943 κι'
από τότε χάθηκαν τα ίχνη του...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Ανακριτικό κέλεο

Πολλές φορές, οι κατηγορούμενοι, ή οι
δικηγόροι τους ισχυρίζονται στο δικαστή-
ριο ότι υπέγραψαν την απόλογιά τους
μπαρσά στον ανακριτή χωρίς να την έχουν
διαβάσει. Μερικοί λοιπόν Αμερικανοί ανα-
κριταί, για ν' αποφυγούν αυτό το κόλλη-
μα, μεταχειρίζονται ένα άλλο Γραφείο επίτη-
δες λανθασμένα διαφορά ονόματα ή τοπο-
θεσίες, που περιλαμβάνονται στην απόλο-
γία. Όταν τη διαβάσει κατόπιν, ο κατηγο-
ρούμενος σβύνει ο ίδιος τα λάθη και τα
διορθώνει στο περιθώριο. Οι ιδιοχειρές σύ-
γες διορθώσεις του αποτελούν κατόπιν την
καλύτερη απόδειξη ότι διάβασε την από-
λογία.

— Έμένα, φίλε μου, μ' αρεσει η θά-
λασσα, αλλά φοβάμαι τους καρχαρίες!

— Γυναίκα, πάω μία στιγμή να δω τι συμβαίνει
και θάρω να σου πω!...

— Μόνο έτσι αφήνω τον άντρα μου
να κάνει μπάνιο, γιατί είναι πολύ μουρ-
νάρης...

— Αιάν η γυναίκα μου, χαθήκαμε όπωσδήποτε!...

Ο ξηλιάρης πυροβολητής: Τρία μίλια
μακριά απ' τη γυναίκα μου, αλλιώς θα διατάξω
πύρι!...

ΟΚΑΘΕΝΑΣ μέ τη σειρά

Παλιά πάθη και σπαρχυμει

Ο γερο - Πανουργιάς, ο παλιός καπετάνιος των Σαλώνων είχε πεί, κατά το 1823, στην Τριπολιτσα — έορα, τότε, της ελληνικής Κυβερνήσεως — με σκοπό να παρακινήσει τους Μωραίτες να στείλουν βοήθεια στρατιωτική στη Ρούμελη. Μα ήρθε και κάτω τους στρατιωτικούς (μαχαιραδες) με τους προύχοντες πολιτικούς (κοτζαμπασήδες) να μαλώνουν άγρια!

Όλα εκείνα τα χρόνια, 1821-27, οι καπεταναίοι στις επαρχίες του Μωρηά πιανόντουσαν με τους προύχοντες για την πολεμική έπιτροπή, για το ποιος, δηλαδή, θα στρατολογήσει, και για το ποιος θα διαχειριζόταν τα έπιδόματα της επαρχίας με την πρόφαση να τα χρησιμοποιήσει στη διατροφή «των στρατιωτών των επαρχιακών αρμάτων του Αγώνος»...

Κοντά στους γνωστούς αυτούς καπεταναίους Κλέφτες, ένα πλήθος άλλο, από στρατιωτικούς, που κι αυτοί, κάποτε, είχαν πεί Κλέφτες στο Μωρηά (γιατί εκεί Αρματαίους δεν είχαν) παρουσιάστηκαν, με την ένταξη της Έπαναστάσεως, ζητώντας να έπιβληθούν. Ακόμη πολλοί άλλοι, από εκείνους που είχαν υπηρετήσει στα μισθοφορικά ξένα και μισοστάχτα στρατιωτικά σώματα στα Έπτανησα, ήρθαν ξαφνικά κι αυτοί για να ζητήσουν τα παλιά τους δικαιώματα απέναντι των προυχόντων. Οι επαρχίες μέσα στον ανταγωνισμό αυτό, «πολιτικών και μαχαιράδων», συμπάθουσαν, ή καλλίτερα έμπιστευόναυσαν, περισσότερο την τάξη των στρατιωτικών, πρώτα - πρώτα για την πείρα τους τη στρατιωτική — αφού πια του πολέμου η φωτιά είχε ανάψει απ' άκρη σ' άκρη — και έπειτα για το όνομά τους το πολεμικό και άκουσμένο.

Έτσι ο παλιός Κλέφτης σήκωσε κεφάλι. Δεν άκουγε πια τον προύχοντα κι' άρχοντα του. Μαλώματα, λοιπόν, παντού: Οι Πλαπούταιοι με τους Δελφινιανούς, οι Κολοκοτρωνάιοι με τους Λαυταίους... Μα το χειρότερο ήταν που άρχισαν κι' οι αδελφικοί σπαρχυμοί! Κάθε τόσο άκουγόναυσαν φωνές. Πότε σκοτώνεται ο κοτζαμπασής — φόνος Κρεββάτα στη Μάνη — πότε ο καπετάνιος — φόνος Μήτσα στην Ήλεια... Θλιβερές ιστορίες πριν το Εικοσιένα, αλλά κι' ύστερα απ' αυτό, που οι ρίζες τους τροφή τους είχαν την ανθρωπινή πλεονεξία και μωροφιλοδοξία, μα και του Τούρκου το συστηματικό υποδουλισμό για να μπορεί, έτσι, να διαίρει και να αδυνατίσει το ραγιά έχοντάς τον πάντα σκλάβο.

Όταν, λοιπόν, κατέβηκε από του Παρνασσού τα κάρκαρα ο γερο - Πανουργιάς κι' έφτασε στην Τριπολιτσα, όπως, είπαμε στην άρχη, ήρθε αυτή την κατάστασι της φαγωμάρας μεταξύ των Μωραϊτών, που όμως — πρέπει να το πούμε για την ιστορική αλήθεια — δεν ήταν τοπικό φαινόμενο του Μωρηά μόνο, αλλά και της Ρούμελης.

Άρχηγός των στρατιωτικών στην Πελοπόννησο ήταν ο Θ. Κολοκοτρώνης και των προυχόντων πολιτικών ο Αναγνώστης Δεληγιάνης. Ξεκίνησε και πήγε, ένα βράδυ, ο Πανουργιάς στο σπίτι του Πετρόμπεη, που ήταν πρόεδρος της Κυβερνήσεως. Ήρθε και γύρω - γύρω καθισμένους σταυροπόδι πολλούς. Στη μέση ο Πετρόμπεης και δίπλα του ο Αναγνώστης. Καθώς είδαν τον Πανουργιά να μπαίνει στο δωμάτιο, κυτάχησαν, μεταξύ τους, στενοχωρημένοι. Οι Ρουμελιώτες στρατιωτικοί, που είχαν μόνο του γεννητικό στον πόλεμο, μα δάγκανε κι' η γλώσσα τους, άμα θέλανε να πειράξουν κανένα σ' αστεία ή στα σοδάρα. Ο Καραϊσκάκης πέρανε με ένα πολύ ξεστρίπτο λόγο. Μα και του Κολοκοτρώνη πόσα έξυπνα λαμπόλογα δεν λέγονται! Ο Πανουργιάς με το όילו του, τον άλλο Ρουμελιώτη καπετάνιο, τον Δουδουγιώτη, για να σατυρίσουν κάποτε — ύστερ' από τον έρχομό του Καποδίστρια — τον τρόπο της αναδιοργανώσεως του άτάκτου στρατού, είχαν κάνει, οι δυο τους, ένα τέτοιο καραγκιολόγιο στα Μέγαρα που δεν γράφεται. Και όταν άργότερα ρώτησαν μερικοί τον Δουδουγιώτη:

— Γιατί, γερο - Καπιδάνε, το έκανες αυτό; εκείνος είχε απαντήσει: — Γιατί και ο κυβερνήτης (ο Καποδίστριας) υπαρμπερίζει τα μουστάκια του.

Ο Πανουργιάς μπαίνοντας μέσα στο δωμάτιο που είχαν μαζευτεί, όπως είπαμε, ο Πετρόμπεης, ο Δεληγιάνης, ο Λόντος κι' άλλοι, προχώρησε και πήγε και κάθισε σε μίαν άκρη. Προσωπικά δεν γνώριζε κανένα από τους συγκεντρωμένους. Άκουστά μόνο τους ήξερε. Άου, λοιπόν, κάθισε, ρώτησε ξαφνικά και δυνατά:

— Δεν μ' λένε, αφεντάδες μου, ποιος είν' αυτός ο Αναγνώστης ο Ντελγιάνης;

— Εγώ! είπε ο κύρ Αναγνώστης απότομα, πειραγμένος, όπως φάνηκε, από τον τρόπο του γέρο - Ρουμελιώτη.

— Δε μ' λές, άρχοντά μου, τι έχεις με το δικό μου τον Θεωράκη; (τον Κολοκοτρώνη).

— Τα θέλετε όλα δικά σας, καπετάνιε!

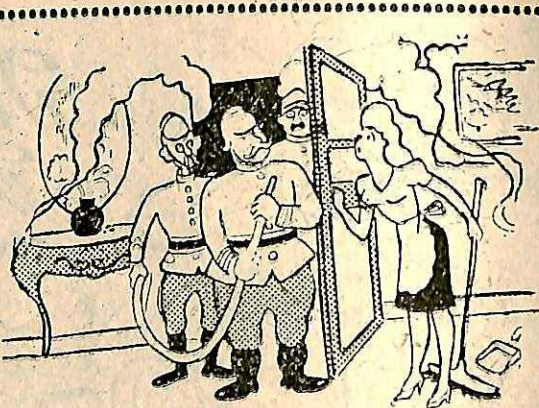
— Να σ' πω κατιτίς, άρχοντά μου, τώρα που είναι ο δικός μας καιρός θα με φιλήσης εδώ (και του έδειξε την παλάμη του χεριού του) και ταχιά (αύριο) π' θαρρή ο δικός σου καιρός θα σε φιλήσου κι που δε σε φιλήσει ούτε η μάνα σου.

Με άλλα λόγια: τώρα που είνε πόλεμος σεις οι πολιτικοί θα υποχωρήτε, σε μας τρεις στρατιωτικούς κι' αύριο, που θα γίνει ειρήνη, έμεις οι στρατιωτικοί θα είμαστε εκείνοι που θα υποχωρήσουμε μπροστά σας.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Συνκινητική αυτοβυσία

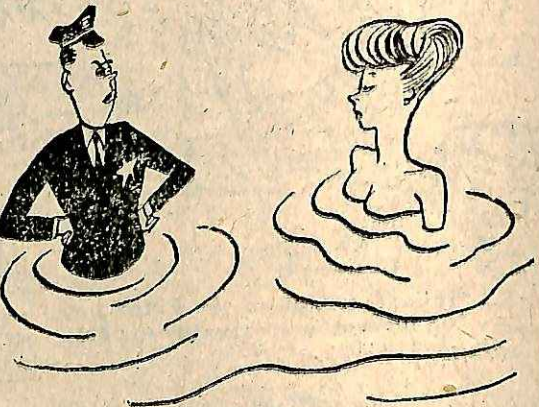
Τα χρονικά των αεροπορικών δυστυχημάτων αναφέρουν μία συγκινητική περίπτωση αυτοβυσίας. Κατά το πρόσφατο δυστύχημα του Πόρτο - Ρίκο, η συνοδός του αεροπλάνου Τζούντυ Χώλ, μόλις κατάλαβε ότι το σκάφος έχανε την ταχύτητά του, μύρισε τα 81 σωσίδια στους έπιβάτες και το πλήρωμα. Η ίδια έμεινε χωρίς σωσίδιο και, όταν το αεροπλάνο κατέβηκε σε ύψος δέκα περίπου μέτρων, πήδησε στη θάλασσα. Ο δεύτερος πιλότος του αεροπλάνου, Άλφρεντ Κρόκριλ, βλέποντάς την χωρίς σωσίδιο, πήγε κοντά της, έβγαλε το δικό του και της το φόρεσε δια της βίας στη μέση. Στον Ατλαντικό επικρατούσε μεγάλη θαλασσοταραχή και τα μανιασμένα κύματα τους χώρισαν σε λίγο. Έπειτα από μερικές ώρες, έφτασε στον τόπο του δυστυχήματος ένα ναυαγοσωστικό που περιελάμβανε μερικούς από τους ναυαγούς. Ανάμεσα σ' αυτούς βρισκόταν η Τζούντυ Χώλ, όχι όμως και ο Κρόκριλ. Η Τζούντυ έδήλωσε ότι θα παραμείνει πιστή στη μνήμη του ανθρώπου που θυσίασε προς χάριν της τη ζωή του και ότι δεχ θα παντρευτεί ποτέ

— Δεν θα μπορούσατε να ξαναπειράσετε;... Το διαμέρισμα είνε σήμερα άνω - κάτω!...

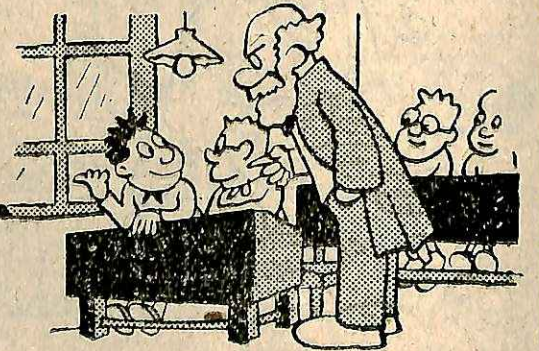

— Όχι, άχι... Λέγε, χρυσή μου, δεν με άπασχολεί καθόλου!...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

— Μπορώ να δώ το μανιέρό σας;...

ΠΟΙΟΣ Ο ΛΟΓΟΣ

— Πάλι στην ίδια τάξη έμεινες;
— Είνε η μόνη που έχει παράθυρο στα δρόμα!...

Ελληνικά ξένα ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η πράσινη πλάκα

— Όλο έπιτυχίες είστε αυτές τις μέρες, του είπε. Ανακαλύψατε τρεις ασυρμάτους και συλλαβάτε δυο Έγγλεζους χειριστές. Ή, Μπρούνο, νάξερε πόσο μισώ τους καταδότες που τους προδίδουν!

— Δεν υπάρχει κανένας καταδότης, απάντησε ο Άλμπεριχ. Η ύπηρεσία μας διαθέτει έναν καινούργιο τύπο ραδιογωνιόμετρο χωρίς κεραία και συρματα. Είνε μία πράσινη πλάκα από ειδικό γυαλί με ανάγλυφο το χάρτη των Αθηνών. Μόλις ένας παμπός άρχίζει να μεταδίδει, παρουσιάζεται ένας φωτεινός αστερίσκος, που σημειώνει ακριβώς τη θέση του. Έτσι μέσα σε λίγα λεπτά τον κρατούμε στο χέρι...

— Πόσα θάβελα να δώ αυτό το θαυματουργό μηχανήμα! Έκανε μ' αφέλεια η Άγγλιδα. Δεν έχω δη ποτέ μου ραδιογωνιόμετρο.

Δυστυχώς δεν είνε εύκολο, γιατί το μετακινούμε όλοένα. Γυρίζει από δρόμο σε δρόμο στην Αθήνα καμουφλαρισμένο μέσα σε μία νεκροφόρα, για να μη δίνη στοχο και σταματούν οι έκπομπές.

Η Μάρτζορι ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά περιέργη. Θυμήθηκε έξαφνα τη νεκροφόρα που τόσες φορές την είχε δει, πριν από κάθε σύλληψη, να γυρίζει γύρω απ' το τετράγωνο που δούλευε ο πομπός. Αυτό της είχε κάνει έντύπωση, μα δεν είπε τίποτε σε κανένα από φόβο μη την παρουν για προληπτική. Η έκπληξή της ήταν βαθιά. Ωστόσο κατάρθωσε να δει την ψυχραιμία της και να ρωτήσει:

— Και δεν υπάρχει κανένας τρόπος που να εξουδετερώνη την ενεργεία του;

Ο Γερμανός την κυτάδε με μισόκλειστα μάτια. Μία κρύα ανατριχίλα διέτρεξε το κορμί της Μάρτζορι. Το θέλυμα αυτό της φάνηκε πως έμπηκε στην ψυχή της. Ασυμμάχητα έφερε το χέρι της στην τσέπη του γιόρκου ταγιέρ της όπου έκρυβε πάντα ένα μικρό, άθόρυβο περίστροφο. Η στιγμή ήταν κρίσιμη.

— Ναί... υπάρχει, της είπε ο Γερμανός εξακολουθώντας να την κυτάζει με τον ίδιο τρόπο. Αν βάλει κανείς κάτω (Συνέχεια στην επόμενη σελίδα)

μεγαλύτερα σαμποτάζ, στο Κερατσίνι και στο Ναύσταθμο, στο Τατόι και στο Άργος.

Και τώρα το τραγικό ερώτημα στριφογυρνούσε αδιάκοπα στο μυαλό της: Ποιος ήταν ο καταδότης; Μοναδική της έλπίδα για την ανακάλυψή του άπομνε ο Γιάννης Βλαχάκης, ένας από τους ικανώτερους πράκτορες της Άντλαντ Φόρς 133. Ο Βλαχάκης ήταν υπάλληλος σε κάποιο άριστοκρατικό κέντρο, στην όδο Κριεκούρη. Είχε κατορθώσει να συνδεθεί με διάφορους Γερμανούς αξιωματικούς και άποχτησε την εύνοιά τους. Οι Γερμανοί μεθούσαν συχνά εκεί μέσα και πάνω στο μεθύσι τους αποκάλυπταν τους καύμους τους, τις θηριωδίες τους και πολλές φορές τα μυστικά τους. Και τις ευκαιρίες αυτές των αυθόρμητων εξομολογήσεων, ο Βλαχάκης δεν τις άφηνε να περάσουν ανεκμετάλλευτες. Τις στενογραφούσε στο πραγματικά μαθηματικό μυαλό του για να τις μεταδώσει λίγο άργότερα στο σύνδεσμο του κλιμακίου του.

Στο ίδιο κέντρο συχνάζε, τότε ο ύπολοχαγός Μπρούνο Άλμπεριχ της Ές-Ντε, ύπηρεσίας του είχε για προαρισμό την καταδίωξη των μυστικών όργανώσεων και την εξάρθρωσή τους. Δίχως άλλο, ήταν ο μόνος που θα μπορούσε να δώσει πληροφορίες για τον καταδότη των πουλών. Πως όμως; Με την διασθητική του ικανότητα, ο Βλαχάκης, είχε αντιληφθεί ότι ο Άλμπεριχ ήταν περισσότερο άφοβισμένος στο άραιο φύλο, παρ'... στο Χίτλερ.

Τού συνέστησε λοιπόν τη Μάρτζορι Λούες ως κυρία Βαν Κόρπ, έλβετικής καταγωγής κι' ο ύπολοχαγός δεν άρνησε να την έρωτευει. Ήταν ένας αισθηματικός τύπος. Δείλος όσο κι' ένα παιδί της αγοράς λουλούδια και της έγραφε στίχους. Λίγες μέρες έπειτα από τη

Ελληνες και ξένοι κατασκοποι

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδος)

από έναν πομπό αμείαντο πάχους 15 - 20 εκατοστών, το ραδιοφωνικό-μετρο είν' άνικανο να λειτουργήσει... Στάθηκε ένα λεπτό σιωπηλός και ύστερα ρώτησε:

— Καί τώρα πές μου, σε ποιά υπηρεσία θά τα μεταδίδσεις όλ' αυτά που έμαθες;

— Η Μάρτζορι πετάχτηκε πάνω κα-τάχλωμα απ' τον τροχό. Ο "Άλμπεριχ" όμως, την έπιασε τρυφερά α-πό το χέρι και την υποχρέωσε να ξανακάθισαν κοντά του.

— Μή φοβάσαι, της είπε. Από την αρχή της γνωριμίας μας υπο-ψίαστηκα τα πάντα. Έμαθα τότε πως δεν λέγεσαι Βάν Κόρπ, ότι εί-σαι Άγγλιδα και ότι εργάζεσαι για το συμφέρον των συμμάχων. Έτσι είνε. Το ίδιο έκανα κι' εγώ όταν ο Χίτλερ υποδούλωσε την Αυστρία. Μισώ τον πόλεμο και τη βία. Αύ-ριο θά φύγω και δεν θά με ξαναδεις. Όμως πρόσεχε, αγάπη μου. Είνε η τελευταία πληροφορία που μπορώ να σου δώσω: οι Γερμανοί σε παρα-κολουθούν...

Κι' αυτή πραγματικά ήταν η α-λήθεια. Ένα μήνα αργότερα, άφου είχε εφοδιάσει με αμείαντο όλους τους πομπούς άχρηστεύοντας τη νεκροφόρα με το προδοτικό μηχανή-μα, η ξανθή γόσσα έπεφτε στα χέρια τους. Πήραν όσα χαρτιά βρή-καν στο σπίτι της, την έβρισαν σ' ένα ατύχημα και την οδήγησαν στην οδό Μέρλιν, στην έδρα των "Ες - Ες". Εκεί άρχισαν οι Γερμα-νοί τις μαρτυρικές ανακρίσεις τους, χρησιμοποιώντας κάθε βάρβαρο μέ-σο για να την κάνουν να μιλήσει.

"Αν όμως η Μάρτζορι δεν άνοιξε το στόμα της, τα χαρτιά που βρή-καν σπίτι της μιλούσαν εύχλωτα. Αμέσως την άλλη μέρα, τα "Ες - Ες" μ' έπικεφαλής το λοχαγό "Όττο φόν Σχάρτς", έκαναν μπλόκο στο ύπουρο γέιο "Εσπεριανό" για να συλλάβουν τον κ. Λινρά, που είδοποιήθηκε και καίριος από το Βλαχονικόλο και κατόρθωσε να το σκάσει. Απομόνω-σαν ώστόσο τον κ. Γ. Γεωργιάδη, γενικό γραμματέα, του υπουργείου και στενό συνεργάτη της Μάρτζορι και έκράτησαν ολόκληρο το προσω-πικό ένα οχτάχρονο με συνεχείς ανα-κρίσεις.

Όμως η Μάρτζορι Λούες, κατα-δικάστηκε σε θάνατο. Και την αυ-γή της 20ης Σεπτεμβρίου 1944 αν-τίκρουσε, με σιωπηλό και γαλήνιο χαμόγελο, το έκτελεστικό απόσπα-σμα. Αυτός ήταν ο τραγικός επίλο-γος της γυναίκας που θυσίασε τη ζωή της για την Ελλάδα.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

© ©

Ο καρκίνος του γειλούς

Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις των Αμερικανών ιατρών Ουίλλιαμ Χίου και Ροζεντάιν, του αντικα-ρκινικού ινστιτούτου του Μπρούκλιν, οι εργάτες που εργάζονται στο ύ-παιθρο, καθώς και εκείνοι που, λό-γω του επαγγελματός τους, είνε εκτεθειμένοι στις καιρικές μεταβο-λές, προσβάλλονται συχνότερα από καρκίνο του γειλούς παρά οι εργα-ζόμενοι σε γραφεία, και γενικώς σε κλειστό χώρο.

Ο καρκίνος του γειλούς εμφανί-ζεται πολύ σπάνια στις γυναίκες. Είνε, μπορεί να πη κανείς, άσθε-νεια του ανδρικού φύλου κυρίως.

Οι δύο Αμερικανοί επιστήμονες αποκλείουν ολόκληρα την υπόθεση ότι το τσιγάρο μπορεί να προκαλέ-ση καρκίνο του γειλούς. Αυτό είνε πολύ παλιό γιά τους καπνιστές

Χιούμορ

Πατρική υπερηφάνεια

Είνε μάλιστα δυό ώρες που ο κύριος Μουστακάκης είνε πατέρας ενός χαριτωμένου παχουλού αγοράιού. Ξαφνικά χτυπά το κουδούνι. Είνε ο ταχυορόμος. —Γράμμα! φωνάζει ο τελευταίος από κάτω. —Για ποίον; —Για τον κύριο Μουστακάκη. Τον πατέρα ή τον γιού;

Μιά πλούσια κυρία επιδεικνύει τα κοσμήματά της Μιά «φιλενάδα» της, ζηλεύει και θέλει να την πει-ράξει.

—Δεν μπορώ να πιστέψω αγαπητή μου ότι όλες αυτές οι πέτρες είνε αληθινές. Λένε ότι μπορεί κα-νείς να το καταλάβη αν τις δαγκώσει. Με άφηνεις να δοκιμάσω;

—Ευχαρίστω, χρυσή μου, της άπαντά η οικο-δέσποινα. Μόνο μη ξεχνάς πως δεν μπορείς να κα-ταλάβης τις αληθινές πέτρες με ψευτικά δόντια!

Ένας μεθυμένος βαδίζει στο δρόμο τρικλίζον-τας. Είνε σκνίπα στο μεθύσι. Κι' όπως προχωρεί πάει και σκοντάφτει πάνω σ' έναν διαβάτη.

—Δεν προσέχεις λιγάκι, τον μαλώνει ο διαβάτης. Δεν με βλέπεις κι' έρχεσαι και πέφτεις πάνω μου;

—Ισα, ίσα σε βλέπω πολύ καλά τραυλίζει ο με-θυμένος. Σε βλέπω διπλό μάλιστα!

—Τότε γιατί έπεσες άπάνω μου; —Γιατί πήγα να περάσω άνάμεσα στους δυό σας!

Μιά ώρασιότατη ταμίας σε κάποιο βιβλιοπωλείο, λέει στον διευθυντή της:

—Χρειάζομαι άνάπαυσι. Πρέπει να μου δώσετε άδεια, για να συνέλθω. Είμαι πολύ γαλασμένη.

—Ανοσιές, άπαντά γελώντας ο διευθυντής. —Δεν είνε δίολοι άνοσιές, επιμένει εκείνη. Οι άρσενικοί πελάτες άρχίζουν και μετρούν τα ρέστα που τους δίνω!

Η κυρία Πετροκανατάκη άκτινοβολεί από χαρά. —Ξέρεις, λέει σε μία φίλη της, κατάρθωσα να γιατρέψω τον άντρα μου από το να τρώη τα νυχία του. —Δόξα σοι ο Θεός! Και πως τα κατάφερες; —Του έκρυφα τα δόντια!

Ο κύριος Σ... φθάνει στο σπίτι του λίγο πριν από την συνθησιμένη του ώρα και βρίσκει τη γυναί-κα του στα γόνατα κάποιου νεαρού. —Ανόητοι που είστε, τους λέει, δεν μπορούσατε να κλειδώσετε την πόρτα; "Αν σάς έβλεπε κανένας ξένος, τί θά έλεγε;

—Στο έμπόριο γιά να πετύχη κανείς πρέπει να είνε τίμιος... Χθές ένας πελάτης έδωσε κατά λά-θος στο συνεταίρο μου 100 χιλιάδες περισσότερες. —Κι' έκείνος του τις επέστρεψε; —Όχι... έσπευσε να τις μοιραστή μαζί μου!...

Στο θέατρο: Ο ταξιδιέτης λέει σ' ένα καθυστερημένο θεατή που φτάνει στη μέση της πρώτης πράξεως: —Ορίστε, κύριε, η θεά σας. Αλλά βαδιστε σας παρακαλώ στις μύτες των ποδιών σας, χωρίς να κάνετε θόρυβο.

—Γιατί; Μήπως άποκοιμήθηκαν όλοι τους από την πρώτη πράξι, κι' υπάρχει φόβος να τους ξυ-πνήσω;...

Η σκηνή σ' ένα γερμανικό στρατοδικείο την έπο-χη του πολέμου.

Ο κατηγορούμενος, λέει ο πρόεδρος, άποκάλε-σε «ήλιθιο» τον Φύρερ. Είνε συνεπώς τρεις φορές ένοχος: Πρώτον, γιατί εύνόησε την έθνερική προπα-γάνδα. Δεύτερον, γιατί καθύβρισε τον άρχηγό του Ράιχ. Και τρίτον, γιατί απέκαλυψε ένα στρατιωτικό μυστικό!

Στο γραφείο μιάς τεχνικής εταιρείας από Σουη-δόν, έφτασε ένα τηλεγράφημα από τους ίθαγενείς εργάτες, που άνήγγειλαν το θάνατο του λευκού έρ-γοδότη τους.

Η εταιρεία άπάντησε: «Θάφτε τον. Βεβαιώθηκε όμως πρώτα ότι είνε πρηνισιακά νεκρός».

Την άλλη μέρα έφτανε νέο τηλεγράφημα: «Τόν βάψαμε. Στόπ. Γιά να βεβαιώθουμε ότι είνε νεκρός, του χτύπησαμε το κεφάλι μ' ένα... άγ-κωνάρι. Στόπ».

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ της τράπουλας

Η πιο διαδεδομένη μανιχ

«Έπειτα απ' την Άγία Γραφή, που κρατεί την πρώτη θέση, ξερέτε ποιά είνε το βιβλίο που διαβάζεται περισσότερο στην Αμερική; Ο «Κα-νόνες του Χαρτοπαιγιού». Περιγρά-φει τα κυριότερα παιγνίδια της τρά-πουλας και πουλιέται σε 400.000 αντίτυπα κάθε χρόνο.

Αυτό δείχνει πόσο διαδεδομένο είνε το πάθος των χαρτιών στις Η-νωμ. Πολιτείες — όπως άλλωστε και σ' ολόκληρο τον κόσμο. Να γιατί τα πέντε μεγαλύτερα αμερικανικά έρ-γοστάσια παράγουν τώρα 67 - 75 εκατομμύρια τράπουλες το χρόνο, έ-νώ το 1938 η παραγωγή τους ήταν μόλις 35.000.000.

Εκτός απ' τις κοινές τράπουλες, υπάρχουν κι' άλλες γιά ειδικές πε-ριπτώσεις: με σημεία Μπρέιλ γιά τους τυφλούς, με μεγάλες εικόνες γιά όσους έχουν άδύνατα μάτια, μικρο-σκοπικά γιά τους ταξιδιώτες, κλπ.

Σύμφωνα με τις στατιστικές το παιγνίδι που έχει παίχθι περισσότε-ρο από κάθε άλλο, είνε το ραμί. Α-κολουθούν κατά σειράν μιά απ' τις χίλιες περίπου πασιέντσες, το πόκερ, οι κούπες, το πιναίλ, το μπριτζ, το ούιστ, κλπ. Έννοείται ότι η σειρά αυτή δεν είνε πάντοτε η ίδια κάθε χρόνο. Ένα δημοψήφισμα του 1948 έφερε πρώτο το μπριτζ, και κατόπιν το πιναίλ, το πόκερ και το ραμί.

Το μπριτζ είνε το δυσκολότερο παιγνίδι. Υπολογίζεται ότι θά χρειάζονταν μιά έγκυκλοπαίδεια με 477 σελίδες, γιά τη λεπτομερή διδα-σκαλία του. Πρό 10 έτών, οι παί-κτες του μπριτζ άποτελούσαν μιά μικρή και διαλεχτή ολιγαρχία, με ό-νυμα γνωστό σ' όλο τον κόσμο. Κατόπιν όμως, άρχισαν να μαθαίνουν το παιγνίδι αυτό άνθρωποι του λαού και χωρικοί άκόμη, έπεισαν με τους παλιούς πρωταθλητές και τους πη-ραν τα πρώτα.

Στο Κολλέγιο του Μπρούκλιν, έ-χει άρχισει να διδάσκει και το μά-θημα του μπριτζ από ένα ειδικό κα-θηγ.τή. Το παρακολουθούν δε 220 σπουδασταί, χωρισμένοι σε 4 τάξεις. Κάθε χρόνο, γίνονται άγώνες μπριτζ μεταξύ διαφόρων αμερικανικών κολ-λεγίων. Τα έξοδα ταξειδιού των παι-κτών πληρώνονται απ' τα εργοστά-σια τραπεζοδόχων. Στους άγώνες του 1940 έλαβαν μέρος 12 κολλέ-για, και στους περσινούς 152.

Απ' τις γνωστές προσωπικότητες, που έχουν τη μανία της χαρτοπα-ίξις, ο Τσάρλσιλ Λατρενέι, το μπε-ζίκι, ο Τρουμάν, το πόκερ, η κ. Τρού-μαν το μπριτζ, κι' ο Ρούζβελτ, άγα-πούσε τις πασιέντσες.

Μιά άλλη μανία, σχετική με τα χαρτιά, είνε η συλλογή τραπεζοδό-χαρτων. Οι συλλέκτες ακριβοπληρών-ουν μιά σπάνια τράπουλα. Εκείνη π.χ. με την όποια έπαιξαν μπριτζ ο Αϊνχάουερ, ο στρατηγός Μακ Κλάρκ, ο επιτελάρχης του κι' ο Α-μερικανός γενικός πρόεδρος στη Βό-ρειο Αφρική στην αρχή της άποβά-σεως στις βορειοαφρικανικές άκτες όταν δεν μπορούσαν να κάνουν τίπο-τε άλλο παρά να περιμένουν, πουλή-θηκε με πλειστηριασμό γιά 25.000 δολάρια.

Η τελειότερη συλλογή βόισκετο στο αμερικανικό Μουσείο Καλλιτε-χνίας του Τσιντσινιάτι. Περιλαμβάνει δεκάδες χιλιάδες τράπουλες. Πολλές απ' αυτές είνε αληθινά άνεκτίμητες όπως π.χ. οι πρώτες που τυπώθηκαν το 1440, στρογγυλές και χειροποίη-τες περσικές τράπουλες, άλλες με σκηνές της Καινής Διαθήκης και με-ρικές ζωγραφισμένες απ' τον περί-φημο καλλιτέχνη Ουίλλιαμ Τακερέυ.

Η Λορέττα Γιούνγκ

Νέα και περιέργα απο το ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΙ

Κουτσμπολιό...

★Ο Έρρολ Φλυν, που βρί-σκειται αυτή τη στιγμή στο Μόντε - Κάρλο, είνε ξετρελλα-μένος με την Ιρέν Γκίκια, άνε-ψιά της Ρουμανίδος πριγκιπίσ-σης Γκίκια. Υπολογίζεται ότι θα κοσμήματα που της έχει χα-ρίσει ως σήμερα του στοιχίσαν περισσότερο από 100 χιλιάδες δολάρια. Η όμορφη Ιρέν, αλ-λάζει κάθε δυό μέρες χτένισμα, γιά να γίνεται περισσότερο έλ-κυστική. Το ζεύγος θά φύγη σε λίγο γιά το Κάπρι. Φημολογεί-ται ότι πρόκειται να παντρευ-τούν, μόλις έκδοθι το διαζύγιο του Έρρολ Φλυν.

★Η Έστερ Ουίλλιαμς, συ-νεταιρίσθηκε μ' έναν έπιχειρη-ματία γιά την κατασκευή μα-γιώ δικής της έμπνεύσεως. Το τελευταίο μοντέλο που λανσά-ρισε η διάσημη ηθοποιός, που είνε επίσης και πρωταθλήτρια της κολυμβήσεως, έχει την όνο-μασία «άφρος της θάλασσας». Το χαρακτηριστικό του είνε ότι... σκεπάζει χωρίς να κρύβη τίποτε.

★Η Έπιτροπή των Αμερι-κανών καλλιτεχνών άπένειμε στην Μπέττυ Γκρανιμπλ το βραβείο της «έλειας γυναίκας». Αυτό το βραβείο συνοδεύεται και από ένα χρηματικό έπαθλο 200.000 δολλαρίων που κατα-μένονται ως έξης:

25.000 δολάρια γιά το χα-μόγελο της, 50.000 γιά τη φω-νική της, 25.000 γιά την έναρτη συζυγική ζωή της, και 100.000 γιά τα υπέροχα πόδια της.

★Η Γαλλία ηθοποιός Σούζυ Καροί χωρίς από τον άντρα της, που ήταν ο γιατρός Λουμ-πλι. Έξακολουθεί όμως, να τον καλή ως... γιατί κάθε φορά που άρρωσταίνει.

★Οι κύκλοι του Χόλλυγουντ ύποστηρίζουν ότι ο Τζένιφερ Τζόνς ώδηγησε τον παραγωγο Σέλλινγκ στα πρόθυρα της χρεω-κτικιάς με την ταινία της «Μο-νομαχία στον ήλιο», που έση-μείωσε ελάχιστα έπιτυχία παν-τού όπου παίχτηκε. Η Τζένι-φερ Τζόνς έχει αποκλήθι η «τρελή του Χόλλυγουντ». Είνε μητέρα δυό αγοριών, που έχουν ήλικία το ένα 8 και το άλλο 7 χρόνων.

★Η μεγαλύτερη αμερικανική Έταιρία κατασκευών άνακαθήρε το "Εντομαρ Ρόμ-πινσον" βασιλέα του καπνισμα-τός. Ο λόγος είνε ότι ο δημο-φιλής ηθοποιός έμπαίνεται πάντα στις ταινίες του μ' ένα μεγάλο πούρο στο στόμα.

★ Το συνδικάτο των Άγ-γλων «μακιγιέρ» άξιώσε από την Γκρήρ Γκάρσον, που πρό-κειται να γυρίση μιά ταινία στην Άγγλία, να μη φέρη μαζί της κανένα από τους «καλλιτέ-χνες της όμορφιάς» του Χόλλυ-γουντ. Οι Άγγλοι «μακιγιέρ» ίσχυρίζονται ότι μπορούν να κάνουν και αυτοί θαύματα στο ζήτημα του «μακιγιαζ» και μά-λιστα, καταπληκτικότερα από εκείνα των Αμερικανών συνα-δέλφων τους. Η διάσημη βεν-τέττα λαογάριαζε να πάρη μαζί της τον Τζο Ρούττενμπερ, που είνε ο μεγαλύτερος ειδικός του Χόλλυγουντ στο ζήτημα του μα-κιγιαζ.

★Ο Άγγλος σκηνοθέτης Χατεγουαίη πρόκειται να γυρί-ση ένα μεγάλο ιστορικό έργο, που θά έχη τον τίτλο «Το μαύ-ρο ρόδο» και θά αναφέρεται στη ζωή του Τζένγκις Χαν. Πρωτα-γωνισταί θά είνε ο Όρσον Ουέλλες, στο ρόλο του μεγάλου κατακτητού, ο Τάυρον Πάουερ στο ρόλο ενός Ευρωπαίου ιπ-πότου και η Γαλλίς ηθοποιός Σεσίλ Όμπρυν στο ρόλο της ευνουσιμένης του Τζένγκις Χαν.

★Η Άλνινα Βάλλι, που βρί-σκειται αυτή τη στιγμή στη Νέα Υόρκη, υπέβαλε αίτηση διαζυ-γίου, κατηγορώντας τον άντρα της Όσκαρ ντε Μέγιο γιά «υ-περβολική σκληρότητα».

★ Στο Χόλλυγουντ έκανε την εμφάνισι του ένα καινούρι-ο καλοκαιρινό φόρεμα, που άφνει ολόκληρα σκάλλυπο τον άριστερό άνω. Στο έπάνω μέ-ρος του ώμου ζωγραφίζεται ένα μάτι!

★Μετά την Ίνγκριντ Μπέρυ-κιαν, η Μέριε Όμπερόν... Η διάσημη βεντέττα έπισκεψθηκε τελευταία την Ιταλία μαζί με τον άντρα της Λυσίν Μπαλ-λάρ. Εκεί όμως, άγάπησε τον κόμητα Τσίνι, που είνε ο μεγα-λύτερος και πλουσιότερος από τους Ιταλούς παραγωγούς κι-νηματογραφικών ταινιών. Ο Μπαλλάρ, συγκαταβάτικός σύ-ζυγος, δέχτηκε να δώσει διαζύ-γιο στη γυναίκα του και έφυγε αμέσως από την Ιταλία. Πριν από το Μπαλλάρ, η Μέριε Όμ-περόν, είχε παντρευτή το διάση-μο Άγγλο σκηνοθέτη Άλεξάν-τερ Κόρτον. Ο κόμης Τσίνι θά είνε ο τρίτος σύζυγος της δια-σήμου ηθοποιού.

★Η Λορέττα Γιούνγκ έχει έ-ξελιχθι σε πρώτης τάξεως «μπίζινες - γούμαν». Είνε ιδιο-κτήτρια δυό μεγάρων στο Χόλ-λυγουντ, μιάς έφημερίδας στο Μπερβελ Χίλς και η κυριότερη μέτοχος μιάς εταιρίας που έχει στην κατοχή της περισσότερα από δέκα θέατρα. Είνε σήμερα τριάντα έξη χρόνων. Από το γάμο της με τον Τζομ Λιούις έ-χει άποκτήσει τρία άγόρια. Ο πρώτος της σύζυγος ήταν ο Γκράντ Βίδερς.

★ Το μοναδικό κομικό ζευ-γάρι Σταν Λάρελ - Όλιβερ Χάρντν πρόκειται να ξανασηγ-ματιστή. Οι δυό αυτοί ηθοποιοί που χωριστά δεν κατόρθωσαν τίποτε το αξιόλογο, έτοιμάζουν μόνοι τους το σεναρίο του νέου τους φίλμ.

★Η Ίζα Μισάντα έχει τη μανία να μαζεύη κάρτ - ποστάλ με λουλούδια απ' όλα τα μέρη απ' όπου περνάει. Στοιλίζει μ' αυτά τους τοίχους της κρεββα-τοκάμαρας της. Η συλλογή της περιλαμβάνει σήμερα περισσό-τερα από 2.000 κάρτ - ποστάλ. Η Ιταλίσ καλλιτέχνις θά έμ-φανισθι το χειμώνα σ' ένα πα-ρισινό θέατρο.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ Ιστορίες της ζωής

Τι ώραίο νερό!

Ο συνάδελφός μας ο Βα-σιλάκης είχε ζητήσει άδεια έ-κείνη την ήμερα. Θά κουβα-λούσε την οικογένεια στην έ-ξοχ. Α! Ήταν τύπος και υπαγαρμός οικογενειάρχου ο Βασιλάκης — μέτρια άνάστη-μα, παχουλά γυαλιστερά μά-γουλα, αίσιοδοξο βλέμμα, πάν-τα μανταρισμένο ποκαμίσο, μια γυναίκα, δυό κουτσουβέλα, πεθερός και πεθερά. Το είχε πολλά καλοκαίρια στο νου, να μονάχα φέτος κατάρθωσε να στείλη την οικογένεια ν' αλλά-ξη τον άέρα της.

Τ' άλλο πρωί ήρθε γεμάτος χαρά.

— Εν τάξει! είπε. Έγκατα-σταθήκαμε!

— Είνε ώραία;

— Έσοχα. Το σπίτι δέ-δρια δεν είνε και τόσο βολι-κό, αλλά έχουμε ένα νερό θαύ-μα!

Την τελευταία κουβέντα γιά το νερό της είπε με πολύ έ-πισημο ύφος, σαν να περίμε-νε να εισπράξη θερμά συγκα-τηρήτρια. Σε λίγο ήρθε ο κα-φετζής με το δίσκο. Άκούμ-πησε τα φλυτζάνια με τον κα-φέ στα τραπέζια κι' ένα στο γραφείο του Βασιλάκη. Αυτός πήρε το ποτήρι με το νερό, τράβηξε μιά γουλιά κι' έκανε μορφοσμο άπογορευτέους.

— Ούτε σύγκρισις! είπε.

— Με τί;

— Με το νερό που έχουμε άπάνω.

Το λιγώτερο δέκα φορές μās είπε ο Βασιλάκης πολύ κολα-κευτικά λόγια γιά το νερό που είχε άπάνω. Θυμήθηκε πως ό-λοι όσοι πάνε στην έξοχη έ-χουν αυτή την περίεργη συν-θεια να εκθειάζουν το «ώραίο νερό» που έχουν στο πηγάδι

— Καλά, Βασιλάκη μου.

Καμμία Κυριακή θάρω!

— Όχι καμμία Κυριακή.

Αυτή έχουμε κανονίσει νάρθης. Είνε άπαιτήσι της κυρίας μου!

— Αφού ήταν άπαιτήσι της κυ-ρίας του, το ύποσχεθήκα.

Την Κυριακή μπήκα στο λε-ωφορείο κι' έφτασα άρκετά να-ρίς στο προάστειο που έμενε ο Βασιλάκης. Χαριστοσπίτα, δillιάδες, κήποι, άμπέλια, ατύ-τοκίνητα, γαϊδούρια, τζιτζι-κία, σφήκες, παράγκες, αντί-σκηνά, πρασινάδα, μυρμήγκια, και σκόνη, έδιναν μιά γραφι-κώτατη φυσιογνωμία στην έξο-χη. Πολύ τη φχαριστήθηκαν. Στο τέρας των λεωφορείων με περι-μενε ο Βασιλάκης, ντυμένος έ-ξοχικά. Μπλε παντελόνι, ποκά-μισο σπόρ μανταρισμένο και

.....

— Κύρ Έπιλοχία, σε παρακαλεί η γυναίκα μου, έσύ που είσαι η... μάννα του λόχου, να της κρατήσεις σήμερα.

το μωρό, γιατί έχει μπουγάδα!...

.....

(Το Άρχέλαου)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

στο κεφάλι ένα φτηνό ψάβινο πλατύγυρο καπέλλο, σαν αυτά που φοράνε στα ήλογα για να μην παθαίνουν ήλιασι. Κάτω απ' αυτή την ψάβα μισοκρυβόταν το γυαλιστερό και χαμογελαστό πρόσωπο του Βασιλάκη. Τον συνόδευε κι' ο μεγάλος του ο γιός, ο Φαίδων, έφτα χρόνων. Τί χαρές που έκανε ο συνάδελφος μου μόλις με είδε.

— Είπε μακριά το σπίτι; τόν ρώτησα.

— Όχι. Πέντε λεπτά θα περπατήσουμε.

Περπατήσαμε μισή ώρα. Τέλος, ο Βασιλάκης μούδεισε το σπίτι. Ήταν κατι ανάμεσα σε σπιτί, παραγκα και καλύδα, ένας οικοδομικός ρυθμός αληθινα πρωτότυπος. που είχε τη χαρι του.

— Όμορφα, δεν είναι; με ρώτησε ο Βασιλάκης, περιμένοντας να επιβεβαιώσω τη γνώμη του.

— Ναι, ναι! Πραγματικά είναι όμορφα! Μπαδόν Βασιλάκη! Ξερεis να ζήσης.

Βγήκε όλη σχεδόν ή οικόγενεια να με υποδεχθώ. Η κυρία Κατινίτσα, με τα χέρια αλευρωμένα γιατί τηγανίζε κεφτέδες, ή έριτιμος κυρία Πηνελόπη — πενιέρη — κι' ο Λελές, ο μικρότερος γιός, πέντε χρόνων, που κρατούσε τη μαμά από το φουστάνι.

— Μας συγχωρείτε που είμαστε έτσι, δικαιολογήθηκε ή κυρία Κατινίτσα. Άλλα έξοχη βλέπετε!

— Σας παρακαλώ, κυρία μου.

— Που θα κάτσουμε; ρώτησε ο Βασιλάκης.

— Δεν περνάτε στη θεράντα; Είπε και ο μπαμπάς.

Κάτι ξύλινα κάγκελλα με κάποια κληματάρια από πάνω, παράσταναν τη θεράντα. Έκει, ξαπλωμένος σε μία σαιζ-λόγκ, ήταν ο κ. Κοσμάς, ο πεθερός του Βασιλάκη και διάδοχος εφημερίδας. Συνταξιούχος δημοδιδάσκαλος, παρακαλώ. Χαιρετήθηκε με θαυμάσιας.

— Όμορφα είσατε εδώ! είπα.

— Ναι, συμφώνησε χαρούμενη ή Κατινίτσα. Κι' έχουμε ξερετε, ένα νερό θαύμα!

— Όντως, θαυμάσιον! επιδοκίμασε με σοβαρό ύφος ο κ. Κοσμάς.

Ο Βασιλάκης μούδειξε το πηγάδι.

— Από κει θγαίνει! Η Κατινίτσα έφερε ποτήρι και κανάτι.

— Τί κανείς εκεί; είπε ο Βασιλάκης. Θα πάω να φέρω φρέσκο!

Και τράβηξε για το πηγάδι. — Τέτοιο νερό δεν τόχετε ξαναπιή! πεταχτηκε ή πεθερά.

— Όντως, επενέδη ο κ. Κοσμάς, πάντα σοβαρός κι' επίσημος. Εγώ, λόγω της διδασκαλικής μου ιδιότητας, έχω περιέλθει άσασαν την Ελλάδα και δύναμι να σας διαβεβαιώσω ότι ούδαμου άπνηψα παρόμοιον ύδαρ. Θεωρείται το καλύτερον της Άττικής, άλλα κατα την γνώμη μου και όλης της χώρας.

Ο Βασιλάκης στο μεταξύ άγκομαχούσε το πηγάδι τραβώντας τον κουβά.

— Πολύ ώφέλιμο νερό, είπε ή κυρία Πηνελόπη.

— Όντως, πρόσθεσε ο κ. Κοσμάς. Εγώ εις το διαστήμα των πέντε ημερών που ευρίσκομαι εδώ, έχω αντίληψη ού-

σιώδη ώφέλειαν. Αισθάνομαι άνανεωμένος, ψυχικώς τε και σωματικώς.

Αυτό το νερό μου άναψε μεγάλη περιέργεια. Τί διάολο να είχε μέσα; Μέλι; Χρυσάφι; Αδάμαντας;

Κύτταζε το Βασιλάκη. είχε γεμίσει το κανάτι κι' είχε χώσει τη μούρη του μέσα στον κουβά. Ποτιζόταν σαν γαϊδάρος.

— Έτσι το πίνει ο Βασιλάκης! είπε με θαυμασμό ή Κατινίτσα, φέρνοντας ένα βαζό γλυκού.

Μου πρόσφερε. Ήρθε και το κανάτι. Μου γέμισαν ένα ποτήρι. Κι' ενώ τόφερα στο στόμα, όλη ή οικόγενεια στεκόταν με γουρλωμένα μάτια και με παρακολουθούσε, σαν να κατέβαζε το κώνειον. Δεν αισθάνθηκα καμμία διαφορά. Νεράκι ήταν, όπως όλα τα νεράκια του Θεού. Όταν το ήπια, ο Βασιλάκης ρώτησε:

— Αί, λοιπόν;

— Νερό είναι! είπα.

— Ναι, άλλα τί νερό!

— Βάλ' του κι' άλλο του κυρίου Άλεξ, πρόσταξε ή πεθερά.

— Μερσί, δεν θέλω. Ξεδίψασα!

Άλλα ο Βασιλάκης είχε γεμίσει πάλι το ποτήρι.

— Κάνε μου τη χαρά να το πιής! είπε. Ένα ποτήρι τί να σου κάνη;

— Άφού δε διψάω!

— Είπε απαιτητής της κυρίας μου! Έτσι δεν είναι Κατινίτσα;

— Μάλιστα, μάλιστα. Πρέπει να το πιητε, κυρία Άλεξ. Ο Βασιλάκης πίνει δέκα κουβάδες την ήμερα!

Τό ήπια και ξανά με κύτταζαν με θαυμασμό. Έπειτα ήπιαν όλοι από ένα ποτήρι και κάθισαν, έκτος από την κυρία Κατινίτσα που πήγε ν' άποτελειώση τους κεφτέδες.

— Πώς αισθάνεσθε; ρώτησε κατόπιν ο κ. Κοσμάς.

— Καλά, δόξα σοι ο Θεός.

— Δεν συμφωνείτε ότι το νερό αυτό είναι όντως εξαίρετον;

— Νά σας πω την αλήθεια, δεν βρίσκω καμμία διαφορά από τ' άλλα. Νά μου πητε για κρασιά, μάλιστα. Άλλα για το νερό, καθώς ξερω, είναι άχρουν, άγευστον και άοσμον. Πως να καταλάβω τη διαφορά;

— Τί λες παιδί μου! Αυτό είναι σαμπάνια! πετάχτηκε ο Βασιλάκης, πειραγμένος, ως φαίνεται, που δεν άρχισα να χορεύω από άγαλλίασι.

— Με συγχωρείς, Βασιλάκη μου. Μπορεί. Άλλα, έπειδη έχει τύχει να πιάω σαμπάνια, μπορώ να σε πληροφορήσω ότι υπάρχει κάποια διαφορά.

— Ο Βασιλάκης όμιλει διά παραβολών! μπήκε στη μέση ο κ. Κοσμάς. Πάντως το νερό αυτό είναι σπάνιο. Δύνανται να διεκδικήση και πρώτον θροαιον εις διεθνή έκθεσιν!

— Δηλαδή, Βασιλάκη, για φώτισέ με σε παρακαλώ. Που βρίσκεis έσύ τη διαφορά;

— Έν πρώτοις είναι χανεντικό! Μόλις φάς, σε μία ώρα θέλεις να ξαναφάς! Κι' όσο πίνεις, τόσο θέλεις να πίνης.

— Με συγχωρείς, άλλα εγώ αυτό το βρίσκω έλαττωμα. Εγώ νομίζω ότι μ' ένα ποτήρι πρέπει να ξεδιψάς για δύο ώρες! Άλλοιώς το νερό είναι έλαττωματικό!

— Τους πηγάνια κόντρα. Άλλα

κι' εκείνοι το χαβά τους. Έξοχο νερό, θαυμάσιο νερό, περιφημο νερό. Οι καλοί αυτοί ανθρωποι σούδιναν την εντύπωση πως είχαν ανακαλύψει φλέβα χρυσού.

Τό μεσημέρι στρώθηκε το τραπέζι. Ούζο, κρασί δεν υπήρχε.

— Τό καλύτερο όρεκτικό είναι αυτό το νερό! είπε ο Βασιλάκης, γεμίζοντας τα ποτήρια. Πιες και θα ιδής!

Και κάθε τόσο δός του νερό. Μόλις έδαζαν δυό μπουκιές στο στόμα τους, κατέβαζαν κι' ένα ποτήρι νερό. Ο Βασιλάκης πεταγόταν διαρκώς στο πηγάδι, για ν' άρμείξη φρέσκο.

Μόλις τραβούσε έναν κουβά, έχωνε τη μουσουδά του μέσα και ποτιζόταν. Και όλη ή κουδέντα στο τραπέζι ήταν προς τιμήν του νερού. Ωραίο νερό. Εξαίσιο νερό. Άριστουργηματικό νερό.

Τέλος, άφού φάγαμε, ο Βασιλάκης είπε πως είναι ώρα να κοιμηθούμε. Μουδωσαν το ένα δωμάτιο, ολόκληρο δικό μου.

Δεν μπόρεσα να κοιμηθώ. Μόλις γλάρωναν τα μάτια μου άκούγα το μαγγάνι. Κύτταζε από το παράθυρο κι' έβλεπα πάντα το Βασιλάκη να τραβά νερό και να χώνει τη μούρη του μέσα. Ύστερα μουρχόταν μ' ένα ποτήρι.

— Άλεξ! Κοιμάσαι;

— Προσπαθώ.

— Σούφερα ένα ποτήρι νερό, φρέσκο!

— Δε διψάω!

— Πιές το όρε άδερφέ. Τέτοιο νερό δεν τόχεις ξαναπιή! Τόπινα για να ήσυχάσω.

Όταν σηκώθηκα, μές περίμενε πάλι το νερό και ή κουδέντα του. Εύτυχώς πήρε να δραβυάξη.

— Εγώ πρέπει να πηγαίνω, είπα.

— Άδύνατον! είπε ο Βασιλάκης. Θα μείνης εδώ άπόψε!

— Επέμεινα να φύγω. Έπέμειναν να μείνω.

— Είπε απαιτητής της κυρίας μου!

— Μάλιστα, κυρία Άλεξ, ύπόγραψε και ή Κατινίτσα. Αν φύγετε, θα πω πως δεν ευχαριστήθατε μαζί μας!

— Έξ άλλου — πρόσθεσε ο κ. Κοσμάς — ο άηρ της έσοχής, την νύκτα είναι ώφέλιμος!

— Νά μείνης Άλεξ! Νά πιής νερό το πρωί και θα φύγουμε μαζί!

Με νίκησαν!

Είπε περιττό να πω ότι και το βράδυ τα ίδια είχαμε, περσι νερού.

Τη νύκτα καθώς ήμουνα κουρασμένος, με πήρε ο ύπνος. Κάποιος θορύβος όμως με ξύπνησε κατά τα μεσάνυχτα. Βγήκα στο παράθυρο. Νά τος πάλι ο Βασιλάκης χαμένος στον κουβά. Ξαναπέσα. Ξανακιμήθηκα. Και ξαναξέπνυνα. Αυτή φορά είναι φωνές από το διπλανό δωμάτιο. Παρακολουθώ και αντίλαμβάνομαι τί συμβαίει. Ο Βασιλάκης έχει ξυπνήνει.

— Ο Βασιλάκης του και τα έκσει τα παιδιά να πιούν νερό.

— Πιέ το βρέ!

— Δε τέλω μπαμπά! διαμαρτύρονται οι μικροί.

— Θα το πιήτε γιατί θα σας δειρώ!

— Άφού δεν θέλουν! άκούω

την Κατινίτσα. Γιατί τα χτυπάς τα παιδιά;

— Θέλουν δεν θέλουν θα πιούν! Τέτοιο νερό που θα το ξαναβρούνε.

Τα παιδιά άρνούνται. Ο μπαμπάς τα δέρνει. Φωνές, κλάματα, άνάστα ο Κύριος. Σηκώνομαι και κλειδώνω την πόρτα μου από μέσα. Που ξερεis αν δεν έρθη να με δειρή κι' έμένα ο Βασιλάκης!

Δεν είχε ημερώσει ο Θεός, όταν βρόντηξαν την πόρτα μου. Ήταν — φυσικά — ο Βασιλάκης.

— Κοιμάσαι Άλεξ;

— Τώρα όχι!

— Άνοιξε μου. Σούφερα νερό!

— Δεν διψάω.

— Πρέπει να το πιής. Τώρα τα ημερώματα τραδιέται. Τέτοιο νερό δεν θα το ξαναβρής!

— Δεν θέλω, χριστιανέ μου.

— Είπε απαιτητής της κυρίας μου!

Κοιμάτια να γίνη...

Με το πρώιν, δός του πάλι νερό. Επί τέλους ήρθε ή ώρα της σωτηρίας μου. Θα φευγαμε. Ο Βασιλάκης πήρε μαζί του μία χιλιάρα νερό.

— Για το γραφείο, μου είπε. Μονάχα εμείς οι δυο θα πίνουμε!

Καθώς φεύγαμε, με ξεπροβόδισε όλη ή οικόγενεια. Και τελευταίος ο κ. Κοσμάς είπε:

— Φαντάζομαι ότι το νερό θα σας μείνη άληθμόνητο!

Από τότε, κάθε πρωί ο Βασιλάκης έρχοταν στο γραφείο με μία χιλιάρα γεμάτη νερό. Την έδινε στον καφετζή, και την έβαζε στο ψυγείο.

Όταν σου παραγγέλλουμε καφέ, τόν είχε διατάξει, εγώ κι' ο κ. Άλεξ, θα μας βάλεις απ' αυτό το νερό.

Τον πήρα κι' εγώ ιδιαίτε- ρως τόν καφετζή:

— Μόνο στόν κ. Βασιλάκη. Έμένα θα μου φέρνεις από το συνηθισμένο.

Όλοι στο γραφείο τόν πήραν στο μεζέ το Βασιλάκη.

— Ωραίο νερό, λοιπόν!

— Άριστοურημα! Ρωτήστε και τόν Άλεξ να σας πη!

— Μας τά είπε!

Καθώς περνούσαν οι μέρες, ή κοιλιά του Βασιλάκη όλο και φεύσκωνε. Τού συνέστησα προσοχή.

— Παχαίνω, μου είπε. Με σηκώνει το νερό.

— Ναι, άλλα γιατί να παχαίνης μόνο στην κοιλιά; Δεν πιάς σε κανένα γιατρό να σε κυττάξη;

— Τρελλός είσαι!

Όμως όχι. Δεν ήμουνα κα- βόλου τρελλός. Ένα πρωί ο Βασιλάκης αισθάνθηκε δυνα- τους πόνους στην κοιλιά. Τότε πήγε στο γιατρό. Και το νεο μιάς τόφερε την άλλη μέρα ή Κατινίτσα με δάκρυα στα μά- ρια:

— Ο Βασιλάκης μου έπαθε δραμπικία...

Τό γέλοιο που έγινε, όταν φυγε ή Κατινίτσα, δεν λέγε- ραι.

Και τώρα; Τώρα ο Βασιλά- κης είναι στο νοσοκομείο. Η οικόγενεια γύρισε πανικόβλητη από την έξοχή. Και μόνο ο κ. Κοσμάς κράτησε την ψυχραι- μία του και φιλοσόφησε:

— Πάν μέτρον άριστον, έλε- γαν οι άρχαίοι!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

"Εβελυν Κηζ"

Η πιο μελετηρή στάρ

Από έξυπνάδα, μπορεί να χαρακτηρισθώ ως αντιπροσωπευτικός τύπος της γυναι- κείας όμορφιάς. Ύψος 1 μ. 65, με κα- λεζόμενα και κατάσπρα χέρια και πόδια, λεπτή κορμοστασιά και θαυμάσιους ώ- μους, ή "Εβελυν εξέλεγχ το 1943 από τους Άμερικανούς πολεμιστάς του Είρη- νικού ως «το κορίτσι που θα ήθελαν εξ- αίτίας του να ξαναγυρίσουν μία μέρα στην πατρίδα τους νικηταί».

Η "Εβελυν γεννήθηκε στο Πόρτ Άρ- θούρ του Τέξας, στις 20 Νοεμβρίου 1920. Από μικρή έδειξε κλίση για το χορό και μεγάλη αγάπη για τις καλλιτεχνικές φω- τογραφίες. Σήμερα έχει μία απ' τις πιο περίφημες συλλογές.

Τόσο σαν χορεύτρια, όσο και σαν φω- τογράφος δεν μπορούσε φυσικά ν' άγνοη το Χόλλυγουντ. Η "Εβελυν όμως είχε και τακτική άλληλογραφία με την πόλι αυτή, γιατί εκεί έμενε ή άδελφή της που είχε παντρευτή κάποιο μηχανικό.

Τη μακρινή κοι- λάδα του Σάν- Φερνάντο, πέντε ώ- ρες με αυτοκίνητο, έξω από το Χόλλυ- γουντ, υπάρχει ένα κομψό ροζ σπιτάκι που στεγαζει ένα από τα πιο εύτυ- χισμένα ζευγάρια της κινη- ματογραφουπόλεως. Πολ- λοί είναι εκείνοι που ά- γνοούν την ύπαρξη του ζεύ- γους αυτού, γιατί δεν έ- δωσαν ούτε εκείνος, ούτε εκείνη, άφορμή σε κανένα κουτσομπολιά Προπαθούν πάντα να κρατήσουν την εύ- τυχία τους όσο το δυνατό καλύτερα κρυμμένη από τα αδιάκριτα βλέμματα των δημοσιογράφων του Χόλλυγουντ.

Εκείνη είναι ή "Εβελυν Κηζ που φαίνεται πως έχει κάποια αδυναμία για τους σκηνοθέτες, γιατί και ο προηγού- μένος άνδρας της, ο Τσάρλς Βίντορ, είναι ένας από τους πιο σημαντικούς σκηνο- θέτες της «Καλούμπια». Αυτός την έφε- ρε στην έταιρία με το συμβολικό πυρρό που την ανέδειξε σε στάρ με τα φίλμ «Εκτός νόμου», «Κοπακαμπάνα», «Θρύ- λοι της Βαγδάτης», «Η ιστορία του Τζόλσον», «Όταν τα πάθη προστάζουν» και «Πτήσις χωρίς προσγειώσει».

Εκείνος είναι ο σκηνοθέτης Τζών Χιούστον που έγινε τελευταία πασίγνω- στος με δυο μεγάλες επιτυχίες: το «Θη- σαυρό της Σιέρρα Μάντρε» που κέρδισε έφέτος τρία «Όσκαρ» και «Στη βοή της καταγίδος» ένα φίλμ που ξεφεύγει απ' τη μονότονη συν- ταγή, που ακολουθεί ή παραγωγή του Χόλ- λυγουντ.

Άς ξαναγυρίσωμε όμως στην "Εβελυν. Η σ τ ρ ο γ γ υ λ ο π ρ ό σ ω π η αυτή νέα, με τα χρυ- σόξανθα μαλλιά και τ' άμυγδαλωτά μάτια που σπινθηροβολούν

Σε ηλικία 17 χρόνων έφυγε μία μέρα απ' το σπίτι της για να πάη να επι- σκεφθώ την άδελφή της στο Χόλλυγουντ. Κι' όταν την βρήκε, ύστερα από τ' απα- ραίτητα άγκαλιάσματα και τα φίλιά της

έπρόκειτο να παίξη ένα ρόλο τυφλής, κλείστηκε τρεις εβδομάδες σε μία σχολή τυφλών για να μελετήσει τη ζωή τους και τις συνήθειές τους.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Η "Εβελυν Κηζ στον κήπο της Βίλλας της.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

είπε κατηγορηματικά: — Ήρθα για να παίξω στον κινημα- τογράφο!

— Είχες πάντοτε μεγάλη φαντασία! της απάντησε ή άδελφή της.

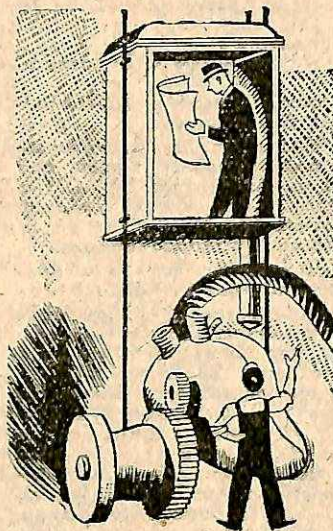
Άλλα ή "Εβελυν στάθηκε στην περι- πτωσι αυτή πολύ τυχερή. Μία μέρα, ενώ έτρωγε μαζί με την άδελφή της σ' ένα ρεστωράν, τους πλησίασε ένας γνωστός τους και ρώτησε την "Εβελυν αν θα ή- θελε να παίξη στον κινηματογράφο.

— Γι' αυτό ακριβώς ήρθα στο Χόλ- λυγουντ! του απάντησε με τόλη ή νέα.

Εκείνος κουδέντιασε λίγη ώρα μαζί της κι' έμεινε τόσο ένθουσιασμένος από τη γνώριμία της, ώστε το άλλο πρωί την παρουσίαζε στο Σεσίλ ντε Μίλλ.

Ο διάσημος σκηνοθέτης, μόλις την είδε, της έδωσε να υπογράψη ένα συμ- βόλαιο χωρίς να γυρίση καμμία δοκιμα- στική σκηνή. Η έξυπνη "Εβελυν είχε πλη- ροφορηθώ τυχαίως πως ο ντε Μίλλ γί- νεται έξω φρενών μόλις δη βαμμένα νύ- χια και φρόντισε να παρουσιάσει μπρο- στά του με τ' άνυχια της άχρωμάτιστα. Αυτό έκανε τόσο καλή εντύπωση στον ντε Μίλλ, που άγνοούσε φυσικά το κόλ- πο της, ώστε της άνάθεσε ένα ρόλο στο φίλμ «Ο Πειράτης».

Η "Εβελυν Κηζ μπορεί να χαρακτη- ρισθώ ως ή πιο μελετηρή στάρ του Χόλλυ- γουντ! Περνάει όλες τις έλεύθερες ώρες της, μελετώντας το ρόλο που θα παίξη για να μπορέση να τόν αποδώσει όσο το δυνατό πιο τέλεια. Έπειδη πρό καιρού

“Αν μπορούσε να χρησιμοποιηθεί η δύναμη της καρδιάς, θα ήταν δυνατό να κινήσει έναν ανέλικυττο!”

Η ΚΑΡΔΙΑ ΜΑΣ ΚΟΙΜΑΤΑΙ δυό μήνες τὸ χρόνο!

Τὸ πολυτιμότερο ἀπὸ τὰ ὄργανά μας

“Η γενική αντίληψις γιὰ τὴν καρδιά εἶναι ὅτι μόνο αὐτὴ, ἀπ’ ὅλα τὰ ὄργανα τοῦ σώματός μας, δὲν ἀναπαύεται ποτέ. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι σωστὸ, γιατί κι’ ἡ καρδιά μας «κοιμάται». Θὰ μπορούσαμε νὰ πούμε ὅτι «κοιμάται» μὲ τὸ ἑνὰ μάτι. Ἀλλ’ ὁπωσδήποτε κοιμάται.

Τὸ χρονικὸ διάστημα ποὺ μεσολαβεῖ μεταξὺ δυὸ διαδοχικῶν καρδιακῶν παλμῶν ἀντιστοιχεῖ σὲ 1)6 τοῦ δευτερολέπτου. Ἐνὰς Γερμανὸς βιολόγος, ὁ δόκτωρ Στάσσερ, υπολόγισε ὅτι ὅλ’ αὐτὰ τὰ κλάσματα τοῦ δευτερολέπτου, ποὺ μεσολαβοῦν μεταξὺ τῶν καρδιακῶν παλμῶν, κατὰ τὴν διάρκειά ἐνὸς ἔτους, ἀντιπροσωπεύουν ἕνα διάστημα ὀχι μικρότερο ἀπὸ δυὸ μῆνες. Αὐτὸς εἶναι ὁ ὕπνος τῆς καρδιάς.

Μέσα σ’ ἕνα εἰκοσιτετράωρο, ἡ καρδιά μας ἐργάζεται 20 ὥρες καὶ κοιμάται τὶς ὑπόλοιπες 4. Ὁ ὕπνος τῆς καρδιάς ἔχει τὸ ἰδιαιτέρου χαρακτηριστικὸ ὅτι εἶναι διακεκομμένος.

Ἀλλὰ τί ἀντιπροσωπεύει ἡ ἐργασία τῆς καρδιάς;

Ὁ ρόλος τῆς εἶναι, ὡς γνωστό, νὰ μοιράσῃ τὸ αἷμα σ’ ὅλα τὰ ὄργανα τοῦ σώματός μας. “Αν υπολογίσουμε, λοιπόν, ὅτι ἡ καρδιά χτυπᾷ 72 φορές στὸ 1” (τὰ ἱατρικὰ χρονικὰ ἀναφέρονται περιπτώσεις ἀνθρώπων μὲ 200 παλμούς στὸ 1”), ὁ ἀριθμὸς τῶν καρδιακῶν παλμῶν εἶναι στὸ διάστημα τοῦ 24ώρου 104.000 καὶ στὸ διάστημα ἐνὸς ἔτους 38 ἑκατομμύρια. “Αν τώρα υπολογίσουμε τὴ μέση διάρκεια τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς σὲ 70 χρόνια, θὰ δοῦμε τότε ὅτι ἡ καρδιά μας χτυπᾷ σ’ αὐτὸ τὸ διάστημα 3 δισεκατομμ. φορές.

Ὁ δόκτωρ Στάσσερ υπολόγισε ὅτι ἡ ποσότης τοῦ αἵματος ποὺ ἡ καρδιά μας ἐξαποστελλεῖ πρὸς τὰ ἀγγεῖα, ἔπειτα ἀπὸ κάθε παλμὸ, ἀντιστοιχεῖ σὲ 1)10 τοῦ λίτρου. Αὐτὸ μᾶς κάνει 6 λίτρα στὸ 1’ 360 λίτρα στὴν ὥρα, 8.640 λίτρα στὸ 24ώρο καὶ 4 περίπου ἑκατομμύρια λίτρα στὸ χρόνο.

“Αν μπορούσαμε νὰ συγκεντρώσουμε ὅλο τὸ αἷμα ποὺ διοχετεύεται ἀπὸ τὴν καρδιά σὲ

διάφορα ἀγγεῖα κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς ζωῆς 70 χρόνων, θὰ γεμίζαμε ἕνα δοχεῖο χωρητικότητος 250.000 κυβικῶν μέτρων ἢ 250 ἑκατομμυρίων λίτρων.

Ὁ δόκτωρ Στάσσερ γιὰ νὰ δείξῃ πὼς παραστατικὰ τὴν ἀντιπροσωπεύει ἡ ἐργασία τῆς καρδιάς κάνει μερικοὺς ἀλλοὺς υπολογισμούς.

“Ἡ καρδιά μας, μ’ ὅλο ποὺ δὲν ἔχει μέγεθος μεγαλύτερο ἀπὸ μιὰ γροθιά, εἶναι ὡς γνωστό, ὁ κινητὴρ τῆς ἀνθρώπινης μηχανῆς. Δὲν ὑπάρχει, λοιπόν, στὸν κόσμον κινητὴρ τελειότερος.

Τὸ «ἔργο» ποὺ ἀποδοίει ἡ καρδιά σὲ κάθε παλμὸ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν ἀνύψωσι κατὰ 1 μέτρο ἐνὸς βάρους μισοῦ περίπου κιλοῦ.

Ἀλλ’ ἂς υποθέσουμε ὅτι ἡ καρδιά μπορούσε νὰ χρησιμοποιηθῇ τὴ δύναμὶ τῆς γιὰ ν’ ἀνυψωθῇ ἡ ἴδια. Σ’ αὐτὴ τὴν περίπτωση, μέσα σὲ δυὸ μόνο ὥρες, θὰ ἔφτανε στὸ ὕψος τοῦ εὐκοῦ Ὅρους, ποὺ εἶναι τὸ ὑψηλότερο τῆς Εὐρώπης, (4.810 μ.).

“Ἀς φαντασθούμε τώρα ἕνα ἄσανερ, ποὺ θὰ λειτουργοῦσε ἀντλῶντας τὴν κινητήριον δύναμὶ τοῦ τοῦ χρειάζεται ἀπὸ μιᾶς ἀνθρώπινης καρδιάς. Αὐτὸ τὸ ἄσανερ, μ’ ἕναν ἐπιβάτη στὸ ἐσωτερικὸ του, θ’ ἀνυψωνόταν κατὰ 35 ἑκατοστὰ σὲ κάθε λεπτὸ, κατὰ 3½ μέτρα καθε 10 λεπτά καὶ κατὰ 21 μέτρα καθε ὥρα.

Πόσο θαυμαστὸ ὄργανο εἶναι, ἀλήθεια, ἡ ἀνθρώπινη καρδιά. Ὁ δόκτωρ Στάσσερ παρατηρεῖ ὅτι ἡ καρδιά τῶν περισσότερων ἀνθρώπων λειτουργεῖ κανονικὰ σ’ ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς τους, χωρὶς νὰ τοὺς ἐνοχλεῖ ποτέ. Αὐτὸ, ὅμως, δὲν συμβαίνει καὶ μὲ τὸν τελειότερο ἀκόμη κινητήρα, ποὺ πρέπει νὰ τὸν ἐπισκευάζουμε διαρκῶς καὶ ποὺ γίνεται ἀχρηστος ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια.

Τὸ μοναδικὸ — καὶ τὸ σοβαρότερο — μειονέκτημα τῆς ἀνθρώπινης καρδιάς εἶναι ὅτι δὲν ἐπιδέχεται ἐπιδιορθώσεις καὶ ὅτι δὲν μπορεῖ ν’ ἀντικατασταθῇ. Ἐνὰς λόγος γιὰ νὰ τὴν προσέχουμε καὶ νὰ μὴν τὴν φορτώνουμε μ’ ἐργασία περισσότερη ἀπὸ ὅση μπορεῖ ν’ ἀποδώσῃ.

⊗ ⊗

Ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου

Στὸ Σάν Ματέο τῆς Καλιφόρνιας πέθανε τελευταῖα ὁ Ἀμεδαῖος Γιαννίνι, ποὺ ἦταν ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

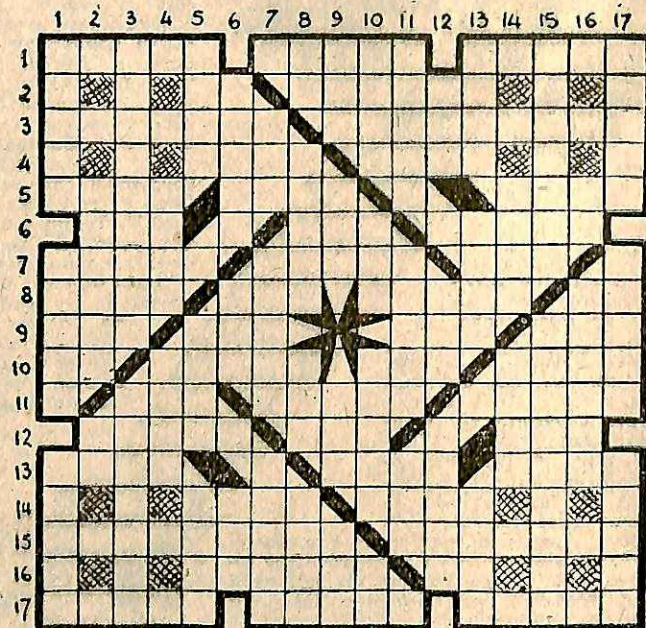
Ὁ Γιαννίνι ἦταν ἕνας φτωχὸς Ἰταλὸς μετανάστης, ποὺ, ἀφοῦ κατάρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ μὲ τὴν ἐργασία του ἕνα μικρὸ χρηματικὸ ποσὸ, ἀνοίξε μιὰ Τράπεζα. Τὸ σύστημα τοῦ ἦταν ἀντίθετο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ ἐφαρμόζαν οἱ ἄλλες Τράπεζες. Δάνειζε χρήματα σὲ κείνους ποὺ τοῦ παρουσίαζαν τὶς λιγότερες ἐγγυήσεις ἢ καλύτερα ποὺ δὲν τοῦ παρουσίαζαν καμμιὰ ἀλλὴ ἐγγύησι ἐκτός ἀπὸ τὴν εὐφύα του καὶ τὸν πόθο του ν’ ἀνοίξουν ἕνα δρόμο στὴ ζωῇ. Χάρη στὴν ὑπασχέρησίν του, αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι σταδιοδρομοῦσαν καὶ τοῦ ἐξοφλοῦσαν τὰ χρεῖσά του. Ὁ Γιαννίνι ἐκαυχᾶτο ὅτι αὐτὸς ἕνα 5% ἀπὸ ἐκεῖνους ποὺ δάνεισε δὲν φάνηκαν ἀσυνεπείς. “Ἐτοί ἀπόκτησε μιὰ σταθερὰ πελατεία μεταξὺ τῶν ἀφερεγγύων καὶ πλούτισε πολὺ γρήγορα. Μερικὰ χρόνια ἀργότερα, ἴδρυνε τὴν «Τράπεζα τῆς Ἀμερικής», ποὺ εἶναι ὁ μεγαλύτερος τραπεζικὸς ὀργανισμὸς τοῦ κόσμου.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 233

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Ὅ,τι βλέπει κανεὶς μὲ τὰ μάτια του. — Ὁρθά. — Ἀδρατοί. — Ἐνα αὐτοκίνητο, μὰ ὁρατοὶ σὲ μιὰ ἄμαξα.
- 2) Βυζαντινὴ νότα. — Ἰμπερὺ τοῦ βαλκανικοῦ ἀποικιακοῦ στρατοῦ.
- 3) Βγαίνει ἀπ’ τὸν καφέ καὶ χρησιμοποιεῖται ὡς φάρμακο διεγερτικὸ τῆς καρδιάς. — Αὐτὸς ποὺ δὲν ἐπιστρέφει.

- 8) Τροπικὸ ἐπίρρημα. — Μεγαλοπρέπεια. — Εἰδήσεις. — Ἀλλοιομὸν ἂν πᾶν νὰ κυκλοφορῇ.
- 9) Θραύεται. — Κατασφαιτικὴ ἀπάντησις. — Συμπερασματικὸ. — Κτητικὴ ἀντινομία (αὐθ.).
- 10) Τροφή τῶν ὑποζυγίων. — Κίνησις ὄρου. — Περίοδὸς τῆς Β. Ἑλλάδος. — Νάτα.
- 11) Τροφὴ κτηνῶν. — Τὸ κόκκαλο τῆς ἀμωπλάτης (δὴμ.). — Χρονικὸ ἰδιόστυμα.

- 4) Λεπτὸ κόσκινο. — Τέτοιος εἶναι ὁ Ἕλλην στρατιώτης.
- 5) Γυμνάσιον, ἐκπαιδεῦσις. — Ὁ πρῶτος ἐγκληματίας. — Γένοιτο.
- 6) Θάλασσα (ἀρχ.). — Σύνδεσμος (ἀρχ.). — Δερμάτινο δοχεῖο.
- 7) Ἀνοίγει μιὰ πόρτα. — Οὐράνιο σῶμα. — Ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία.
- 8) Ἐταῖρα τῆς ἀρχαιότητος. — Δίνει ἀπὸ τὴν στήλησ μας συμβουλὰς στοὺς ἐρωτευμένους. — Ἡρεμος, ὀχι ὀδὸς. — Συνεχόμενα στὸν «κρότος».
- 9) Χρονικὸ ἐπίρρημα τῆς δημοτικῆς. — Τοπικὸ ἐπίρρημα. — Πράξεις. — Κι’ ἄλλη πρόθεσις.
- 10) Δυὸ ὁμοῖα φωνήεντα. — Τὸ ἀνεργόμειον. — Θραύσι. — Κοπέλας (καθ.).
- 11) Τρούφα. — Μικρὰ στὴν ηλικία. — Βέλος.
- 12) Γυναικίον ὄνομα (ρύνθης στὰ χωρία). — Κατὰ. — Ἀνιωμαλὶς τοῦ ἐδάφους.
- 13) Χρονικὴ περίοδος. — Ἀκουσίως. — Σύνυπος τοῦ Ἀθράμ.
- 14) Κρατὶὸν ἀγίου λειψάνου. — Τὸ κύριον πρόσωπο ἐνὸς μυθιστορηματός.
- 15) Ἀσπρίσμα (καθ.). — Ἀγροαμματωσύνη.
- 16) Συνδέει τὴν κεφαλὴ μὲ τὸ σῶμα μας. — Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (θῆλ.).
- 17) Μετακινῶ, σέρνοντας. — Πολυὶ ναυαγοῖ σῶθηκαν χάρις σ’ αὐτή. — Ἀτιμεί.

- 12) Ἡρώς ἐρωτικῆς τραγωδίας τῆς ἀρχαιότητος. — Ἡ μητέρα τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Ἑλλης. — Ἰδέα.
- 13) Θεὰ τῶν Αἰγυπτίων. — Διόδος. — Τροφὴ κτηνῶν.
- 14) Ἀγκίδα (καθ.). — Τόπος προσευχῆς.
- 15) Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ διαλέξετε μετ’ ἐξ Ἀναζώνου καὶ Νεῖλου. — Ἑλληνικὸ λιμάνι.
- 16) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (γεν.). — Μέρος ἡφαίστειου.
- 17) Ἐγχεῖ σῶμα μὲ τὸ χρυσόμαλλο δέντρο. — Ἀπόχρωσις. — Τιμωρεῖται ἀπὸ τὸ νόμο.

ΑΓΑΘΩΝ ΚΑΡΑΝΑΣΟΣ

Ἡ λύσις τοῦ 232ου σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) ΑΒΥΣΣΟΣ — ΚΙΜΩΛΟΣ.
- 2) ΙΩΝΙΑ — ΜΥΔΙΑ.
- 3) ΦΩΝΑΝΙ — ΙΤΕΑ.
- 4) ΡΟΣ — ΡΑΓΔΑΙΑ.
- 5) ΥΒΟΝ — ΙΑΡΑ — ΠΑΝΙΣ.
- 6) ΝΕΦΟΣ — ΗΡΑ.
- 7) ΗΡΕΜΟΣ — ΜΑΡΙΝΑ.
- 8) ΑΖΑΝ — ΤΑΣ — ΡΑΣΑ.
- 9) ΔΑΛΤΩΝΙΣΜΟΣ.
- 10) ΡΑΪΤ — ΝΕΑ — ΧΙΛΗ.
- 11) ΜΑΖΚΕΣ — ΖΗΤΗΜΑ.
- 12) ΟΙ — ΚΟΣ — ΥΑΗ — ΣΟΡΕΑ.
- 13) Υ — ΒΟΣ — ΣΕΙΡΑ — ΝΟΡΑ.
- 14) ΒΟΣ — ΣΕΙΡΑ — ΣΟΝ.
- 15) ΣΟΣ — ΕΠΙΛΕΤΗ — ΜΟΔΑ — ΣΙ.
- 16) ΙΣ — ΟΣΛΟ — ΑΚΥΡΑ.
- 17) ΘΕΡΑΠΩΝ — ΑΣΣΥΡΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Σπίτι. — Ὄρνθ. — Περιφνη ἐφευγὸν φίλ.
- 2) Ἀλλαντικὸ (δὴμ.). — Νάτα.
- 3) Πόλις τῆς Λακρίδας, λέγεται καὶ Δαβί. — Εἶδος κλασμάτων.
- 4) Ὀδῆσις. — Ὀλοκλήρον.
- 5) Ὄνομα τεσσάρων βασιλέων τῆς Σπάρτης. — Ἀνῆκε στὸ ἰσχυρόν φύλον. — Φωνάζω κάποιον μὲ τὸ ὄνομά του.
- 6) Ἀποτελῶ μέρος ἐνὸς συνόλου. — Πρόθεσις. — Καὶ ἄλλη πρόθεσις.
- 7) Φωνῆν. — Μνημεῖον πρὸς τιμὴν ἀνδρῶν ποὺ ἀποκρίθηκαν στὸν πόλεμον. — Κατάρνησις.

- 1) ΦΡΥΝΗ — ΜΟΥΣΙ.
- 2) ΦΟΒΕΡΑ — ΡΑΙΒΟΣ.
- 3) ΣΟΦΕΣ — ΑΣΚΟΣ.
- 4) ΣΙ — ΝΟΜΑΔΙΚΟΣ — ΑΑ.
- 5) ΣΩΝ — ΣΟΝΑΤΕΣ — ΟΑΠ.
- 6) ΟΝΑΡ — ΕΣΤΩ.
- 7) ΣΙΝΑΙ — ΥΕΤΟΣ.
- 8) ΑΙΓΛΗ — ΤΩΝ — ΝΕΑΛΙΑ.
- 9) ΔΙΔΑΞΕΙΣ — ΝΕΑΛΙΑ.
- 10) ΜΙΑΡΑ — ΣΙΑ — ΗΡΕΜΑ.
- 11) ΚΥΤΙΑ — ΑΤΟΚΑ.
- 12) ΙΔΕΑ — ΗΑΥΣ.
- 13) ΜΙΑ — ΠΑΡΟΧΗΣ — ΑΡΣ.
- 14) ΟΑ — ΠΑΡΟΧΗΣ — ΑΥ.
- 15) ΤΥΝΙΣ — ΠΑΡΟΧΗΣ — ΑΥ.
- 16) ΦΑΡΙΝΑ — Η — ΜΕΡΟΣ.
- 17) ΑΝΑΣΑ — ΑΛΑΝΙ.

ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

Μὲ τὸ φινὸ τοῦ ματιοῦ

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ τῶν κρατικῶν λαχείων, σὲ μιὰ ἀνακοίνωσί της, καλεῖ πολλοὺς ἀπὸ ἐκείνους ποὺ κερδίσαν νὰ προσέλθουν γρήγορα νὰ εἰσπράξουν τὰ κέρδη τους. «Πολλοὶ λαχνοὶ κερδίζοντες 5, 10 καὶ 20 ἑκατομμύρια — διαβάζουμε στὴν ἀνακοίνωσι — δὲν προσκομίσθησαν πρὸς ἐξαργύρωσιν!»

Ἀλλὰ γιατί, καθεται καὶ στενοχωρεῖται ἡ διεύθυνσις τῶν λαχείων; Γιὰ νὰ μὴν προσέρχωνται ἐκεῖνοι ποὺ κερδίσαν αὐτὰ τὰ σοβαρὰ ποσά, σημαίνει πὼς δὲν τὰ χάνουν ἀνάγκη καὶ δὲν τὰ θέλουν. Ἀς μοιράσῃ, λοιπόν, τὰ κέρδη στοὺς χαμένους. Ἐμεῖς υποβάλλουμε, ὑποψηφιότητα γιὰ τὰ 20 ἑκατομμύρια!

Η «ΧΕΙΡΟΠΡΑΚΤΙΚΗ» εἶναι ἕνας κλάδος τῆς ἱατρικῆς, τὸν ὁποῖον οἱ περισσότεροὶ γιᾶτροι δὲν τὸν παραδέχονται. Τὸν θεωροῦν ἀγურτεία. Συνίσταται δὲ ἡ χειροπρακτικὴ σὲ ἐπίμονον καὶ συνεχὲς μασάζ, μέχρις ὁριστικῆς θεραπείας τοῦ πάσχοντος.

Συνεπῶς, λοιπόν, τὸ ἐξῆς χαριτωμένο. Σὲ Ἀθῆναιον γιᾶτρον, μὲλλον νέας ηλικίας, παρουσιάσθηκε πρὸ ἡμερῶν, νεαρὸ καὶ ὀραία ὑπαρξίς, ὠπλισμένη μὲ ὅλα τὰ σκανδαλιστικὰ προτερήματα ποὺ δὲν ἀφήνουν ἀσυγκίνητον οὔτε τὸν πῖο ψυχρὸ ἄνθρωπον. Πῆγε νὰ τὸν συμβουλευθῇ γιὰ μιὰ πάθησί της. Κάτι εἶχε ἀκούσει ὅμως περὶ χειροπρακτικῆς ἢ σκανδαλώδους δεσποινίς. Καὶ ῥώτιζε τὸν γιᾶτρον:

— Ἐσεῖς δὲν τὴν παραδέχεσθε τὴ χειροπρακτικὴν, γιᾶτρον;
Ὁ γιᾶτρος σκυφτός τὴν γυαλιά του, ἐπιβάρυνε τὸ πρὸ αὐτοῦ σκάνδαλον, ἀναστέναζε καὶ εἶπε:
— Τίνα τὴν παραδέχομαι.
Δὲν ξέρομε ἀν’ ἄρχισεν τὴν ἐφαρμογὴν της. Ἐπαγγελματικὸ μυστικόν.

ΚΑΠΟΤΕ ἡ πρᾶτευσιν εἶχε ἀρκετὰ «φῶνια» μὲ τὰ ὅποια διασκέδαζε. Καὶ «τύπος» δηλαδὴ ποὺ δὲν τὰ εἶχαν τετρακόσια, ἀλλὰ ζούσαν μὲ τὰ ἐξόδα ἐκείνων ποὺ νομίζουν πὼς τὰ ἔχουν. Γιὰ θυμῆται τοὺς καὶ οἱ παλαιότεροι καὶ οἱ νεώτεροι: Ὁ πλανόδιος ἱεροκήρυξ Βδελ-λόπουλος, ὁ Γιάννης ὁ Θεός, ὁ Δελλοπατριδῆς, ὁ Ζαν Νηλαβέρ καὶ ὁ ἀρκετοὶ ἄλλοι, μεγάλοι καὶ μικροὶ μεγέθους. Ἀλλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς μᾶς ἀφῆσαν χρόνους, ὁ Δελλοπατριδῆς στεγασθῆκε στὸ Ψυχιατρεῖον καὶ στὴ θέσι του δὲν ἔμεινε κανεὶς, γιὰ νὰ τοὺς ἀναπληρώσῃ.

Μιὰ χούφτα ἦταν ἡ Ἀθῆνα καὶ εἶχε τὰ νομίσματα της. Τώρα ἔχει διπλασιασθῇ καὶ νοῦμερο δὲν ὑπάρχει. Καὶ ὁ κόσμος διψαί.

Στὶς τόσες ἀνάγκες, τῆς ζωῆς μας, προβάλλει καὶ αὕτη: Ἡ ἀνάγκη... τρελλών. Ὁραίων τρελλών, δηλαδὴ καὶ διασκεδαστικῶν. Ἀς σκεφθῇ αὕτη τὴ δουλειὰ κανένας... λογικὸς ἄνθρωπος. Εἶναι ἀρκετὰ ἐπικερδῆς.

ΔΙΑΒΑΣΑΜΕ σὲ ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα, ὅτι, ὁ κατασκευαστὴς κάποιου κέντρου ἐνθροῦν δημοφιλίας μεταξὺ τῶν πελατῶν του: Παύλες μεγαφῶν ὅχι. Καὶ ἡ Παύλη μεγαφῶν ἐψήφισε: Ὁχι. Κατόμηνια σχεδὸν ἐψήφισε: Ὁχι. Κατόμηνια σχεδὸν τοῦ μεγαφῶν ἐψήφισε καὶ ἡ πελατεία τοῦ μαγαζιοῦ ἐτραπασίσθη.

Ἀς γίνῃ δίδαγμα σὲ ὅλους τοὺς μεγαφῶνους ἰδιοκτίτας κέντρων, ποὺ νομίζουν πὼς μαγεύουν πελατεία, σπαράζοντας τ’ αὐτὰ μας. Εἶναι πολλὰς οἱ παρέες ποὺ μόλις πλη-

σιάζουν ἕνα κέντρο καὶ ἀκοῦν τοὺς σπαράζοντες του, λένε:

— Πάμε νὰ φύγουμε. Ἐδῶ ἔχει μεγαφῶν!

Ἀς δοκιμάσουν, τουλάχιστον, προσωρινὰ τὴν κατάργησί του. Θὰ πληροφορηθοῦν ὅτι ἡ σιωπὴ εἶναι... χρυσός!

ΜΕΤΑ τὸ ἐπεισόδιον τοῦ «Περ-ροκέ» εἶχαμε καὶ λογοτεχνικὴ δίκη. Τὸ μονομελὲς ἐδίκασεν τὴν ὑπόθεσιν ἐξυμνήσεως δυὸ λογοτεχνῶν, ἐκ μέρους γνωστοῦ ἀκαδημαϊκοῦ, ὁ ὅποιος καὶ κατεδίκασεν νὰ πληρώσῃ πρόστιμον καὶ ψυχικὴ ὀδύν, ὅλα ὅμοι κάπου μισὸ ἑκατομμύριον.

Κι’ ἐστὶ καθιερώνεται ἡ ἐξῆς ἀρχή: ὅτι οἱ λογοτέχναι μας, πληρώνονται γι’ αὐτὰ ποὺ γράφουν καὶ πληρώνουν γι’ αὐτὰ ποὺ λένε!

ΕΙΣ τὸ Ἀζερμπαϊτζάν, ὁ γέωργος Μαχμούτ Μπαζῶφ, ἡλικίας 140 ἐτῶν — ἑκατὸν σαράντα, ὁλογράφως! — κινδυνεύει γράφον νὰ ἀποθάνῃ! Ὁ κ. Μπαζῶφ, εἰς γῆνι μακαρίτης, πρᾶγμα ποὺ ἀπευχόμεθα, θ’ ἀφήσῃ θυγατέρα ἡλικίας ἑκατὸ ἐτῶν!... Καὶ αὕτη θὰ εἶναι ἡ τραγωδία!... Πῶς θὰ τὴν ἀφήσῃ... ὀρφανὴ τὴν ἀνήλική αὕτη κοπελίτσα!

ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ ἐπὶ τῶν πολιτικῶν γραμμῶν καὶ κατευθύνσεων τοῦ «Δημοκρατικοῦ Σοσιαλιστικοῦ Κόμματος» τοῦ ὁποῖου, ὡς γνωστὸν, ἡγετὰ, ὁ κ. Γ. Παπανδρέου. Γνωμαὶ πολλοί. Ἀπόψεις διάφοροι. Καὶ ὁ κ. Παπανδρέου:

— Κύριοι! Μὲ τὴν συνέπειαν εἰς τὰς ἀρχὰς μας... κατηγορήθημεν ὡς ἀσυνεπείς! Μὲ τὸν ἀντικομμουνισμὸν ἂν, ἐνός καὶ μὲ τὸν σοσιαλισμὸν ἂν, ἑτέρου... μᾶς ἀντιπαθεῖ ἡ Ἀριστερά καὶ... δὲν μᾶς συμπαθεῖ ἡ Δεξιὰ! Καὶ τέλος, ὁλοὶ ἀναγνωρίζουν ὅτι εἴμεθα οἱ καλλίτεροι, τὴν προηγούμενην... καὶ τὴν ἐπομένην τῶν ἐκλογῶν! Καὶ ἐν τῷ μεταξύ... ψηφίζον τὸν κ. Τσαλδάρην!

Ο ΔΙΑΣΗΜΟΣ Ἕλλην τενόρος κ. Ὁδυσσεὺς Λάμπας, ἔλεγε εἰς κύκλον φίλων του καλλιτεχνῶν μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ἀφίχθεις μεγάλος βαθύφωνος Νίκος Μοσχονάς:

— Βρὲ παιδιὰ! Ὅλον τὸν κόσμον ἐρώτησαν τί πρέπει νὰ γίνῃ στὴ Λυρικὴ Σκηνή... ἐκτός ἀπὸ μένα! Ἐρώτησαν μαθηματικούς, γιᾶτροὺς, δικηγόρους, ἐμπόρους, ἐπιχειρηματίας... Ἐμένα φαίνεται θὰ μοῦ ζητήσουν τὴ γνώμη μου γιὰ τὴν ἀναδιοργάνωσιν... τοῦ Ἀστεροσκοπείου!

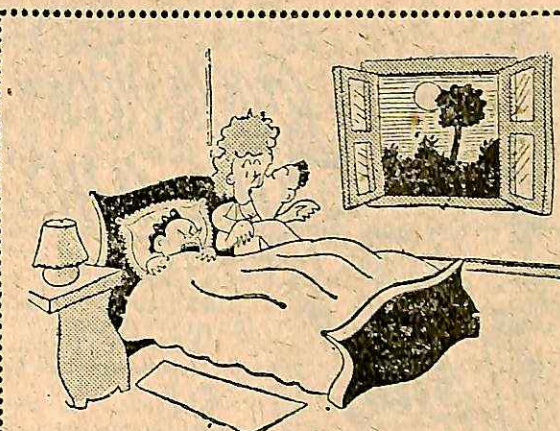
ΜΕ τὴν εὐκαιρίαν τῶν νέων Ἑλληνοϊταλικῶν συνομιλιῶν, δικαίως, βέβαια, ἐξαιρεται ἡ Ἰταλικὴ εὐγένεια, βάσις ἄλλως τε τῆς δημιουργίας τῶν νέων φιλικῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν δυὸ χωρῶν τοῦ μεσογειακοῦ πολιτισμοῦ. Ἀλλὰ ἡ εὐγένεια... θυμίζει μοιραῖας καὶ ἐκεῖνον τὸν... «Εὐ γένειον» τῆς Σαβοΐας ποὺ δὲν καταλαβαίνουμε γιὰτί νὰ καθύστερῃ...

ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ μεταξὺ ἐργαζομένων ποὺ τοὺς ἐνδιέφεραν τὰ κατώτατα ὅρια μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων.

— Τὸ πήραμε τὸ 30 % καὶ ἀναδρομικῶς ἀπὸ τὸ Μάρ. Ἀλλὰ θὰ πληρώνεται ἀπὸ τὸν Αὐγούστο, σὲ δόσεις.

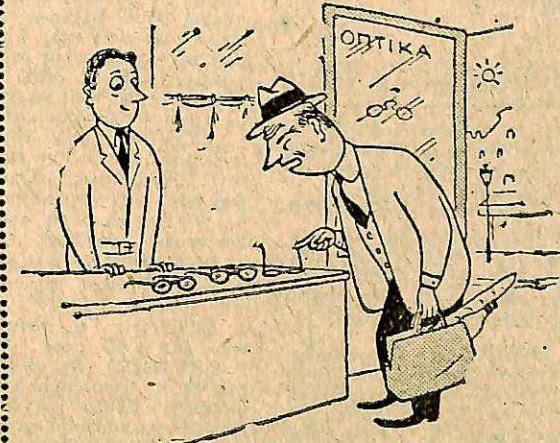
— Ναί. Ὅταν παίρνουν ἑμεῖς τριάντα τὰ ἑκατὸ, ἀνεβαίνει ἐν τῷ μεταξύ ἡ ζωὴ κατὰ ἑβδομήντα κι’ ἐστὶ... χάνουμε σαράντα!

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

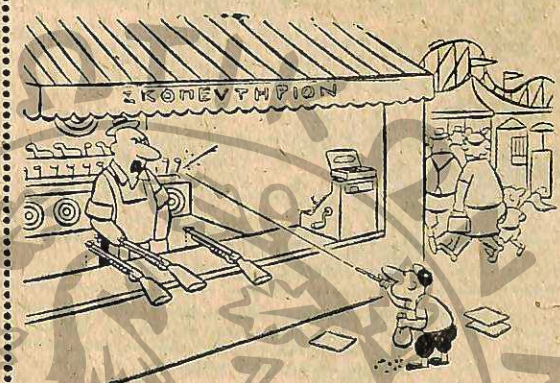
—Βλέπεις τί παθαίνομε γιὰ ν’ ἀφίνης τὸ παρὰ-θυρο ἀνοιχτό!...

(Ἀπὸ τὴν «Presse»)

—Μοῦ δίνετε, σὰς παρακαλῶ μιὰ ὀκτ’ ἀπ’ αὐτὰς τίς πατάτες;...

(Ἀπὸ τὸ «Samedi - Soir»)

ΤΖΑΜΠΑΤΖΗΣ!

—Ἀντε, στὸ διάβολο, παιδί μου, γιατί θὰ μὲ κάνης φονιά!...

—Ὁ ἄντρας μου, στὴ δουλειὰ του εἶναι πολὺ σκληρός, ἀλλὰ καὶ στὸ παιχνίδι του ἀκόμη περισσότερο!...

Το ρεπερτόριο της ζωής

Ξανθά και γκρίζα νειάτα

(Η σκηνή σ' ένα μάλλον πολυτελές «άιθιγκ - ρούμ», με διαλεχτά έπιπλα, βαρείες κουρτίνες, πάχειά χαλιά. ΕΚΕΙΝΗ: Νεορή, ως 26 χρονών, ξανθογάλανη, επιμελημένη, κουκλιστική — «τύπος» που ακτινοβολεί θηλυκές υποσχέσεις και μάτια που όμολογούν έρωτικές διψές.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πεννητάρης, διατηρημένος άρκετά υποφερτός, κομψός σοβάρος κι' άδελτά του βραδυκίνητος. «Όταν άναίγει η αλλαία, έινε βράδυ. Παίρνουν τον καφέ τους».

ΕΚΕΙΝΟΣ (χασμουριέται διακριτικά): «Άσασ!»

ΕΚΕΙΝΗ (νευρικά): Νύσταδες κι' όλας.

ΕΚΕΙΝΟΣ (με άπόλυτη φυσικότητα): Ναι... Κουράστηκα σήμερα πάρα πολύ στο γραφείο...

ΕΚΕΙΝΗ (με κρυφή αγανάκτηση): Δέ θα πάμε στού Βεράνι.

ΕΚΕΙΝΟΣ (με ήρεμη άπορία!): Απόψε μάς κάλεσαν;

Μέ λίγες γραμμές

Στο Λίνκολν της Νευμπόρκας, κάποιος σύζυγος υπέβαλε άγωγή έναντιέν ένας αεροπόρου και τού έζησε 25.000 δολαρίων, γιατί... είχε ξεμυαλίσει τη γυναίκα του, περνώντας τακτικά με τ' αεροπλάνο χαμηλά πάνω άπ' τ' σπίτι της!

Σέ μία άμερικανική πόλι, ένας κομμωτής ζήτησε την άδεια να πουλή και μύθρα στο κατάστημά του, επειδή — έιπε — οι πελάτισσές του διψούσαν άπ' τη ζέστη τού μηχανήματος της περιανάνι.

Άφού άσάτισαν πρώτα, βλέποντας ότι ό σεισμογράφος τού Μετεωρολογικού Σταθμού της Νέας Υόρκης είχε σημειώσει έναν άνιπαρκτο σφοδρότατο σεισμό, οι έπιστήμονες άνακάλυψαν επιτέλους ότι... ήταν δουλειά μιας άράχνης, που είχε έγκατασταθή μέσα στή λεπτή συσκευή!

Έπειτα από ένα συνέδριο τών Άμερικανών ξενοδόχων, που άσολήθηκε ιδίως με τ' πρόβλημα τών πελατών που ξεχάνουν φρονώντας διάφορα πράγματά τους, οι κύριοι συνέδριοι... έέχσαν στην αίθουσα της συνεδρίασεως, δυο ποτήρια, δυο γραβάτες, μία τεχνητή όδοντοστοιχία και τρία μπαστούνια τού γκολφ!

Η πυκνή όμίλη κι' ό καπνός ματαίωσαν τ' σχέδιο όνός οπείκλεουθου μουσώδου, που θέλησε, για ρεκλάμα, να σκορπίσει από 10 αεροπλάνα έκλεκτά άρώματα άξίας 20.000 δολαρίων πάνω άπ' την πόλι τού Σικάγου.

Κάποιος διακεκριμένος ψυχίατρος της Νέας Υόρκης συνιστά στους γονείς ν' αφήνουν τά παιδιά τους να τούς μιλούν με τ' μικρά τους όνομα όταν έινε θυωμένα, για να ξεμυαίνονται!

να περνάς έτσι τά βράδια σου μπορούσες να παντρευτής τη θεία μου! Όχι, έμένα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (υπομονητικά): Σ' αυτό... ίσως έχεις δίκιο.

ΕΚΕΙΝΗ (άσυγκράτητη): Δίκιο έχω, αλλά πού να τόδρω;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δηλαδή... να έξηγουμέθα! Ίσως έγω έπρεπε να παντρευτώ τη θεία σου, αλλά κι' έσύ έπρεπε να παντρευτής... τόν άνηψό μου! Γιατί ένας άνωρωτος της ηλικίας μου, Λίλιαν, παντρεύεται για να ησυχάση!

ΕΚΕΙΝΗ: Μπά; Καλέ τί μάς λές; Για νοσοκόμα με πήρες; Έσύ παντρεύτηκες για να ησυχάσης. Κι' έγω παντρεύτηκα για να γλυπτήσω τη ζωή μου!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με συγχωρείς! Στο γάμο δέν παει κανείς με τούς σκοπούς πού παει στο καμπαρέ!

ΕΚΕΙΝΗ: Άλλά; Με τούς σκοπούς πού κλείνεται στο μοναστήρι.

ΕΚΕΙΝΟΣ (συγκρατημένος): Ότε τ'ό ένα, ότε τ'ό άλλο, Λίλιαν! Ένα κορίτσι παντρεύεται για να δημιουργήση σπίτι... οίκογένεια!

ΕΚΕΙΝΗ (βηματίζει νευρικά): Έγω, άν έξακολουθήσω έτσι αυτή τη ζωή, θα πάθω νευρασθένεια!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έ, τί θέλεις να γίνης, λοιπόν;

ΕΚΕΙΝΗ: Δέν ξέρω. Βρέστο έσύ! (Παύση). Θέλεις να χωρίσουμε;

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' έκπληξη): Να χωρίσουμε;... (Μικρή σιγή κι' έρευνητικό βλέμμα). Έσύ τ'ό θέλεις;

ΕΚΕΙΝΗ (άποφύγοντας ν' άπάντηση κατ' ευθείαν): Δέν μπορούμε να ξεακολουθήσουμε να ζούμ' έτσι. Σου λένε «ήτρες πλούσιο!» Και τί μ' ώρελει έμένα πού πήρα πλούσιο; Μήπως τί τά κάνουμε τά λεπτά;...

ΕΚΕΙΝΗ: Έπειδή, ακριβώς είμαι φτωχή, τ'ό εκμεταλλεύεται και δέ μου κάνει τ'ό παροικικό χατήρι... (Βουρκώνει). Αιάδονται και τόν έαυτό μου μειωμένο και δυστυχισμένο...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τη ζυγώνει τρυφερά): Μά όχι, αγάπη μου. Μή λές υπερβολές. Έέρεις καλά πώς σε λατρεύω...

ΕΚΕΙΝΗ: Και πώς μου τ'ό δείχνεις, λοιπόν;

ΕΚΕΙΝΟΣ (της χαϊδεύει τά μαλλιά!): Έλα. Μην κλαίς τώρα και θά σε δ'ό κόσμος...

ΕΚΕΙΝΗ (μ' άσαφη έλπίδα): Πού θά με δ'ό κόσμος;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Στού Βερόνι. Πάω να γυθώ!

ΕΚΕΙΝΗ (χαμογελάει όλόκληρη ως τις μύτες... τών παπουτσιών!): Μπράβο! Είσαι πολύ ευγενικός. (Τού δίνει ένα φιλί κι' έκείνος φεύγει μ' ένα φιλοσοφικό άναστεναγμό. Έκείνη σχηματίζει γρήγορα ένα νουμέρο στο τηλέφωνο). Ντόντο!...

Ναί, Λίλιαν έδώ. Τόν κατάφερα! Με χίλια βάσανα, αλλά τόν κατάφερα! Λοιπόν θά συναγερθούμε στού Βεράνι. Όρδουάρ, μαρό μου. (Κλείνει τ'ό τηλέφωνο). Ούφ!...

(Αυλαία).

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

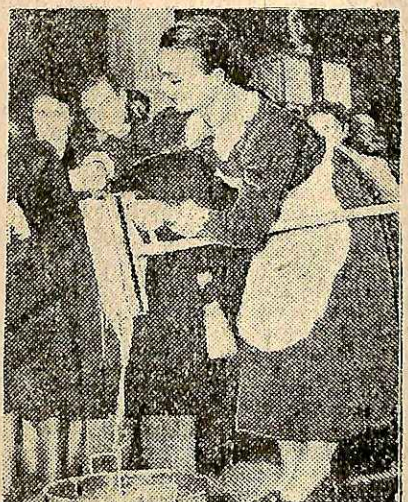
Η «ΜΙΣ ΓΟΡΓΟΝΑ»

Ο «προστάτης τών λευομένων» Νίκ Μπλαϊρ μεταφέρει στον ώμο του τη νεοεκλεγεσία «Μίς Γοργόνα» τού 1949 τού «Ατλαντικ Σίτυ». Η «Μίς Γοργόνα» κρατάει στά χέρια της τ'ό κλειδί με τ'ό όποιο «άνοιξε» τη νέα περίοδο τών λουλουδιών.

ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΜΟΔΑ

Η ήθοποιός Τζέην Φούλτον λαοάρεϊ τ'ό τελευταίο μαγιό τού Χόλλυγουντ.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ ΕΦΕΥΡΕΣΕΩΝ ΓΙΑ ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

Στήν XVIII έκθεσι μικροεφευρέσεων πού διευκολύνουν τ'ό νοικοκυριό, η νεαρά αυτή Γαλλίδα έπέδειξε μία νέα σκούπα σφουγγαρόπανο. Έκτος πού κάνει ιδέωδες καθαρίσμα, η νοικοκυρά πού την χρησιμοποιεί δέν βρέχει καθόλου τά χέρια της, γιατί για να στείρη τ'ό πανί δέν έχει παρά να κάνει μία-δυο στρώρες με την μικρή μαγνήελλα πού βρίσκεται στο πλάι.

(Φωτογραφίες Keystone)

Αθηναϊκά Εδίκαιρα

Άκτινοβολία

Καύσωνος κύμα φοβερόν με άκτινοβολία έχει ένοσκήφει κατ' αυτές εις την Πορτογαλία με τάσεις να έπεκταθ'όχι' άς είν' καθένας έτοιμος να τ'ό υποδεχθ'όχι' Τ'ό γεγονός μελέτησαν οι ειδικοί άστρονόμοι και μετά πεποισθ'όχι' έξέφρασαν τη γνώμη ότι έινε, λέει, συνέπεια τ'ό φλογερόν τ'ό κύμα τών δυο βουδών πού έπεσαν τότε στή Χιροσίμα. Δύο μονάχα άτομικές πέσαν καθώς θυμόμαστε. Κι' άντί για τούς 'Ιάπωνας έμεις ξεροψηνώμαστε. Δύο μονάχα. Και η γη πυρίνε βγαίνει γλώσσες. Για φαντασθήτε τί δροσιά, άν πέσουνε τριακόσιες!

Αυξήσεις

Ένα δελτίο διάβασα με άρκετην συγκίνησιν πού δείχνει παραστατικά τού πληθυσμού την κίνησιν. Κι' άποδεικνύει με αριθμούς πως μήνα με τ'ό μήνα όλο κι' αυξάνει ο πληθυσμός πού έχει η Άθήνα. Οι θάνατοι έλαττωνονται. Αυξάνονται οι γάμοι και οι γεννήσεις νεογνών έπέρχονται ποτάμι. Άν δέκα πέντε, δηλαδή, γίνονται μακαρίται, τ'ό θέσι τους άναπληρώνν'όχι' πενήντα νέοι πολίται. Αυξάνεσθε! Πληθύνεσθε! Ίδου τ'ό σύνθημά μας. Και τούτο εφορμάζεται στα χρόνια τά δικά μας. Αυξάνεσθε — Πληθύνεσθε! ως τ'ό ρητόν κηρύττει. Άλλά να ιδούμε μοναχά τ'ό πού θά βρ'όχι' σπίτι!

Τό παγωτό

Προχθές τ'ό δικαστήριο τ' άγορανομικό, πού για την άισχροκέρδεια ιδρύθη ως ειδικό — και άλλο αυστηρότερο, νομίζω, δέν υπάρχει — κάποιου κέντρου έδίκασε τόν καταστηματάρχη, γιατί, για ένα παγωτό, «σπέσιαλ» της άράδας, έζήτησε κι' εισέπραξε μόνον... έξη χιλιάδας! Κι' έτσι, ό παγων τ'ό παγωτό, όλίγων τί δροσίστηκε, μά κείνος πού τ'ό πούλησε άγρίως... ζεματίστηκε!

Η κρίσις τού οίνου

Έν όψει τού κινδύνου να μείνουν φέτος τά κρασιά τά έλληνικά άπώλητα, συνήλθ'όχι' η διακομματική έπιτροπή τού οίνου, εις ην και δικαιώματα έδόθησαν άπόλυτα, για να βρεθ'όχι' μία λύσις και να άντιμετωπισθ'όχι' τών οίνων μας η κρίσις. Μετέχουν στήν έπιτροπή πολλών κομμάτων μέλη, πού άμφιβάλλω άν έχουσε σχέσιν με τ'ό βαρέλι. Γι' αυτό και βέβαιον θεωρώ ότι θά κάνουν άσφαλώς μία τρύπα στο νερό. Σε μία τέτοια έπιτροπή άπ' όλες τις μερίδες, να συμμετάσχουν θάπρεπε και δυο τρεις μπκερδες. Γιατί σε ζήτημα κρασιού, άρμόδιοι να κρίνουν, έινε νομίζω, προ πάντος, έκείνοι πού τ'ό πίνουν!

Πρόδοος

Πρόδοος και συγχρονισμός. Άλλη νίκη σταν τόπο μας κατάγει ό φεμινισμός. Νίκη εις τόν νεώτερον πολιτικόν μας βίον. Έκει, στο ιδιαίτερον πολιτικόν γραφείον τού νέου μας πρωθυπουργού κυρίου Διομήδη και λόγω ικανότητας και λίγο για στολίδι, ώρσιθη διευθύντρια άντί διευθυντού. Προθύμως δ' έγινε δεκτόν τ'ό γεγονός παντού. Μας λένε πως η δεσποινίς στή νέα αυτή δουλειά στους άρρενας διευθυντάς έβαλε τά γυαλιά. Τ'ό θηλυ στήν πολιτική εισέρχεται κουζίνα. Κι' έτοιμασθήτε γρήγορα και για πρωθυπουργίνα!

Μπαμπούτι

Μία είδησι περίεργη και καταπληκτική. Τριακόσιοι μαθηματικοί συνήλθαν στο Λος Άντζελες, τ'ό λέω — να επιλύσουν πρόβλημα μεγάλο και σπουδαίο: Να συζητήσουν έμβριθος πώς παίζονται τά... ζάρια και θά μάς στείλουν γρήγορα, πιστεύω, τά χαμπάρια. Θά βρουν έπιστημονικά — και όχι σαχαμαρές — τ'ό πώς και πότε έρχονται τά ντόρτια κι' οι έξάρες. Στα τόσα τά προβλήματα πού δένουνε την πλάσι, έινε κι' αυτό ένα ζήτημα έν περιπτώσει πάση. Κι' έτσι τ'ό είδαμε κι' αυτό μες στή ζωή έτούτη. Να γίνεται συνέδριο και διά τ'ό... μπαμπούτι! ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Πέφτ'όχι' η λίρα!

Πέφτ'όχι' η λίρα! Πέφτ'όχι' η λίρα, ή στερλίνα, ή χρυσή! Κι' ό λαός πανηγυρίζει, γλέντησε φτωχέ κι' έσύ! Πάρτε όλοι άναπνοή! γιατί τώρα πέφτ'όχι' η λίρα... κι' άνεβαίνει η Ζωή!

Λευκός άρτος

Γράφτηκε σταν τύπον όλο κι' έτονίσθη ιδιαίτερώς: «Άσπρος άρτος θα πωλήται εις τ'ό μέλλον έλευ(θέρως)» Και μί' άπάντησι ήκούσθη άπ' τούς πάντας γενικώς: —Μωρέ... άς υπάρχη ό μαύρος κι' άς μάς λείπη ό 'λευκός!

Η λίμνη

Πάλι τώρα έχει η Λίμνη — όπως γράφουν γενικά — άπό πέτσιν, παιδιά μου, τά διπλά τά κυδικά. Έτσι όλοι σας χαρήτε για τούς «διπλασιασμούς» κι' όλοι σας έτοιμαστήτε...για διπλούς περιορισμούς!

Θερμοκρασία

Άνεβαίνει όσο πάει — γράφουν — η θερμοκρασία κι' η ζωή μας με τη ζέστη γίνετ'όχι'... θαυμασία, και ό δόλιος Άθηναίος κάνει τώρα πρώτα-πρώτα στο γραφείο και στο σπίτι... δέκα μπάνια σταν (ιδρώτα!)

Έτσι πλέον — βράσε ρύζι — ό φτωχός ό Άθηναίος... σπίτι του παραθερίζει πίνει κι' ένα κατσάρι όπου πάντα τ'ό γουστάρει μόλις κάποτε τελειώσει η δουλειά κι' η ύπηρεσία κι' άνεβαίνει πάλι τότε, φοβερά ή...θερμοκρασία!

Άπορία

Υπερέπιτη άπό πάνω άπ' την όμορφη τη Χίω μετά σοδαρότητος κάποιον, λέει, αεροπλάνο, δίχως ίχνος ή στοιχείο της «υπικότητας», κι' έτσι τόπανε «άγνώστους» μάλλον «έθνικότητας».

Άλλά όμως άπορώ, —και τ'ό πράμμα δέν τ'ό βρίσκω, βρέ παιδιά μου, (σοδαρό — για δέν πήγαν δυο δικά μας να σταθούν εύθες μπροστά σου) — κι' έτσι ντόμπρα και στα ίσια και πολύ παλληκαρίσια να ζητήσουν σταν άέρα...πλήρη την «ταυτότητά» του!

Τα «διευθυνόμενα»

Τόν τελευταίο τόν καιρό κάνουνε ντόρο τρομερό για τά «διευθυνόμενα τά βλήματα» εκείνα πού έινε πιο εύθυσλα κι' άπο την καραμπίνα! Με τά «διευθυνόμενα» στή σκοπεύς είσαι μόνον, γιατί πατάς ένα κουμπί και πετυχαίνεις διάνο, βρίσκεις τ'ό στόχο δηλαδή μ' εύχερετα μεγάλη όπως τόν βρίσκει μία χαρά και η χρυσή μου πεθερά πού... πιάτα διευθυνόμενα σου ρίχνει στο κεφάλι!

Ο κ. Τσαλδάρης

Όλο φεύγει κι' όλο πάει, στο Στρασοδούργο, στο (Παρίσι) και «άναχωρεί» συνήθως... πριν προφτάση να γυρίσ(η)! Κι' όπως συμφωνούμε όλοι, φίλοι του κι' έχθροι (μαζί, μέσ' τ'ό αεροπλάνο ζή!

Μά συμφωνώ με τις γνώμες φίλων του πολιτικών είναι θέμα άπορίας 'Υπουργός γιατί να είναι πάντα «Έξωτερικών» κι' όχι... «Αεροπορίας»;

Όταν βρέθηκε ο άλλος

Η Ζωΐτσα που στεκόταν στο παράθυρο είπε με φωνή χαρούμενη:

— Μαμά! Έρχεται κι' αυτή από το άνοιχτό παράθυρο. Το βλέμμα της δεν φανέρωνε ούτε χαρά, ούτε λύπη. Ήταν αδιάφορο. Κι' είδε το Γιώργο που έρχόταν.

Γύριζε από τη δουλειά του, την ίδια ώρα, όπως κάθε βράδυ. Και η Μαίρη ήξερε όλο το πρόγραμμα της βραδιάς. Ο Γιώργος θα έλεγε, καλοσηπέρα, θα φιλούσε αυτήν και την κόρη του, ύστερα θα φορούσε τις πυτζάμες του, θα καθόταν σε μία πολυθρόνα και θα διάβαζε την εφημερίδα του. Κατόπιν θα τραγουδούσε. Έπειτα θα κουβεντιάζαν λίγο, τυπικές κουβέντες, χωρίς τίποτα το ξεχωριστό. Κατόπιν μπορεί να πήγαιναν σε κανέναν κινηματογράφο. Αλλά θα περνούσαν καμμιάν ώρα στην τραπέζια κι' στο σαλόνι, ακούγοντας ραδιόφωνο, αφού θάβασαν τη Ζωΐτσα να κοιμηθεί.

Κάπως έτσι περνούσε η ζωή τους.

Ήταν έφτα χρόνια παντρεμένοι. Η Μαίρη δεν είχε πάρει το Γιώργο από έρωτα. Ούτε αγαπούσε κανένα τότε. Όμως της έκανε εντύπωση ο σοβαρός του χαρακτήρας, η καλωσύνη του, τα ευγενικά του αισθήματα. Της ενέπνευσε την εμπιστοσύνη. Και μονάχη, καθώς ήταν στη ζωή, έκρινε πως μπορούσε να στηριχθεί πάνω του με σιγουριά.

Ένα κοριτσάκι, η Ζωΐτσα, που ήταν τότε έξη χρόνων, χάρισε μία χαρούμενη ύπα στη ζωή τους.

Δεν είχε κανένα παράπονο από τον άντρα της η Μαίρη. Ό! βέβαια, δεν ήξερε να της μιλήσει για ένα σωρό πράγματα, έξω από την πεζοπορία της καθημερινής ζωής. Δεν έκανε τη σκέψη να της φέρνει τότε-τότε λουλούδια. Δεν ήταν τρυφερός, έτσι όπως παριστάνουν στα αισθηματικά μυθιστορήματα τους ιδανικούς άντρες. Όμως μ' αυτόν θα περνούσε τη ζωή της. Ήταν ο άντρας της. Είχε το σπίτι της, την κόρη της, κι' οι μέρες της διαδίδονταν ή με την άλλη, ήσυχη και όμοια. Ός τότε δεν είχε συμβεί τίποτα που να επαναστατήσει την καρδιά της.

Ός τότε... Ός τότε που φάνηκε στη ζωή της ο άλλος. Ο Χρήστος. Μόλις είχε γυρίσει από το εξωτερικό, όπου σπούδασε μουσική. Παλιός γνώριμος του Γιώργου, ξανα-συνέδεσε τη γνωριμία του και ήρθε στο σπίτι. Πόσο διαφορετικός τύπος από το Γιώργο. Λεπτός, μ' ευγενικά χαρακτηριστικά, με τρόπους που γοήτευαν. Έπειτα από ένα τραπέζι που τον έκαναν, της έστειλε λουλούδια. Η Μαίρη τα δέχθηκε με χαρά. Τους κάλεσε σ' ένα ρεσιτάλ που

θαδινε. Η Μαίρη τον θαύμασε, τον χειροκρότησε μαζί με τον κόσμο που σχεδόν τον αποθέωσε.

Τον ξανακάλεσαν στο σπίτι. Έφερε μία όμορφη κούκλα για τη Ζωΐτσα. Η Μαίρη ένοιωσε ένα παράξενο ενδιαφέρον για αυτόν τον άνθρωπο. Σαν να της έφερνε κάτι που έλειπε από την ψυχή της. Μιλούσε για χίλια δυο θέματα και ή ομιλία του γοήτευε. Γρήγορα έγινε φίλος του σπιτιού.

Πέρασαν λίγες βδομάδες. Κι' η Μαίρη, ούτε κατάλαβε πως βρέθηκε, κάποιο βράδυ στην αγκαλιά του. Γύρισε στο σπίτι της ευτυχισμένη με και γεμάτη από τύψεις συνειδήσεως. Όμως άφισε τον έαυτό της να παρασυρθεί σ' αυτό το ένοχο αίσθημα, που της έμπνησε καινούργιους κόσμους. Τον αγαπούσε. Και την αγαπούσε κι' αυτός.

— Είναι η πρώτη φορά που νοιώθω την αληθινή αγάπη, της έλεγε.

Κι' εκείνη τον άκουγε σαν μεθυσμένη.

Μια μέρα της είπε:

— Πρόκειται να φύγω. Έχω μία ενδιαφέρουσα πρόταση από τη Θεσσαλονίκη. Μου δίνουν τη διεύθυνση μιάς ορχήστρας.

— Όστε... Θα χωρίσωμε;

— Όχι, Μαίρη. Δεν θέλω να χωρίσωμε. Θέλω να είμαι μαζί σου!

— Μαζί σου; 'κανε εκείνη τρομαγμένη.

— Ναι. Μαζί μου, ως το τέλος της ζωής μου. Δεν θέλω να σε χάσω, γιατί σ' αγαπώ.

— Δεν είναι τόσο εύκολο, Χρήστο.

— Το ξέρω. Έχεις άντρα και παιδί. Μά, καθώς καταλαβαίνεις, κι' αν γυρίσω κάποτε, δεν μπορούμε να εξακολουθήσουμε έτσι, σαν κλέφτες, που φοβόμαστε μην τους πιάσουν. Λοιπόν ή θα κάνεις αυτή τη θυσία και θα έρθεις μαζί μου, ή θα μείνεις και θα έρθω ό χωρισμός. Τα πράγματα είναι πολύ απλά. Σκέψου κι' αποφάσισε. Έγω σε θέλω κοντά μου...

Εκέφθηκε πολλές μέρες η Μαίρη. Ν' άφισε τον άντρα της, το παιδί της. Πόσο παντός τη Ζωΐτσα. Αυτή η σκέψη της έφερνε αναστάτωση. Μά πάλι μία απέραντη, αληθινή αγάπη την περίμενε. Είχε κι' η Μαίρη δικαιώματα στη ζωή. Και ήταν άναποφάσιστη. Και στο τέλος κατάληξε στην απόφαση να θυσιάσει την αγάπη της.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ

από του σημερινού τεύχους στη σελ. 15 την εξαιρετική σειρά των πρωτοτύπων και συναρπαστικών αφηγήσεων:

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ κατάσκοποι ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Πρόκειται για τις άγνωστες μέχρι σήμερα περιπέτειες των ηρωικών ανθρώπων που πολέμησαν στην Ελλάδα τον καιρό της Κατοχής ως μυστικοί πράκτορες σε ελληνικές και συμμαχικές οργανώσεις. Τ' αποκρύφει δίχτυα της συμμαχικής κατασκοπείας, ηρωικές γυναίκες και απόρρητοι άντρες που θυσιάστηκαν για την απελευθέρωση της Ελλάδας, εκπληκτικές αποδράσεις από σκοτεινές φυλάκες, συμπατάς σ' έθνικά αεροδρόμια, Έλληνες πειρατά στα νησιά του Αιγαίου και Έλληνίδες αλεξιπτωτίστριες που έδρασαν στην Κατοχή, αυτά είναι μερικές από τις αφηγήσεις της νέας αυτής σειράς που θα συναρπάσει και θα ενθουσιάσει τους αναγνώστές μας.

για να μη δώσει αυτό το σκληρό χτύπημα στο Γιώργο και να μη χάσει την κόρη της, ως το πρωί εκείνο που θάφαινε ο Χρήστος. Τότε όλα άλλαξαν. Μόλις έφυγε ο Γιώργος για το γραφείο του, άφησε ένα γράμμα στο τραπέζι και κατέβηκε στο αεροδρόμιο.

— Τόξερα πως θάρθης, είπε ο Χρήστος. Κι' έφυγαν.

Περνούσαν βδομάδες έρωτικής ετυχίας. Η Μαίρη σκεπτόταν συχνά το Γιώργο, που τον έπικρανε και πιο πολύ την κορούλα της. Μά την αποζημίωσε η αγάπη του Χρήστου, δυνατή και φλογερή πάντα. Όμως συχνά η Μαίρη αναρωτιόταν: Τι να γίνονται άρα γε;

Καμμιά είδηση από το Γιώργο. Ούτε γράμμα, ούτε παράπονο. Μόνο, ύστερα από δυο μήνες ένας δικηγόρος της έστειλε μία ειδοποίηση ότι ο Γιώργος υπέβαλε αίτηση διαζυγίου. Στενοχωρήθηκε, μά και γάρηκε μαζί. Επί τέλους τώρα θα ήταν ελεύθερη. Σαν να φαινόταν ένα βόρος από την ψυχή της.

Πέρασαν ακόμα μερικοί μήνες έρωτικής ετυχίας. Όταν θάδινε το διαζύγιο, θα παντρευόντουσαν. Σ' αυτή την αγάπη, η Μαίρη εύρισκε μία παρηγοριά για τον πόνο που της έδινε η έλλειψη της Ζωΐτσας.

Ένα βράδυ, όμως, ήρθε το μεγάλο χτύπημα: Καθώς γύριζε στο ξενοδοχείο ο Χρήστος, το ταξί συγκρούστηκε μ' ένα τραμ. Ο Χρήστος είχε χτυπήσει πολύ βαρεία. Ειδοποίησαν τη Μαίρη κι' έτρεξε άμέσως στο νοσοκομείο. Μά δεν πρόφτασε. Πέντε λεπτά πριν ο Χρήστος είχε πεθάνει...

Και τώρα η Μαίρη έμεινε μονάχη. Όλοτετα μονάχη, χωρίς κανένα στηρίγμα στη ζωή. Η μοίρα την είχε χτυπήσει σκληρά. Τί νακανε πιά στη Θεσσαλονίκη; Πήρε το αεροπλάνο και γύρισε στην Αθήνα. Στο διαστημα του ταξιδιού, η σκέψη της ήταν τώρα στο Γιώργο και στην κόρη της... Πόσο νοσταλγούσε το παλιό ήσυχο σπίτι της, τη φτηνή εκείνη οικογενειακή ετυχία, που δεν την είχε εκτίμηση τότε... Ο άντρας της, που την αγαπούσε. Η κόρη της. Ό! Αν μπορούσε να πή πως όλα όσα έγιναν ήταν ένα όνειρο, που πέρασε. Για τίποτα στον κόσμο δεν θα θυσίαζε πιά αυτή την ήσυχη ζωή, τη γεμάτη στοργή κι' αγάπη. Όμως δεν είχε κανένα δικαίωμα σε μία τέτοια ελπίδα.

Όταν έφτασε πήγε στο δικηγόρο της. Ναι, το διαζύγιο είχε βγεί. πριν μία βδομάδα. Ο δικηγόρος κανόνισε μία συνάντησι για το παλιό άντρογυνο. Η Μαίρη περίμενε ντροπισμένη το Γιώργο. Θα ήταν άγριος, απότομος, σκληρός. Το δικαστήριο είχε αποφασίσει πως αυτός θα είχε κοντά του την κόρη του. Αλλά ο Γιώργος ήταν διαφορετικός. Της μίλησε ήρεμα, ανθρώπινα.

— Είπε άργα για να σε συγχωρήσω, Μαίρη, της είπε. Σε λίγον καιρό θα ξαναπαντρευτώ. Αλλά δεν αισθάνομαι μίσος για σένα. Μονάχα λύπη, γιατί δυστύχησες. Καταλαβαίνω πως γιόνη σου χαρά τώρα είναι η κόρη μας. Δεν θα σου τη στερήσω. Μισόν καιρό θα την έχω έχω κοντά μου και μισόν καιρό εσύ... Κι' όσο μπορώ θα σε βοηθήσω.

— Σ' ευχαριστώ, Γιώργο! είπε εκείνη συγκινημένη. Έχεις μεγάλη καρδιά... Είναι σαν να μου ξαναχαρίστης τη ζωή. Και την πήραν τα δάκρυα...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Το πουλί με τις μενχλείτερες φτερούγες

Το «άλμπατρος», το μεγαλύτερο απ' τα θαλασσοπούλια, έχει φτερούγες πελώριες, που το μήκος τους περνάει κάποτε τα 3 μέτρα — ενώ το βάρος του πουλιού δεν είναι μεγαλύτερο από 9 κιλά. Έτσι, το «άλμπατρος» μπορεί να «γλυστράει» επί ολόκληρες ώρες στον αέρα, χωρίς να κουβεντιάσει καθόλου τα φτερά του. Έξ' άλλου όμως, με το τόσο μήκος πούχουν οι φτερούγες του, δυσκολεύεται αρκετά ν' ανυψωθεί απ' το έδαφος, και στην προσγείωσί του κοπιάζει για να τις διπλώσει.

— Αμάν! Μαζεύτε τα! Έρχεται μπέρα! (Τού Ν. Νομικού)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο νεαρός Ραούλ με τ' αλόγο του φθάνει στην κορφή ενός λόφου, ξεπερνάει για να ξεκουραστεί κι' έχει βρούκει ένα παιδί πεινασμένο, το Ζάκ, που τον παίρνει μαζί του και συνεχίζουν τώρα πια το δρόμο τους. Σε λίγες μέρες φτάνουν στο Παρίσι.

Την ίδια εποχή σ' ένα σπίτι, που βρίσκεται σε κάποιο στενό δρόμο είνε συγκεντρωμένα όχτω άτομα, όλοι ύποπτοι τύποι, με διάφορα παρατσούκλια, που έχουν μαζί τους και μια νέα, την όμορφη Σμαράγδα. Κάποιος από δαύτους, ο Μπενεντίκτ διηγείται στη συντροφιά πως συναντήθηκε με το Ραούλ ντε Τραμπλένι, και πως ο άφελος νέος του άποκάλυψε τη μικρή περιουσία και τα κοσμήματα που είχε μαζί του.

13ον —Υπάρχουν στο Παρίσι πολλοί τίμιοι έμποροι, που ευχαρίστως θα δέχονταν να δανειστούν αυτές τις σαράντα χιλιάδες φράγκα, για να μεγαλώσουν τις δουλειές τους και που θα σας έδιναν ένα τόκο...

—Κι' εγώ τί θάκανα;
—Θα τρώγατε, απλούστατα, τους τόκους σας.

—Θα ήταν πολύ μικρό πασό...
—Φαίνεται ότι είστε πολυέξοδος...
—Συνήθισα στην καλοπέρασι... Και, καθώς καταλαβαίνετε, δεν μπορώ τώρα να ξεσυνηθίσω εύκολα...

—Έχετε δικίο... Τότε, ο έμπορος, που θα του δανείζατε τα χρήματά σας, θα μπορούσε να σας δώσει μια έπικερδη θέσι στο κατάστημά του...

Ο Ραούλ ντε Τραμπλένι έκανε ένα μορφασμό δυσανεξίας.

—Να γίνω έμπορος; είπε περιφρονητικά. Ξεχνάτε λοιπόν, κύριε Μπενεντίκτ, ότι είμαι αριστοκράτης;

—Έχετε δικίο, του είπα. Τότε να κυττάσουμε να βρούμε κάτι άλλο. Έχετε σεις κανένα σχέδιο;

—Σκεπτόμουν ν' αγοράσω τη θέσι ένοος υπολοχαγού.

—Σας αρέσει λοιπόν η στρατιωτική ζωή;

—Πολύ. Κι' έξ' άλλου, μήπως έχω και κανένα άλλο επάγγελμα να κάνω;

—Αυτό είναι αλήθεια, παραδέχτηκε. Κι' έμεινα για λίγο σκεπτικός, προσπαθώντας να καταστρώσω ένα σχέδιο.

—Έχετε δικίο, του είπα τέλος. Και θα κυττάξω να σας βοηθήσω κι' εγώ, για να πετύχετε το σχέδιό σας.

—Μπορείτε να με βοηθήσετε;

—Ναί. Έχω ένα καλό φίλο, τον Ταγκρέ ντε Έστανια, που είναι ταγματάρχης, και βρίσκεται αυτές τις μέρες στο Παρίσι με άδεια. Θα σας παρουσιάσω σ' αυτόν όποτε θελήσετε, κι' είμαι βέβαιος ότι θα ευχαριστηθεί πολύ να σας διευκολύνει να καταταχθείτε στο σύνταγμα του.

—Δεν ξέρω πως να σας εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου.

—Δεν υπάρχει κανένας λόγος να μ' ευγνωμονήτε. Πότε θέλετε να σας συστήσω στο φίλο μου τον ταγματάρχη;

—Είμαι έτοιμος.
—Θέλετε μεθαύριο;
—Συμφωνώ.

—Θα γράψω στο άναμεταξύ δυο λόγια στο φίλο μου τον Ταγκρέ, για να τον προειδοποιήσω.

—Πού θα σας ξαναβρώ;

—Στο σπίτι μου... Θα γνωρίσετε, με την ευκαιρία αυτή, και την άνεψιά μου... Θα συναντηθούμε κι' οι τρεις εκεί, γιατί θα καλέσω και τον Ταγκρέ, και, πάνω στο φαγητό, τα συζητούμε...

—Σας ευχαριστώ πολύ, κύριε Μπενεντίκτ.

—Σηκώθηκα τότε να φύγω, και την ώρα που τον αποχαιρέτουσα, του είπα, δείχνοντας το σάκκο:

—Τα μάτια σας τέσσερα, γιατί στο Παρίσι υπάρχουν αρκετοί λωποδύτες.

—Έννοια σας, μου είπε, έχω πάντοτε τα πιστόλια μου έτοιμα.

—Η προφύλαξη αυτή είναι καλή, αλλά, αν χρειαστήτε να βγείτε από το δωμάτιό σας;

—Έχω ένα πιστό, υπηρέτη, που μπορεί να μ' αντικαταστήσει...

Η άνεψιά του Μπενεντίκτ

Όταν τελείωσε την αφήγησή του, ο Μπενεντίκτ, κυττάζε τους συντρόφους του, που τον είχαν ακούσει με μεγάλη περιέργεια.

—Αυτά είναι όλα όσα είχα να σας πω, συνέχισε. Γι' αυτό νομίζω ότι δεν έχασα την ημέρα μου. Τι λέτε και σεις;

Η Σμαράγδα περιορίστηκε να χαμογελάει, χωρίς να πη τίποτα.

Εκείνος, που οι άλλοι τον έλεγαν «υποκόμης», πήρε παράμεσα τον ψευτοκαλόγερο, και δυο τρεις άλλους από τη συμμαρία, κι' άρχισαν να συζητούν με χαμηλή φωνή.

—Επειτα ο «υποκόμης» στράφηκε προς το συμμορίτη, που περίμενε απάντησι, και του είπε:

—Αγαπητέ μου Μπενεντίκτ, η συμμορία αναγνωρίζει ότι δουλεύεις καλά.

—Δόξα σοι ο Θεός, είπε χαρούμενος εκείνος.

—Το σχέδιό σου το καταλαβαίνουμε, συνέχισε ο υποκόμης.

—Και το επιδοκιμάζετε; ρώτησε ο Μπενεντίκτ.

—Ναί, αλλά πρέπει να συμφωνήσουμε και στις λεπτομέρειες...

—Δεν χρειάζονται μεγάλα πράγματα.

—Συμφωνώ, αλλά θα χρειαστούν και μερικά έξοδα...

—Σεις είστε ο ταμίας. Άνοίχτε την κάσσα και πάρτε όσα χρειάζονται, είπε απλά ο Μπενεντίκτ.

—Πολύ τρέχεις, του παρατήρησε ο «υποκόμης».

—Η δουλειά είναι σίγουρη.

Το σπίτι του Μπενεντίκτ

Την άλλη μέρα, οι κάτοικοι της όδου Γκρενετά παρακολουθούσαν, περσιόρα, ένα θέαμα: Ένα μικρομάγαζο, που ήταν άδειο από πολλόν καιρό, είχε νοικιαστεί το πρωί εκείνο, και πέντε-έξη εργάτες δούλευαν έντατικά για να τοποθετήσουν κάτι έπιπλα, που έμοιαζαν μάλλον με σκηνογραφίες θεάτρου. Επειτα κρέμασαν και μια ταμπέλα στην πρόσοψη του μαγαζιού, που έγραφε:

«ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΚΡΙΑΡΙ»
ΝΙΚΟΛΑΣ ΜΠΕΝΕΝΤΙΚΤ ΚΑΙ ΣΙΑ
ΕΜΠΟΡΙΟΝ ΜΑΛΛΙΩΝ ΧΟΝΔΡΙΚΩΣ
ΚΑΙ ΛΙΑΝΙΚΩΣ

Οι περίεργοι, που είχαν μαζευτεί στο δρόμο, άρχισαν να συζητούν μεταξύ τους:

—Νικολά Μπενεντίκτ, έλεγε ένας κυττάζοντας την επιγραφή. Το ξέρете αυτό το όνομα μήπως;

—Όχι, μα το Θεό.
—Σεις, γείτονα;
—Όυτε κι' εγώ.
—Διάβολε. Κανένας λοιπόν δεν ξέρει αυτόν τον Νικολά Μπενεντίκτ;
—Κανείς.
—Είδατε τι ταμπέλα πήγε και κρέμασε; Άν δρέξη, θα του την σούσει η βροχή...

—Δεν μου φαίνεται νάαν κανένας σπουδαίος έμπορος...
Αυτές ήταν οι εντυπώσεις των γειτό-

—Μπορεί, αλλά πρέπει να ξέρης ότι μόνο μια δουλειά τελειωμένη είναι σίγουρη.

—Ξεχνάτε μου φαίνεται την παροιμία...
—Παρά παροιμία;
—Αυτή που λέει πως αν δεν σπείρης δεν θερίζεις.

—Έχεις δίκιο, παραδέχτηκε ο «υποκόμης». Αλλά σου είπα: Γενικά, το σχέδιό σου είναι καλό. Πρέπει μόνο να συζητήσουμε τις λεπτομέρειες.

—Να τις συζητήσουμε λοιπόν, παραδέχτηκε ο Μπενεντίκτ.

Εκείνη τη στιγμή, τους διέκοψε η Σμαράγδα.

—Θέλω κάτι να σας πω, είπε.

—Τι πράγμα; τη ρώτησε γαμογελώντας ο «υποκόμης».

—Θέλω να μου δώσετε την άδεια να φύγω, απάντησε η νέα.

—Θα μάς άφισες λοιπόν;

—Έχω μια σπουδαία δουλειά άποψε...

—Κανένα ραντεβού, ασφαλώς, διαβόλο-κόριτσο...

—Μπορεί... Άλλ' αυτό δεν σας ενδιαφέρει, απάντησε η νέα. Κι' επειδή έμένα δεν με χρειάζεστε ούτε για να συζητήσετε το σχέδιό σας, ούτε για να το εκτελέσετε...

Ο Μπενεντίκτ όμως την διέκοψε:

—Κανείς λάθος, Σμαράγδα, της είπε. Ίσως... Ίσως, σε χρειαζόμαστε, και πολύ μάλιστα.

—Μου φαίνεται όμως ότι δεν υπάρχει κανένας γυναικίος ρόλος, στην κωμωδία, που σκαρώνετε... παρατήρησε η νέα.

—Πάω να πιστέψω λοιπόν ότι δεν με άκουσε, πρίν που μιλούσα, είπε ο Μπενεντίκτ.

—Ίσως... Γιατί μ' είχε πάρει ο ύπνος... Για ν' ακούσω λοιπόν, τι είπατε;

—Είχα πη πως έχω μιάν άνεψιά, που θα την παρουσιάσω μεθαύριο στον ίπποτη ντε Τραμπλένι.

—Ε, λοιπόν;

—Τι θα πη λοιπόν; Παρά θα είναι αυτή η «άνεψιά» μου, αν δεν είσαι σύ;

—Α, τον παληάνθρωπο, είτε η Σμαράγδα, προσποιημένη τη θυμωμένη. Και δεν μου λες, σε παρακαλώ, τι ανάγκη υπάρχει να μιλήσης για άνεψιά;

—Γιατί μου χρειάζοταν, της εξήγησε ο Μπενεντίκτ. Επομένως, δεν θα φύγεις από δω, Σμαράγδα...

Ο φίλος σου σε περιμένει...

—Ο φίλος μου, ξανάπε η νέα, κοκκινίζοντας δίσθεν από την ντροπή της.

—Συγγνώμη, έκανα λάθος... διώρθωσε ο Μπενεντίκτ. Ήθελα να πω οι φίλοι σου...

—Αδιάκριτε, ψιθύρισε η νέα.

Ο Μπενεντίκτ έχει δικίο, είπε ο «υποκόμης», επευθαίνοντας. Μου φαίνεται προτιμότερο να μείνεις μαζί μας άποψε, μικρούλα μου.

Η Σμαράγδα έκανε ένα μορφασμό, αλλά δεν μπορούσε ν' άρννηθι...

Το σπίτι του Μπενεντίκτ

Την άλλη μέρα, οι κάτοικοι της όδου Γκρενετά παρακολουθούσαν, περσιόρα, ένα θέαμα: Ένα μικρομάγαζο, που ήταν άδειο από πολλόν καιρό, είχε νοικιαστεί το πρωί εκείνο, και πέντε-έξη εργάτες δούλευαν έντατικά για να τοποθετήσουν κάτι έπιπλα, που έμοιαζαν μάλλον με σκηνογραφίες θεάτρου. Επειτα κρέμασαν και μια ταμπέλα στην πρόσοψη του μαγαζιού, που έγραφε:

«ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΚΡΙΑΡΙ»
ΝΙΚΟΛΑΣ ΜΠΕΝΕΝΤΙΚΤ ΚΑΙ ΣΙΑ
ΕΜΠΟΡΙΟΝ ΜΑΛΛΙΩΝ ΧΟΝΔΡΙΚΩΣ
ΚΑΙ ΛΙΑΝΙΚΩΣ

Οι περίεργοι, που είχαν μαζευτεί στο δρόμο, άρχισαν να συζητούν μεταξύ τους:

—Νικολά Μπενεντίκτ, έλεγε ένας κυττάζοντας την επιγραφή. Το ξέρете αυτό το όνομα μήπως;

—Όχι, μα το Θεό.
—Σεις, γείτονα;
—Όυτε κι' εγώ.
—Διάβολε. Κανένας λοιπόν δεν ξέρει αυτόν τον Νικολά Μπενεντίκτ;
—Κανείς.
—Είδατε τι ταμπέλα πήγε και κρέμασε; Άν δρέξη, θα του την σούσει η βροχή...

—Δεν μου φαίνεται νάαν κανένας σπουδαίος έμπορος...
Αυτές ήταν οι εντυπώσεις των γειτό-

νων από το καινούργιο κατάστημα. Φυσικά όμως, οι εντυπώσεις δεν έμπόδισαν τον Μπενεντίκτ να συνεχίσει τη «δουλειά» του.

Όταν βράδυασε, κι' όλη η έγκατάστασι του «καταστήματος» είχε τελειώσει, έφτασε εν' άμαξί, απ' όπου εφερότρωσαν κάτι δέματα, που τββαλαν μέσα στο καινούργιο μαγαζί.

Εκλεισαν επειτα τις πόρτες, κι' έμειναν μέσα ο Μπενεντίκτ, με τους δυο «υπαλλήλους» του, τον «υποκόμης» δηλαδή κι' έναν άλλον συμμορίτη.

Τοποθέτησαν τ' ά δέματα, που δεν ήταν παρά καλόδια άδειαν, τυλιγμένα με πανί, και κάθισαν να συζητήσουν.

—Μου φαίνεται, είπε ο Μπενεντίκτ, ότι το πρώτο μέρος της κωμωδίας μας πήγε καλά. Έλπίζω και στο τέλος να πάη καλύτερα.

—Αυτό θα το δούμε, ψιθύρισε ο υποκόμης.

Πρέπει να παραδεχθίτε όμως, ότι σκαρώσα ένα μαγαζί περίφημο, κι' ότι χωρίς κεφάλαια σχεδόν, θα κερδίσουμε σαράντα χιλιάδες φράγκα...

Κι' άφου τακτοποιήσαν έντελως το «κατάστημα», οι τρεις καιούργοι κλείδωσαν την πόρτα του και διευθύνθηκαν προς την όδο Ζίντρο, όπου τους περίμεναν κι' οι άλλοι.

Την άλλη μέρα ο Μπενεντίκτ άνοιξε το «κατάστημά» του και παράγγειλε σ' ένα ξενοδοχείο γειτονικό ένα πλούσιο δείπνο, που έπρεπε να είναι έτοιμο στις έφτά το βράδυ.

Ετοίμασε κατόπιν το πίσω μέρος του καταστήματος, όπου θα δινόταν το περίφημο αυτό δείπνο.

Στις δυο το άπόγευμα, ήρθε και η «άνεψιά» του, η Σμαράγδα δηλαδή.

Φορούσε ένα άπλο φόρεμα, που έδειχνε περισσότερο το καλοδεμένο κορμί της.

Είχε πάρει μιάν έκφρασι τόσο αγνή, ώστε, όποιος την έβλεπε, θα πίστευε πως είχε μπροστά του μιάν νέα, που δεν ήξερε τίποτα από τη ζωή...

Καλημέρα, άνεψιά μου, της είπε ο Μπενεντίκτ, φιλώντας την στα μάγουλα. Είσαι ωραιότατη σήμερα. Θα τον τρελλάνης, ασφαλώς, τον καυμένο τον ίπποτη.

—Το πιστεύεις;

—Αν το πιστέω; Είμαι σίγουρος γι' αυτό.

—Τον καυμένο, ψιθύρισε η νέα.

—Τον λυπάσαι λοιπόν;

—Όχι, μα...

—Άκουσέ με, αγαπητή μου, την διέκοψε ο Μπενεντίκτ, αν ήμουν εγώ στη θέση του Ραούλ και μούδεινες πως μ' αγαπάς, θα θυσιάσα ευχαρίστως τις σαράντα χιλιάδες φράγκα...

Είσαι πολύ ερωτόληπτος σήμερα, βεθε μου, είπε πειρακτικά η Σμαράγδα.

—Καθόλου. Είμαι μόνο πολύ ελίκρινος.

—Με κολακεύεις, βεθε μου.

—Αχ, άνεψιά μου, τί άπιστη που είσαι...

Κι' ο Μπενεντίκτ βρήκε την ευκαιρία, πάνω στον ένθουσιασμό του, να ξαναφιλήσει τη Σμαράγδα.

Άλλα δεν πρόσθεσε να επαναλάβη το πείραμα, γιατί, εκείνη τη στιγμή, μπήκαν «πελάτισσες» μέσα στο κατάστημα.

Ήσαν κάτι γυναικές της γειτονίας, που, περιέργες να δούν τι είδους έμπορι-πού, ήταν αυτό που είχε ξεφουρώσει, έτσι, σε μιάν μέρα, είχαν πάει με την πρόσοψη πως ήθελαν κάτι ν' αγοράσουν.

Ο Μπενεντίκτ όμως, που, φυσικά, δεν είχε τίποτα να πουλήσει, τους είπε ότι το κατάστημα μ' άρχισε τις εργασίες του μετά τρεις μέρες, γιατί ακόμα δεν ήσαν έτοιμα.

Ύστερα από δυο ώρες ο Μπενεντίκτ άφησε το κατάστημα στη Σμαράγδα και σ' ένα συμμορίτη, που έπαιζε το ρόλο του υπαλλήλου, και πήγε ν' αλλάξει φορεσιά.

Άφου ντύθηκε καλά, και ευρίστηκε, φέρεσε μιάν καινούργια περρούκα, άρωματίστηκε, κι' έπειτα πήρε ένα άμαξί και διευθύνθηκε προς το ξενοδοχείο «Χρυσό δέρας».

Οι κλεςμένοι του Μπενεντίκτ

Φάνοντας στο ξενοδοχείο, ο Μπενεντίκτ ανέβηκε στο δωμάτιό του Ραούλ,

ΜΙΑ ΕΠΙΤΥΧΙΑ!

Άπό το έρχόμενο τεύχος μας θ' άρχιση να δημοσιεύεται μιάν συναρπαστική σειρά άποκαλυπτικών άφηγήσεων με το γενικό τίτλο:

ΟΙ 12 ΓΥΝΑΙΚΕΣ που άγάπησαν ΤΟΝ ΧΙΤΛΕΡ

Πρόκειται για καταπληκτικό ένδιαφέροντος νέες και τελείως άγνωστες άποκαλύψεις για την μυστηριώδη έρωτική ζωή του αίμοσταγούς και ήμισυάφρονος Φύρερ της Γερμανίας και τις έκκεντρικές γυναίκες που έπαισαν θύματα της γοητρής γοητείας του.

Η μυστηριώδης άπαγωγή της όμορφης Γιόχαννας Βείσιμαν.

Ο ί σκανδαλώδεις έρωτες του Χίτλερ με την Έλενα Ρουκοτάιν.

Γ κρέτα Νάρλ, η γυναίκα — σκάνδαλο, που άνασάτωσε τους κύκλους του Γ' Ράιχ.

Τ ό ρωμαντικό ειδύλλιο του Χίτλερ με τη νεαρή και όμορφη Άγγελίδα Γιούντι Μίντφορντ.

Τ ρία έρωτευμένα άστέρια: Λένι Ρίφενσταλ, Λίντα Μπαάροβα, Πόλα Νέγκρι.

Φ ρίνα Βόρμς, η μυστηριώδης σειρήνα του Κλάινκφουρτ.

Η σατανική φρόύλαίν Γκρότςκυ, ή «Ξανθή Βαλκυρία» των Νιμπελούνγκεν.

Γ κρέτνα Σμύθ, η τρυφερή και περιπαθής νοσοκόμος.

Η φλογερή και μυστηριώδης Πάολα Φρίντμαν.

Ε ύα Μπράουν, η μοναδική ή σύζυγος των τελευταίων στιγμών του Χίτλερ.

ΟΙ 12 ΓΥΝΑΙΚΕΣ που άγάπησαν ΤΟΝ ΧΙΤΛΕΡ

Δώδεκα γυναίκες, δώδεκα διαφορετικά πάθη, απ' τον πιο άγνό ρωμαντικό έρωτα ως την Κόλασι της πιο άχαλίνωτης κραυγής.

ΟΙ 12 ΓΥΝΑΙΚΕΣ που άγάπησαν ΤΟΝ ΧΙΤΛΕΡ

Ένα ίστορικό ντοκουμέντο, που, πρώτη φορά, έρχεται εις φώς και που θ' άρχιση να δημοσιεύη άπ' το έρχόμενο τεύχος του ό

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ο Ραούλ θέλησε να διαμαρτυρηθι, άλλ' ο Μπενεντίκτ εξακολούθησε:

—Μάλιστα, κύριε ίπποτα, το ξέρω κα-

και χτύπησε την πόρτα του, που την βρήκε κλειδωμένη.

—Ποιος είνε; ρώτησε κάποιος άπό μέσα.

—Εγώ ο Νικολά Μπενεντίκτ, απάντησε ο συμμορίτης. Έρχομαι να υποβάλω τα σχέδια μου στον ίπποτη Ραούλ ντε Τραμπλένι και να τον πάρω μαζί μου, όπως είχαμε μείνει σύμφωνα προχτές.

—Πολύ καλά, απάντησε η φωνή μέσα απ' το δωμάτιο.

Και, συγχρόνως, άκούστηκε ο θαρύς σύρτης, που τραβούσαν. Έπειτα η πόρτα άνοιχτηκε άπό το Ζάκ, που παραμέρισε για ν' άφιση τον έπισκέπτη να περάσει.

Ο Ραούλ σκώθηκε άπό τη θέσι του κι' ήρθε να του σφίξη το χέρι.

—Το δωμάτιό σας, κύριε ίπποτα, είνε πραγματικό φρούριο, παρατήρησε χαμογελώντας ο Μπενεντίκτ. Για να μη κανείς μέσα, πρέπει να κάνη σωστή παλιορκία.

—Σεις ο ίδιος δεν μου συστήσατε να είμαι προσεκτικός;

—Βέβαια. Και δεν λέω πως κάνετε άσχημα...

—Άπό προχτές, που φύγατε, κύριε Μπενεντίκτ, δεν βγήκα καθόλου άπό το δωμάτιό μου.

—Αυτός ο περιορισμός θα σας έκανε να στενοχωρηθίτε, ασφαλώς...

—Το όμολογώ, είπε ο Ραούλ.

—Ευτυχώς όμως τελείωσε. Ήθελα να σας πάρω, όπως είχαμε συμφωνήσει, για να φάμε με το φίλο μου τον ταγματάρχη...

—Του μιλήσατε καθόλου για την υπόθεσί μου;

—Βέβαια.

—Και τί σας είπε;

—Μου είπε πως οι εύγενείς πρέπει να υποστηρίζουν και να βοηθούν ο ένας τον άλλον και πως αυτές, ένας ντ' Έστανια, δεν ήταν δυνατό ν' άφιση ένα Τραμπλένι σε δύσκολη θέσι κι' ότι θα το θεωρούσε μεγάλη του εύτυχία αν μπορούσε να σας φανη χρήσιμος.

—Όποτε ελπίζουμε λοιπόν;

—Είμαι βεβαιότατος ότι θα επιτύχουμε.

—Ο Θεός να δώσει...

—Να μην άμφιβάλλετε καθόλου, κύριε ίπποτα.

Κι' ο Μπενεντίκτ έβγαλε άπό την τσέπη του ένα ρολόι και το συμβουλευθηκε.

—Κύριε ίπποτα, είπε, έχω την τιμή να σας παρατηρήσω ότι η ώρα περνάει, ότι το φαγητό είνε έτοιμο κι' ότι ένα φαγητό, που δεν τρώγεται στην ώρα του, κάνει τα τρία τέταρτα της αξίας του.

Είμαι έτοιμος, κύριε Μπενεντίκτ, είπε χαμογελώντας ο Ραούλ.

—Τότε φεύγουμε, αν θέλετε.

—Ευχαριστώ.

Ο Ραούλ πήρε το καπέλλο του και, γυρίζοντας προς το Ζάκ, που, όρθιος κοντά στην πόρτα είχε άκούσει ό

λά αυτό, δι, τι κι' αν μου πητε, από με-
γάλη σας καλωσύνη, δεν θα με κάμετε ν'
αλλάξω γνώμη. Γι' αυτό, θέλησα να διορ-
θώσω κάπως το πράγμα, και φρόντισα να
είνε κι' άλλοι άποψη στο τραπέζι... Έκ-
τός από την άνεψιά μου, κι' από το φίλο
μου τον ταγματάρχη, θα είναι κι' ένας ά-
ριστοκράτης, που συχνάζει κάθε μέρα στα
ανάκτορα, και που η οικογένειά του μας
προστατεύει τρακόσια χρόνια τώρα. Ή-
σως νάχετε ακούσει τ' όνομά του: Είναι
ο υποκόμης Ρολάν ντ' Σιλβερά...

Ο Ραούλ δεν είχε ακούσει ποτέ του
αυτό το όνομα, άλλ' επειδή ντρέπονταν να
δείξει ότι δεν ήξερε τους «εγγενείς», διά-
στηκε ν' απαντήσει...

— Ναι... Ναι... Άκουσα πολλές φορές
να μιλούν για τους Σιλβερά... Είναι με-
γάλη οικογένεια...

— Ο υποκόμης Ρολάν είναι πολύ πλού-
σιος, εξακολουθώ να Μπενεντίκτ, και πολ-
λές φορές ο Άντιβασίλειος τον τίμησε μ'
έμπιστευτικές άποστολές... Συνδέθηκε
μαζί του στενά, κύριε Ιππότη, σ' αυτό το συ-
νιστώ, και θα ωφεληθήτε πολύ, πιστέψτε
αυτό που σας λέω. Θά σ' εξυπηρετήσω
πολύ.

— Είναι συνονυμικός μου; ρώτησε ο
Ραούλ.

— Δεν είναι τόσο νέος... Πλησιάζει τα
τριάντα, αλλά φαίνεται μόνο εικοσιπέντε.

— Ο άκολουθώ τη συμβουλή σας, υ-
ποσέχθηκε ο Ραούλ.

— Και θα κάνετε πολύ καλά, τον διε-
βεδαίωσε ο Μπενεντίκτ.

— Και για τον ταγματάρχη το φίλο
σας, δεν μου είπατε ακόμα τίποτα... Τι
είδους άνθρωπος είναι αυτός;

— Είναι ένας γενναίος αξιωματικός, και
πολύ ώριμος άντρας... Θά ήθελε... Είναι ά-
κόμα πολύ ειλκρινής και πολύ τίμιος. Ό-
λοι τ' όμολογούν... Σ' αν τον Ταγκρέ ντ'
Έστανιάκ λίγοι υπάρχουν...

Τη στιγμή εκείνη, το άμάξι σταμάτησε.

— Φτάσαμε, είπε ο Μπενεντίκτ.

Κατέβηκαν από τ' άμάξι, και προτού
μπούν στο «κατάστημα», έδειξε στο θύμα
του την επιγραφή, που μόλις την προη-
γούμενη μέρα είχε μπή.

— Η επιγραφή αυτή, κύριε Ιππότη,
του είπα, είναι πολύ παλιά και πολύ γνω-
στή σ' όλο το Παρίσι...

Και, προσποιούμενος τον συγκινημένο,
μπήκε μέσα στο κατάστημά του, που ή-
ταν σχεδόν σκοτεινό, γιατί δεν είχαν επί-
τηδες, άναψη φώς. Μέσα στο μισοσκοτά-
δο λοιπόν φάνταζαν σαν πραγματικά έμ-
πορεύματα τα ψευδοδέματα, που είχαν ά-
ραδιάσει οι συμμορίτες.

— Έδώ πέρα υπάρχουν τόσες, κύριε
Ιππότη, είπε με υπερφάνεια ο Μπενεν-
τίκτ, που φτάνουν για να ντύσετε δέκα
λόχους, σ' αν κι' εκείνον που θα διοικήτε
σε λίγο. Έλπίζω, όταν θα πρόκειται να
προμηθευθήτε στολές για τους άντρες σας,
να μη με ξεχάσετε. Έχω περιφημες τό-
χες...

— Τις στολές αυτές θα μου τις προ-
μηθεύσετε, σεις, είπε χαμογελώντας ο
Ραούλ. Γι' αυτό να είστε ήσυχος, κύριε
Μπενεντίκτ.

Μπήκαν έπειτα στο πίσω δωμάτιο του
καταστήματος, όπου είχε στρωθή το τρα-
πέζι.

Το δωμάτιο φωτιζόταν άπλετα, κι' οι
λάμπες των κεριών έκαναν ν' αστραποβο-
λούν τ' άσημένα σεβίτσια και τα κρυ-
στάλλινα ποτήρια.

Ο Ραούλ θαμπώθηκε άπ' αυτή την πο-
λυτέλεια. Ήταν έτοιμος να συχαρή τον
Μπενεντίκτ, άλλ' εκείνη τη στιγμή πρό-
σεξε τη Σμαράγδα.

— Έχω την τιμή, κύριε Ιππότη, είπε
ο Μπενεντίκτ, να σας παρουσιάσω την ά-
νεψιά μου... Σας είχα πη πως είχε όμορ-
φη... Τώρα μπορείτε να κρίνετε μόνος σας
αν ήμουνα υπερβολικός.

— Άγαπήτε μου, έσπευσε ν' απαντή-
ση μ' ένθουσιασμό ο Ραούλ, η άνεψιά σας
είναι παραπάνω από όμορφη... Είναι μία
θείκη καλλονή...

— Είναι η μοναδική μου άνεψιά, συνέ-
χισε ο συμμορίτης. Έμεινα άνυπαντρος
για ν' άφοσιωθώ στην άνατροφή της... Σε
λίγο, θάχη είκοσι χιλιάδες φράγκα το
χρόνο εισόδημα, γιατί ό,τι κέρδιζα τόσα
χρόνια από το εμπόριό μου, το προσόχια
για την προίκα της...

Η Σμαράγδα χαμήλωσε τα μάτια και
κοκκίνισε. ενώ ο Ραούλ, που άντελήφθη ότι

ο Μπενεντίκτ του έκανε μίαν έμμεση
πρόταση να τον παντρεύη με την άνεψιά
του, έμεινε συλλογισμένος.

Δεν θεωρούσε τον εαυτό του τόσο «ά-
ριστοκράτη», ώστε ν' άρνηθή ένα τέτοιο
συναικόσιο. Γι' αυτό έπιασε το χέρι του
Μπενεντίκτ και τόσφισε με συγκίνηση, χω-
ρίς να πη λέξη...

Ο συμμορίτης στράφηκε προς την δη-
θεν άνεψιά του:

— Δεν ήρθε ακόμα ο ταγματάρχη, παι-
δί μου; τη ρώτησε.

— Όχι, βέις μου.

— Ούτε ο υποκόμης;

— Δεν ήρθε κανείς.

— Άργήσαν, ψιθύρισε ο Μπενεντίκτ,
κυττάζοντας το ρολόι του. Εύτυχως όμως
το φαγητό δεν έγινε ακόμα...

Τη στιγμή εκείνη ακριβώς, άνοιξε η
πόρτα και μπήκαν μέσα οι καλεσμένοι,
που περίμενε ο συμμορίτης.

Ήσαν ο υποκόμης Ρολάν ντ' Σιλβερά
κι' ο ταγματάρχη Ταγκρέ ντ' Έστανιάκ.

Το δείπνο του Μπενεντίκτ

Ο ταγματάρχη φορούσε μιά κομψή
στολή του συνταγματός της Καμπανίας·
κι' ο υποκόμης είχε στο δάχτυλό του ένα
διαμαντένιο δαχτυλίδι, που άξιζε τουλά-
χιστον εκατό χιλιάδες φράγκα.

Ο Μπενεντίκτ έσπευσε να τους υπο-
δεχτή.

— Έπειτα τους παρουσίασε στο Ραούλ,
κι' οι τρεις άντρες άλλάξαν μερικά τυπι-
κά λόγια.

Σε λίγο, οι ύπηρέτες του έστιατορίου
έφεραν τ' άφαιτά, που είχε παραγγείλει
ο Μπενεντίκτ.

— Στο τραπέζι, κύριοι, είπε ο ψευτο-
καταστήματάρχης.

Δεξιά από τη Σμαράγδα κάθισε ο υ-
ποκόμης, άριστερά της ο Ραούλ, δίπλα
του ο ταγματάρχη, κι' ο Μπενεντίκτ ά-
νάμεσα σ' αυτόν και στον υποκόμητα.

Στην άρχη κανείς δεν μιλούσε.

Ο Ραούλ έριχνε κλεφτές ματιές στη
Σμαράγδα, γεμάτες θαυμασμό.

Όταν σεβρίταν τ' άκρασιά, ο υποκόμης
Ρολάν ντ' Σιλβερά είπε πρώτος:

— Το έχετε, άγαπήτέ μου Μπενεντίκτ,
ότι αίσθανόμαι μεγάλη ευχαρίστηση, που
βρίσκομαι στο κατάστί μ' άσας;

— Με κολακεύετε, κύριε υποκόμη, ψι-
θύρισε ο Μπενεντίκτ.

— Καθόλου... Λέω εκείνο που σκέπτο-
μαι. Το δείπνο, που μάς προσφέρατε, εί-
νε άνώτερο κι' από κείνα, που προσφέρει
ο Άντιβασίλειος...

— Ό...

— Τι λέτε και σεις, ταγματάρχη μου;
εξακολουθώ ο υποκόμης.

— Ναι, ναι, μουρμούρισε ο «ταγμα-
τάρχη», που είχε το στόμα του μπουκω-
μένο.

— Και σεις τί ίδέα έχετε, κύριε Ιππό-
τα; ρώτησε ο Ρολάν, στρέφοντας προς τον
Ραούλ.

— Μά την πίστι μου, κύριε υποκόμη,
άπάντησε ο νέος, δεν παρενέβηκα ποτέ μου
σε δειπνώσ' Άνάκτορα, ώστε δεν μπορώ
να έχω καμιά γνώμη για το ζήτημα, που
μου κάνετε την τιμή να με ρωτάτε. Άλλά
μπορώ να πω άδιστακτα ότι δεν βρίσκει
κανείς εύκολα συντροφιά τόσο ευχάριστη...

Κι' ο Ραούλ έκανε μιά ελαφρή υπό-
κλιση προς τη Σμαράγδα.

— Μπαρό, μπαρό, φώναζαν οι τρεις
άντρες συγχρόνως.

Ο άγαπητός μας κύριος Μπενεν-
τίκτ, επανέλαβε ο υποκόμης, μάς είπε ότι
έρχεστε από επαρχία... Άλλά δεν τ' πι-
στεύω...

Κι' όμως είναι αλήθεια, είπε ο Ραούλ.

Κι' έρχεστε πρώτη φορά στο Πα-
ρίσι;

— Μάλιστα.

— Από πότε είστε εδώ;

— Πρίν δυό μέρες.

— Άδύνατον, κύριε Ιππότη...

— Σας διαβεβαίω...

— Άδύνατον σ' άσας λέω... Έγώ καταλα-
βαίνω τους άνθρώπους με την πρώτη μα-
τιά... Δεν φαίνεστε για επαρχιώτη, κύ-
ριε Ιππότη...

— Αμφιβάλλετε λοιπόν για μένα, κύ-
ριε υποκόμη;

— Ο Θεός να φυλάξη...

— Λοιπόν σ' άσας δίνω το λόγο της τιμής
μου ότι πρώτη φορά έρχομαι στο Παρίσι
κι' ότι βρίσκομαι εδώ μόλις πρίν από δυό
μέρες.

— Σας πιστεύω, είπε ο υποκόμης, άλλ'
αυτό που φαίνεται τόσο παράξενο...

— Σας ευχαριστώ για την καλωσύνη
σας...

— Είναι αυτό που βλέπω, κύριε Ιππό-
τα. Θά μου επιτρέψετε να σ' άσας κάνω δυό
τρείς ερωτήσεις, που μου τις υπαγορεύει
το ενδιαφέρον μου για σ' άσας;

— Ευχαρίστως, κύριε υποκόμη.

— Ήρθατε μήπως στο Παρίσι για να
παρουσιαστήτε στην Αύλη του άντιβασι-
λέως; Γιατί σ' αυτή την περίπτωση θά ή-
μουν εύτυχης να σ' άσας διευκολύνω.

— Α, όχι, δεν μπορώ να κυττάξω τόσο
ψηλά, άπάντησε ο Ραούλ.

— Ίσως δεν είστε πλούσιος...

— Πραγματικά, είμαι σχεδόν φτωχός...

— Και θέλετε ν' άποκτήσετε περιου-
σία...

— Το επιθυμώ πολύ...

— Αυτό είναι εύκολο...

— Πώς;

— Αναλάβετε ύπηρεσία στο στρατό.

— Αυτό ακριβώς σκεπτόμουν κι' εγώ...

— Άγοράστε ένα βαθμό υπολοχαγού
σ' ένα σύνταγμα. Έκει θ' άναδειχθήτε, θά

γίνη λόγος για σ' άσας, ο Άντιβασίλειος θά
ζητήσει να σ' άσας δ' ό φίλοι σας θά σ' ά-
σας υποστηρίξουν, θά πάρете καμιά νέα που
να έχ' άρκετη προίκα και θά γίνετε συν-
ταγματάρχη... Αυτό είναι το μέλλον σας...
Πιστέψτε με, γιατί δεν γελάστηκα ποτέ
μου στις προβλέψεις μου.

— Αυτό ακριβώς νομίζω κι' εγώ, είπε
ο Μπενεντίκτ. Μάλιστα, κύριε Ιππότη αυτό
είναι το μέλλον σας. Κι' όσο για την πλού-
σια νέα, ίσως με τον καιρό να σ' άσας την
δρούμε κι' αυτή...

Κι' ο Μπενεντίκτ χαμογέλασε, τρίβον-
τας τα χέρια του, και κύτταξε τον Ραούλ
και τη Σμαράγδα συγχρόνως, που καθον-
ταν πλάι.

Ο Ραούλ, χωρίς να το θέλη, κάρφωσε
τα μάτια του πάνω στο προσωπό της
νέας, που είχε γίνει κατακόκκινο.

— Όποτε είμαστε σύμφωνοι για το
στρατό; ξαναρώτησε ο Μπενεντίκτ.

— Ναι, άπάντησε ο υποκόμης.

— Ξέρετε όμως, παρατήρησε ο Ραούλ,
ότι για να καταταχθώ στο στρατό πρέπει
ν' άγοράσω ένα βαθμό υπολοχαγού...

— Μάλιστα, άπάντησε ο υποκόμης. Έ-
νας τέτοιος βαθμός βρίσκει εύκολα.

— Όχι πάντοτε, παρατήρησε ο Μπε-
νεντίκτ.

— Δεν υπάρχει κανένας βαθμός υπολο-
χαγού για πώληση στο σύνταγμα σας,
κύριε ταγματάρχη; ρώτησε ο υποκόμης.

— Έξαρτάται... άπάντησε διστακτικά
ο ντ' Έστανιάκ.

— Τι έννοείτε; ρώτησε ο Ραούλ.

— Έξαρτάται από τ' άχρητιά κι' από
την τύχη...

— Άηλαδή; ρώτησε ο υποκόμης. Δεν
σας καταλαβαίνω.

— Θά σ' άσας εξηγήσω, άπάντησε ο ταγ-
ματάρχη. Στο σύνταγμα μου υπάρχει έ-
νας αξιωματικός, ο βαρώνος Έκτωρ ντ'
Καρντιλιάκ...

— Τον ξέρω κάπως, είπε ο υποκόμης.

— Τότε θά ξέρετε πώς είναι και φοιητός
χαρτοπαίκτης.

— Μαύ φαίνεται πραγματικά πώς ά-
κουσα να λέν κάτι τέτοιο γι' αυτόν.

— Ό,τι κι' αν άκούσατε είναι πολύ κα-
τώτερο από την πραγματικότητα. Υπάρ-
χουν πολλοί που άγαπούν τ' άχρητιά, άλλ'
αυτός ζ' άσας για να παίξη. Και το χειρότερο
είναι ότι τον κυνηγάει μιά φοβερή γκίνια.

Ποτέ δεν τον είδα να κερδίζει. Πάντοτε
χάνει όταν παίζει...

— Ίσια-Ίσια, αυτοί που τους κατα-
τρέχει η τύχη, είναι πιο πεισματάρηδες,
παρατήρησε ο υποκόμης.

— Πρέπει να σ' άσας πω, εξακολουθώ να
ταγματάρχη, ότι ο βαρώνος είχε μία
θεία πολύ γριά, που τον άγαπούσε τόσο
πολύ, ώστε σκόπευε να του άφίση όλη της
την περιουσία. Η θεία του αυτή πλήρωσε
όλα του τ' άχρη...

— Ός που η γριά δαρέθηκε, τον διέ-
κψε ο υποκόμης, και σταμάτησε να πλη-
ρώνη...

— Καθόλου, είπε ο ταγματάρχη.

— Τι έκανε λοιπόν;

— Πέθανε τον περασμένο μήνα.

— Και δεν άφισε τίποτα στο βαρώνο;

— Τουναντίον τον έκανε γενικό κληρο-
νόμο της.

— Κι' ήταν πλούσιος;

— Είχε τριάντα χιλιάδες φράγκα εισό-
δημα.

— Τότε δεν καταλαβαίνω τι θέλετε να
πητε, ψιθύρισε ο υποκόμης.

— Θά σ' άσας εξηγήσω, συνέχισε ο συνταγ-
ματάρχη. Όταν ο ντ' Καρντιλιάκ έγινε
κύριος της περιουσίας, πήρε άδεια και
ήρθε στο Παρίσι.

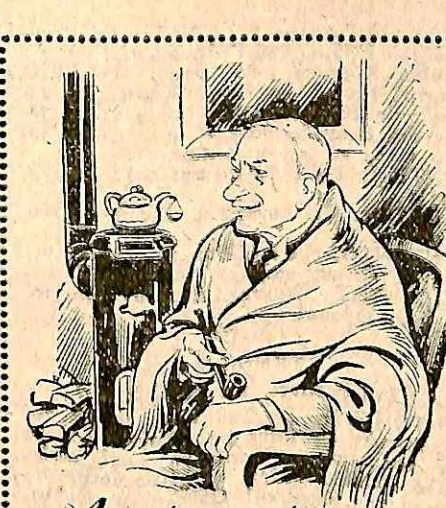
— Για να κάνει τί;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Έκδόσεις

Με πολλήν έπιτυχία κυκλοφορεί το νέον
παιδικόν βιβλίον της κ. Άντιγόνης Μεταξά
«Έλάτε να παίξωμε» του έκδοτικού όικου
Άλκιωτή, το 26ον της σειράς «Το Βιβλίον
του Παιδιού».

Το «Έλάτε να παίξωμε» είναι μιά πρω-
τότυπη και μοναδική συλλογή 1.000 παι-
χνιδιών κάθε είδους, ένα βιβλίο άπαραίτητο
για κάθε παιδί και κάθε οικογένεια, με
πλουσιώτατο υλικό για σχολικές και οικο-
γενειακές ψυχαγωγικές συγκεντρώσεις.

Από τή Ζωή Του Σοφούλη

ΟΣΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΓΝΩΣΤΑ

Τά χαρκτηριστικώτερ' άνέκδοτά του

στην Κατοχή

Όλοι όσοι εξύμνησαν τις άρετές του Σο-
φούλη, δεν παρέλειψαν να τονίσουν μαζί με
όλα τ' άλλα ότι ήταν άνώτερος χρημάτων.

Στην Κατοχή ήταν υποχρεωμένος να ζ' άσας
την πεινρή συνταγή του — που δεν έπαρ-
κούσε ούτε για τα στοιχειωδέστατα έξοδα.

Η έλλειψις ειδικού καπνού για την πίπα
του ήταν μιά από τις στερήσεις που τον
στενοχωρούσαν κατά την πρώτη περίοδο
της Κατοχής. Και η έλλειψις θερμάνσεων.

Όταν είδε πως δεν υπήρχε τρόπος να προ-
μηθευθ' ειδικό καπνό από τη μαύρη άγο-
ρά — που να την πλησιάζει — άρχισε να
χρησιμοποιή στην πίπα του καπνό από τ' ά-
τοιγάρια της κούτας. Στην άρχη του κακο-
κυκλω, μ' άταν τον συνήθισε, μπήκαν στον
κύκλο της μαύρης άγοράς τα τσιγάρα.

— Τι θά γίνη τώρα; έλεγε με το θυμο-
σφικό του ύφος του έτσι που πάμε θά μάς ά-
ναγκάσουν να καπνίζουμε πίτουρα. Μα πού
να τ' άβρης κι' αυτά;...

★

Ο Σοφούλης συμπαθούσε τους γιατρούς,
άλλά δεν τους άκούε πολύ. Άλλως τε δεν
τους είχε κι' ανάγκη. Ποτέ δεν έπαυσε για-
τρικά. Έν τούτοις κάποτε μετά την απε-
λευθέρωσι είχε πάθει μιά στομαχική άνα-
μάλια, κι' οι δικό του κάλεσαν το γιατρό.

Όταν έτοιμαζόταν η συνταγή, κάποιος ρώ-
τησε τον Πρόεδρο:

— Τι σας χρειάζεται η συνταγή, άφου
δεν παίρνετε γιατρικά;

— Αί, είπε γελάντας ο Πρόεδρος, πρέπει
να ζήσουν κι' οι γιατροί.

Ύστερα έστειλε τη συνταγή στο φαρ-
μακείο και πάλι ο περίεργος ρώτησε:

— Μα γιατί παραγγέλλετε το φάρμακο,
άφου δεν θά κάνετε χρ' άσι;

— Αί, άπάντησε ο Σοφούλης, πρέπει
να ζήσουν και οι φαρμακοποιοί...

Τέλος έφτασε το φάρμακο, με ένα ύγρό,
χρωματιστό περιεχόμενο. Ο Σοφούλης το
πήρε και το πέταξε στα σκουπίδια.

— Μα... παρενέβη πάλι ο περίεργος.
Γιατί το πετάτε, κύριε Πρόεδρε;

— Γιατί πρέπει να ζήσ' άσας κι' εγώ, ήταν
η άπάντησίς του.

★

Όταν τακτοποιήθηκε, κατά τις άρχες
του 1943, στο διαμέρισμα της όδου Δη-
μοκρίτου, έλεγε:

— Έπί τέλους! Γλύτωσα από την προ-
σφυγιά.

Μά τον άπασχαλούσε φοβερά το ζήτημα
της ζήτησης. Τά καλοριφέρ δεν λειτουργού-
σαν εκείνη την εποχή. Έγκατέστησε στο
γραφείο του μιά μικρή θερμάστρα κι' ύστε-
ρα από πολλούς συνδυασμούς άγόρασε και
μιά σημαντική ποσότητα ξυλάν. Μετά δυό
βδομάδες, τον βρήκα φοβερά ένθουσιάζοντα.

— Τι συμβαίνει, κύριε Πρόεδρε;

★

Όταν τακτοποιήθηκε, κατά τις άρχες
του 1943, στο διαμέρισμα της όδου Δη-
μοκρίτου, έλεγε:

— Έπί τέλους! Γλύτωσα από την προ-
σφυγιά.

Μά τον άπασχαλούσε φοβερά το ζήτημα
της ζήτησης. Τά καλοριφέρ δεν λειτουργού-
σαν εκείνη την εποχή. Έγκατέστησε στο
γραφείο του μιά μικρή θερμάστρα κι' ύστε-
ρα από πολλούς συνδυασμούς άγόρασε και
μιά σημαντική ποσότητα ξυλάν. Μετά δυό
βδομάδες, τον βρήκα φοβερά ένθουσιάζοντα.

— Τι συμβαίνει, κύριε Πρόεδρε;

★

Όταν τακτοποιήθηκε, κατά τις άρχες
του 1943, στο διαμέρισμα της όδου Δη-
μοκρίτου, έλεγε:

— Έπί τέλους! Γλύτωσα από την προ-
σφυγιά.

Μά τον άπασχαλούσε φοβερά το ζήτημα
της ζήτησης. Τά καλοριφέρ δεν λειτουργού-
σαν εκείνη την εποχή. Έγκατέστησε στο
γραφείο του μιά μικρή θερμάστρα κι' ύστε-
ρα από πολλούς συνδυασμούς άγόρασε και
μιά σημαντική ποσότητα ξυλάν. Μετά δυό
βδομάδες, τον βρήκα φοβερά ένθουσιάζοντα.

— Τι συμβαίνει, κύριε Πρόεδρε;

★

Όταν τακτοποιήθηκε, κατά τις άρχες
του 1943, στο διαμέρισμα της όδου Δη-
μοκρίτου, έλεγε:

— Έπί τέλους! Γλύτωσα από την προ-
σφυγιά.

Μά τον άπασχαλούσε φοβερά το ζήτημα
της ζήτησης. Τά καλοριφέρ δεν λειτουργού-
σαν εκείνη την εποχή. Έγκατέστησε στο
γραφείο του μιά μικρή θερμάστρα κι' ύστε-
ρα από πολλούς συνδυασμούς άγόρασε και
μιά σημαντική ποσότητα ξυλάν. Μετά δυό
βδομάδες, τον βρήκα φοβερά ένθουσιάζοντα.

— Τι συμβαίνει, κύριε Πρόεδρε;

★

Όταν τακτοποιήθηκε, κατά τις άρχες
του 1943, στο διαμέρισμα της όδου Δη-
μοκρίτου, έλεγε:

— Έπί τέλους! Γλύτωσα από την προ-
σφυγιά.

Μά τον άπασχαλούσε φοβερά το ζήτημα
της ζήτησης. Τά καλοριφέρ δεν λειτουργού-
σαν εκείνη την εποχή. Έγκατέστησε στο
γραφείο του μιά μικρή θερμάστρα κι' ύστε-
ρα από πολλούς συνδυασμούς άγόρασε και
μιά σημαντική ποσότητα ξυλάν. Μετά δυό
βδομάδες, τον βρήκα φοβερά ένθουσιάζοντα.

— Τι συμβαίνει, κύριε Πρόεδρε;

★

Όταν τακτοποιήθηκε, κατά τις άρχες
του 1943, στο διαμέρισμα της όδου Δη-
μοκρίτου, έλεγε:

— Έπί τέλους! Γλύτωσα από την προ-
σφυγιά.

Μά τον άπασχαλούσε φοβερά το ζήτημα
της ζήτησης. Τά καλοριφέρ δεν λειτουργού-
σαν εκείνη την εποχή. Έγκατέστησε στο
γραφείο του μιά μικρή θερμάστρα κι' ύστε-
ρα από πολλούς συνδυασμούς άγόρασε και
μιά σημαντική ποσότητα ξυλάν. Μετά δυό
βδομάδες, τον βρήκα φοβερά ένθουσιάζοντα.

— Τι συμβαίνει, κύριε Πρόεδρε;

Το δράμα μιάς άγνωστης

Στη συνοικία του 'Ασυρμάτου τριγυρίζει μια ηλικιωμένη γυναίκα που προσεγγίζει φρίκη και απότοπια. Είναι μπεκρού, τοξικομανής, βρίζει σαν άμαξας και κοιμάται στο αλυσίλλιο του Φιλοπάππου ή στις διαφωρές σπηλίες. Κι' ωστόσο όπως μας αφηγήθηκε ο συνονοματός μας αστυνομικός κ. Δράκος έχει μια εκπληκτική ιστορία. Η γυναίκα αυτή είναι πασίγνωστη στην 'Αστυνομία, γιατί κάθε τόσο την έχει πελατίσσει. Μια την συλλαμβάνουν γι' αλητεία. Άλλοτε την πιάνουν να έχει πάρει ναρκωτικά. Άλλοτε πάλι τη μαζεύουν απ' το δρόμο τύφλα στο μεθύσι. Μά ο φόβος κι' ο τρόμος της είναι το παιδί της.

— Έμένα, τους λέει κάθε τόσο, μπορείτε να με κάνετε ό,τι θέλετε. Μη μωθή όμως τίποτε το παιδί και κακοκαρίσει. Ο γυιός μου είναι το καμάρι μου.

Και δε λέει ψέμματα. Αποφεύγει να συναντήσει το παιδί της. Το παρακολουθεί και το κοιμάται από μακριά κι' όταν αυτό τη γυρεύει και προσπαθεί να την κανη να λογικευθεί και να παρατηρήσει την αλήθεια, του παρατηρεί με την παραξενή λογική της:

— Εγώ, είμαι πιά ένας χαμένος άνθρωπος. Ένας πεθαμένος ψυχικά και πνευματικά άνθρωπος. Κακό θα σου κάνω αν έρθω μαζί σου παρά καλό. Αφήσε με να ζήσω όπως θέλω μακριά σου. Μην ανησυχείς για μένα. Εγώ τα βολεύω στη ζωή.

Το «βόλεμα» είναι κάτι μικροδοουλείες, κάτι μικροεπιχειρήσεις, τίποτε μεσιτείες κι' ακόμη κάτι άλλοι αξιοσημείωτοι άνθρωποι που βρίσκουν ευχάριστη την αισθηματική της συντροφιά. Μά εκείνο που κανονίζει σήμερα τη ζωή της είναι η πρέζα. Όταν μού έδειξαν αυτή τη γυναίκα και μού είπαν ότι ήταν η ευνουμένη ενός σείχη της έρημου, δεν το πίστεψα. Χρειάστηκε να μού βεβαιώσουν αστυνομικοί και να μού αναφέρουν λεπτομέρειες από αυτή την ειδική έρευνά τους. Και να τι περίπου πληροφορηθήκαμε:

Η γυναίκα αυτή είχε ακολουθήσει τους γονείς της στην Αιγύπτου. Ήταν από καλή οικογένεια και εξαιρετικά όμορφη. Αυτό έκανε έναν βαθύπλουτο φύλαρχο της 'Αφρικανικής έρημου μόλις την είδε στην Αλεξάνδρεια να σκεφθεί ότι αυτή η κοπέλλα έπρεπε να στολίσει το χαρέμι του. Για να την καταφέρει να δεχτεί την προστασία του, μεταχειρίστηκε άβυσσο χρημάτων κι' όλα τα μέσα που αναγκάζουν μια γυναίκα να ξετρελλαθεί. Κι' έπειτα από λίγο καιρό, πράγματι ο φύλαρχος την εγκαθιστούσε στις τέντες της φυλής του.

Από εκείνη την ημέρα, άρχισε αληθινά για την όμορφη Έλληνίδα μια φαντασμαγορική ζωή απερίγραπτης χλιδής και πλούτου. Είχε κατακτήσει με την εξυπνάδα της και την όμορφη της την συμπάθεια του και είχε γίνει η πρώτη ευνουμένη του. Μά οι έρωτες των ανθρώπων αυτών δεν είναι αιώνιοι. Ο φύλαρχος άρχισε να μη βρίσκει πιά ενδιαφέρον στη συντροφιά της. Μια άλλη γυναίκα, ένα δροσερό φρούτο, του άνοιγε την όρεξη. Κι' η Έλληνίδα χάθηκε μέσα στις άλλες γυναίκες του χαρέμιου. Βουτηγμένη στα άραχνόφυλλα μεταξωτά, περνούσε τις μέρες της ξεπλωμένη και μελαγχολική που έδλεπε ότι εκεί μέσα θα μαρινόταν η όμορφη της. Για να σκατώνει την πληγή της άρχισε να ασχολείται κι' εκείνη με τα παιχνίδια του χαρέμιου. Έπιασε κι' αυτή τις φιλίες της κι' απόκτησε τις κακές τους συνήθειες. Μια από όλες, η πιο φοβερή, ήταν τα ναρκωτικά.

Όστόσο ένας άνθρωπος την αγάπησε και την βοήθησε να δραπέτευση από τη χρυσή φυλακή της. Ήρθαν μ' αυτόν τον άνθρωπο στην Αλεξάνδρεια. Έπειτα γυρίσαν την Ευρώπη. Μά η γυναίκα αυτή ήταν κακότυχη και είχε μέσα της το μικρόβιο της διαφθοράς. Ένώ είχε αποκτήσει ένα παιδί, ωστόσο απάτουσε τον άντρα της. Τέλος μια μέρα τον εγκατέλειψε, παίρνοντας μαζί της και το γυιό της. Ήρθε στην Ελλάδα. Έκανε όλες τις δουλειές. Μά το παιδί μεγάλωσε, άρχισε να έχει τις απαιτήσεις του. Ήθελε κάποιον να το προσέχει. Ένας παπας, που έμαθε την τραγωδία αυτού του μικρού, θέλησε να τον αποσπάσει από τη διαφθορά. Ώς πήρε μαζί του, το μεγάλωσε, το σπούδασε σε μια τεχνική σχολή και τον έκανε τίμιο άνθρωπο.

Όστόσο το παιδί δεν ξεχάσε την μητέρα του. Μεγάλος πιά, με δική του περιουσία, βγαίνει τη νύχτα στους δρόμους αναζητώντας τη μητέρα του. Πολλές φορές, καταντροπισμένος, έρχεται και την παίρνει από την Αστυνομία. Της αγοράζει σαρέματα, της νοικιάζει σπίτι, της δίνει λεφτά με την ελπίδα ότι θα την κανη να συνέλθει.

Μητέρα, της λέει, πάψε πια να με ντροπιάζεις. Είμαι άντρας πιά. Πειθαρχήσε τα πάθη σου. Σ' αγαπώ και δεν μού κάνει καρδιά να σ' αγνοώ. Μά είναι καιρός να καταλάβεις κι' εσύ το κακό που μου κάνεις με τον τρόπο της ζωής σου. Δεν μπορώ να σκεφτώ ότι έχω εγώ όλες τις ανέσεις κι' εσύ που λας τα ρούχα σου για να αγοράσεις ναρκωτικά και έτσι άστεγη, κουρελιαρά και πεινασμένη να τρυπώνεις σαν αγρίμι σε μια σπηλιά για να κοιμηθείς...

Η μητέρα του τον άκουε με προσοχή και κρέμεται κυριολεκτικά από τα χείλη του. Έπειτα με συντριβή του υποσχετεί ότι δεν θα ρουφήξει ούτε μισό γραμματίο πρέζα! Μά όλες οι υποσχέσεις πάνε χαμένες. Μετά από λίγες μέρες η γυναίκα αυτή, πραγματικό ανθρώπινο ρακος, γυρίζει αλήτιστα στους δρόμους. Δεν είναι πιά κυρία του εαυτού της, το πάθος νίκησε κάθε λογική, κάθε ντροπή, κάθε αξιοπρέπεια ανθρώπινη.

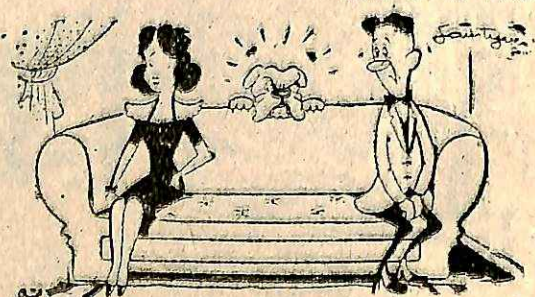
Δεν την φοβίζει ούτε το ψυχιατρείο, ούτε η Αστυνομία, ούτε πώς μπορεί μια νύχτα να πεθάνει στο δρόμο. Την έχει κυριεύσει το ναρκωτικό. Αυτό της έχει καταστρέψει τα πάντα, εκτός από την αγάπη του παιδιού της. Η αλήτιστα της συνοικίας του 'Ασυρμάτου είναι ένα από τα πιο τραγικά θύματα της πρέζας που γνώρισαν οι αστυνομικοί. Κι' ο θάνατος είναι ο μόνος που μπορεί να την λυτρώσει από το μαρτύριό της.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

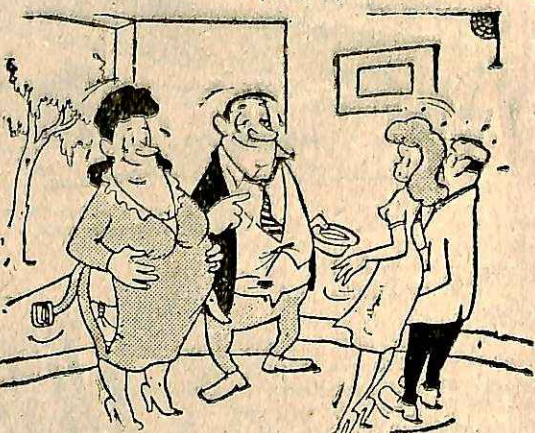
— Και για τα μεγάλα ζωά σας συνιστώ αυτή την απόχη!...

(Από το «ici Paris»)

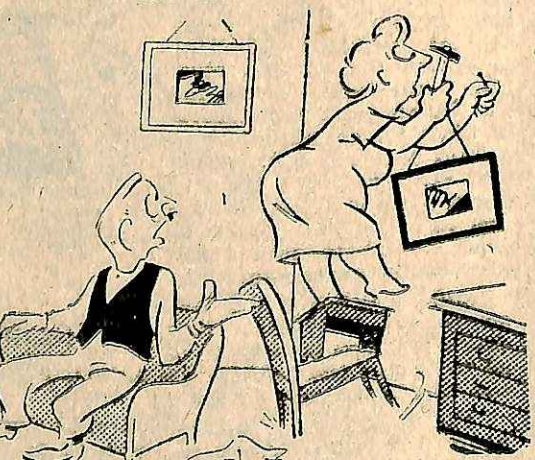

— Δεν μπορώ να εξηγήσω το... δέ σας... Σας είπα πως ο άνδρας μου βγήκε!...

(Από την «France Dimanche»)

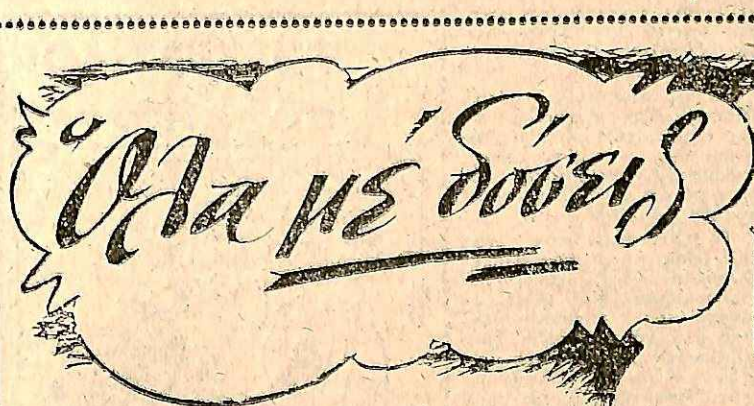

— Η τούρτα σας ήταν εξαιρετική, αλλά τα κομμάτια πολύ μικρά!...

ΤΙ ΤΟΝ ΑΝΗΣΥΧΟΥΣΕ!

— Πρόσχε, Εύταλία, να μην πέσεις κάτω και σπάσεις το κάδρο!...

Όλα με δόσεις, κύριοι! Με δόσεις δίνουν' όλα! Απ' το κοστούμι το κομψό, μέχρι τη μεντζεσόλα! «Δόσεις» διαφημίζουν, «δόσεις» και πάλι «δόσεις» και βεβαίω ειλικρινώς: Δεν είναι διαδόσεις.

Οι «δόσεις» είναι πάντοτε σωστή ευεργεσία — σ' αυτές αντέχει, φυσικά, το κάθε πορτοφόλι — και η κυρία ράβεται μ' α' ή υπηρέσια, κι' έτσι με «δόσεις» λογικές... είναι ραμμένοι όλοι! Άλλα μ' αυτό το σύστημα πρναι το λογικώτερο υπορούσε, ίσως, η ζωή να πάση άλλη δωσι: «Με δόσεις» θ' αγοράζαμε... και κούρσα μ' α' και κότ- (τερο

και θάταν έτσι δυνατόν καθέναν να προκόψη!...

Πρώτον αυτό το ζήτημα το μέγα των αύξήσεων των γλίχρων και άπίθανων «συνταξιοδοτήσεων» και των «μισθών της πείνης», πού έτσι τον κατέβαλε το Χέλιμ... εξ απίτηη θα είχε ασφαλώς λυθεί μετά των υπαλλήλων πολιτικών του Χέλιμ έχθρων ή όπαδών ή φίλων.

Θα έλεγε ο Υπουργός: — Εγώ θα δρώσω ενεργώς.

» με δίχως, βρέ Ταμείο μου, δεκάσα να πληρώσης!

» Θα δώσω κάθε αύξηση! Άλλά... παρντόν! Με δό- (σεις!)

» Φέτο θα δώσω, κύριοι... το εν έκατοστόν!

» Του χρόνου άλλο ένα!

» Γιατί αυτό είναι το σωστόν!

» Και στην ουσία, φυσικά... δε δίνουμε κανένα!

Υπάρχει όμως, κύριοι, κι' άλλη μεγάλη λύσις πρναι σοφή επίσης: Φωνάζουν οι υπάλληλοι — ξαναφωνάζουν πάλι —

Κι' είν' η αίτια, η σκληρή, που λένε, βιοπάλη. Κι' δεν χρειάζεται, θορρά, βάθος σοφίας τόσης να δης πως θάπρεπε να τρών... άλλα κι' αυτοί με (δόσεις!)

Ψωμί... κάθε Παρασκευή! Και λαδί... τη Δευτέρα ντομάτες Πέμπτη. Ή Κυριακή, ή όποια άλλη μέρα!

Έτσι, ένα γεύμα θάτρωγαν σ' όλη την εβδομάδα και ούτω πως θα έσωζε ο Χέλιμ την Ελλάδα!

Ο Παπανδρέου θάλεγε: — Με δόσεις και το κόττερο, γιατί αυτό είναι σύστημα... σοσιαλιστικώτερο!

Έτσι, με δόσεις, φίλε μου σε βλέπω ιδιοκτήτη. Γιατί με δόσεις θ' αποκτάς ακόμα κι' ένα σπίτι. Θα δίνης κατι σήμερα, θα παίρνης την κούζίνα. Θα παίρνης το διόδρομο κατά τον άλλο μήνα. Δίνεις μια δόσι αργότερα, παίρνης μισό σαλόνι. Και μια δόσι προσεχώς σου το ολοκληρώνει. Άλλη μια δόσι έπειτα ευθύς και μάνι - μάνι και παίρνεις το τζάκι.

Έτσι με δόσεις συνεχώς που εύκολως θα πιστώνεσαι χωρίς να το αντίληφθης περίφημα σπιτώνεσαι.

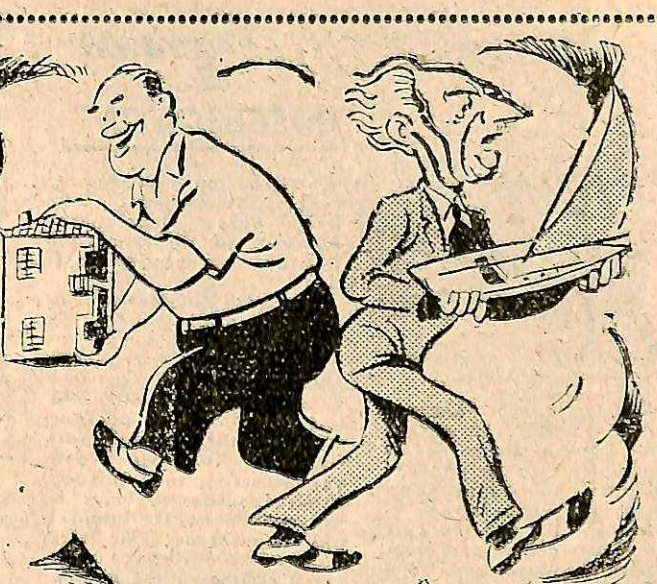
Με δόσεις κι' άλλο ζήτημα να επιλύσω βοήθα. Να χρηγήται δηλαδή με δόσεις και η προίκα. Τη μέρα του κρεμώματος ή προκαταβολή — λιγάκι, βέβαια, στοργουλή — του χρόνου δόσι δεύτερη και ούτω καθέξής.

Και αν συμβή ο πεθερός να είναι μπατάξης και δόσεις να καθυστερή, τότε, με τρόπο ίσο, την προικοφόρο κόρη του του στέλνεις πίσω!

Άλλά και στην Κυβέρνηση — δεν είναι διαδόσεις — θελήσανε να βαλουν... πρωθυπουργό με δόσεις! Τρεις μήνες έτσι θάχαμε πρωθυπουργό Τσαλδάρη κι' αφού θα τον επέσαν της εξουσίας τα βάρα

ώσπου να πούμε κίμινον σαν τελείωνε το τρίμηνο θάρχότανε στο τέλος φρεσκάδα και ξεκούρασι... μια δόσι Βενιζέλος!

Αυτ' είναι πάντα, φίλοι μου, των δόσεων ή χάρις! (Και μόλις κούραζαμε... ξανα-μανά Τσαλδάρη!)

Ο Ζέρβας θάλεγε ασφαλώς:

— Μ' άρέσουνε οι δόσεις, μ' α' θείε Τρούμαν, θάπρεπε... και άλλα να μου δώ- (σεις!)

» Κι' αφού μιλάμε άντρενού και δε θα με προσέψη θά τάθελα συνολικώς... και όχι κατά δόσεις!

Άλλά σοβαρευτήκαμε. Τι πάθαμε; Γιατί; Θασώ ή τραγωδία μας πως είνε αρκετή ώστε σε μία έμμετρη, μ' α' έλαφρη σελίδα να είμασ' αίσιόδοξοι κι' όλο χαρά κι' ελπίδα. Λοιπόν, για δόσεις λέγαμε: Κι' ο έρωτας με δόσεις! Με δόσεις θα... εισπραττεται, με δόσεις θα πληρω- (σεις.)

Θες δύο τέταρτα φιλιού; Κοπάνα ένα ταλληρό!

Τρία φιλιά; Έφτά φιλιά; Τότε ταξί και Φάληρο!

Θέλεις... και προσιστότερο;

Τότε ταξιδί στη Νταβίλλα! Όχτώ υπηργιάν και (κόττερο!)

Μά... — ή αλήθεια είνε πικρή — θά εξαρτάται απ' τη μικρή, και αναλόγως βεβαία των κάποιων αποδόσεων, και τό... ποσόν των δόσεων!

Με δόσεις όπως θάθελα να είναι πιά τα πάντα, γιατί αι δόσεις, φίλτατοι, είνε μεγάλη αθάνασι: Με δόσεις νάχης πεθερά και όχι κάθε μέρα, ταυτέστι να σου έρχεται Τετάρτη και Δευτέρα! Κι' έτσι να λες το Σάββατο «Δόξα την Παναγία!» «επλήρωσα τη δόσι μου... και σ' άλλα με υγεία!» Για τις γυναίκες βεβαία πρέπει να λάβω παρόδια για νάχουνε τ' άντρώγνα αγάπη και ζήνοια: Με δόσεις πιά να πινεται πρέπει και το κρασί και αν για δόσι φυσική λαδούμε τη «μίσση» όπως οι γυναικούλες σας θα θέλουν οι γουσές μην πίνετε ο κ' α' δε ρ... μ' α' έξ - έφτα «μισές»!

Άλλά θα ήθελα πολύ να δώσω κι' άλλη συμβουλή:

Εάν με τη γυναίκα σας τα έχετε ταϊτάσει, κάντε της λίγο έρωτα. Όχι πολύ: Μια δόσι!

Το σύνθημα των δόσεων, κύριοι και κυρίες, οι δύο μας εταιρείες,

ή Ούλεν και η Πόουερ, το ακολουθούν καιρό. Έτσι ή πρώτη δηλαδή μας δίνει το νερό, και κατά τη διάρκεια ταυτέστι της ημερας, μια δόσι έρχεται νερό και δώδεκα άερας...

Κι' η δεύτερη που έκανε μεγάλη προκοπή μια δόσι δίνει ρεύματος και μια διακοπή!...

Μά μόνο τούς λογαριασμούς εάν δεν τους πληρώσης, τότε τούς κόβουν μονομιάς και όχι κατά δόσεις!

Δόσεις, λοιπόν. Δόσεις παντού, σ' όλες - τις περι- (πτώσεις.)

Κι' ειλικρινώς θα ήθελα, ν' α' η Ζωή με δόσεις!

Θάθελα έτσι σοδάρα όπως μας δίνει τη χαρά σταγόνα με σταγόνα

και μ' α' παγώνει ατέλειωτα στον πόνο το Χειμώνα, με δόσεις να μας εδινε την πίκρα και τη λύπη!

Να κατι που της λείπει!

Θάθελα κάθε Άνθρωπος — σ' αλήθεια, σοφάρα — να ζούσε κάθε μέρα, τότε μερες με χάρι!

Άλλά πιστεύω, φίλοι μου, τέτοια σπουδία δόσι, πως δεν μπορεί ούτ' ο Θεός, ποτέ να μας τη δώση!

X.

.....

αὐτὸ φαίνεται πὼς εἶνε τὸ
καλύτερο...

(Φωτογραφίες Keystone)

Ο ασύρματος μετέδωσε πριν από μερικές μέρες την είδηση του θανάτου του μαχαραγιά της Καπουρτάλα, σε ηλικία 76 χρόνων.

Ο Ζαγκατζίτ Σινγκ Μαχαχαντούρ, μαχαραγιάς της Καπουρτάλα, ήταν στην εμφάνισή του τρόπος και τη ζωή ο τύπος του Ευρωπαίου τζέντλεμαν. Αλλά, στο βάθος της ψυχής του, είχε παραμείνει ένας Ασιατής μονάρχης, που δεν μπόρεσε να δει ποτέ τίποτ' άλλο στη γυναίκα από ένα γοητευτικό πλάσμα, που ήταν προορισμένο να ικανοποιήσει τις επιθυμίες και τις όρεξεις του. Σ' αυτή την αντίληψή του και την προσήλωσή του στην παράδοση του χαρεμιού οφείλονται, άλλωστε, τα δύο ερωτικά δράματα που συγκλονίζουν τη ζωή του.

Απόλυτος κυρίαρχος ενός μικρού Κράτους του Πεντάμπ, βασίλευε από την ηλικία των έξι χρόνων πάνω στους 400.000 υπηκόους του, που, άλλωστε, δεν τρέψανε περισσότερο από δυο ώς τρεις μήνες το χρόνο. Όλο τον άλλο καιρό του, τον περνούσε στην Εύρωπη, όπου είχε αποκτήσει αρκετή κοσμική αίσθηση, προτού ακόμη ο Άγα Χάν παρυσιστεί στον ορίζοντα.

Τα εισοδήματά του από το μικροσκοπικό κρατίδιό του ήταν πολύ μικρά. Αυτό όμως δεν εμπόδιζε τον Ζαγκατζίτ Σινγκ να είναι ένας από τους πλουσιότερους ανθρώπους του κόσμου. Γιατί είχε στην κατοχή του έναν ανεξάντλητο θησαυρό, που οι άνθρωποι του μαχαραγιά δεν καταρθώσαν ποτέ να τον μετρήσουν με ακρίβεια. Τα υπόγειά του ανακτόρου του ήταν γεμάτα με κιβώτια, που περιείχαν ράβδους χρυσού και πλατίνης.

Το μόνο που ήξερε ο κάτοχός τους ήταν ο αριθμός αυτών των κιβωτίων, αλλά αγνοούσε την αξία του περιεχομένου τους.

Πριν από μερικά χρόνια, ο μαχαραγιάς της Καπουρτάλα ανέθεσε σε μερικούς εμπιστούς του να το εξακριβώσουν. Αυτοί οι άνθρωποι εργάστηκαν διάκοπα τρία ολόκληρα χρόνια, αλλά δεν κατάφεραν να μετρήσουν παρά ένα μέρος μόνο του θησαυρού. Στο τέλος, ο Ζαγκατζίτ Σινγκ διέταξε να σταματήσει το μέτρημα, γιατί σκέφτηκε πως ήταν προτιμώτερο να μην ξέρει τί έχει.

Όλοι αυτοί οι θησαυροί είχαν συγκεντρωθεί από τους προγόνους του, που εξουσίαζαν άλλοτε ένα μεγάλο μέρος των Νοτιοδυτικών Ινδιών. Η παράδοσις αναφέρει, εξ άλλου, ότι οι παλαιοί μαχαραγιάδες της Καπουρτάλα είχαν καταφέρει να πάρουν στην κατοχή τους το μεγαλύτερο μέρος από τους θησαυρούς του «Μεγάλου Μογγόλου», αφού έδιωξαν τους κίτρινους κατακτητές από το έδαφος των Ινδιών. Αυτούς τους θησαυρούς τους έκρυψαν από πολλές γενεές, για να μην προκαλέσουν το φθόνο των άλλων ηγεμόνων. Στο μετα-

ξύ, άλλωστε, είχαν χάσει ένα μεγάλο μέρος από την παλιά δύναμή τους κι' η προφύλαξις αυτή ήταν απαραίτητη.

Οι μαχαραγιάδες της Καπουρτάλα έχουν επίσης στην κατοχή τους τη μεγαλύτερη συλλογή πολυτίμων λίθων που υπάρχει στον κόσμο. Γι' αυτό, ο Ζαγκατζίτ Σινγκ είχε αποκτήσει «βασιλικές των σμαραγδιών». Πόσες φορές μέσα

Όταν οι ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΔΕΣ Αγαπούν

Οι έρωτικές περιπέτειες του μαχαραγιά της Καπουρτάλα

στα παρισινά καμπαρέ δεν είχε σκορπίσει και με τα δυο του χέρια διαμάντια και μαργαριτάρια ολόγυρα! Στη Ντωβίλ, εξ άλλου, είχε μοιράσει άλλοτε από ένα υπέροχο σμαράγδι σε δέκα οχτώ από τις ωραιότερες — κατά την κρίση του — γυναίκες της πλάζ.

Ο Ζαγκατζίτ Σινγκ παντρεύτηκε το 1892, σε ηλικία 19 χρόνων, με μια Ινδή πριγκίπισσα, που την ξέχασε πολύ γρήγορα στο βάθος του χαρεμιού του. Επειτα άρχισε να ταξιδεύει στην Εύρωπη. Κατά τις πρώτες επισκέψεις του, έστρεψε πάντα μαζί του κι' ένα μέρος από το χαρέμι του. Αλλά κατάλαβε πολύ γρήγορα πως αυτό ήταν ολόκληρο περιττό. Οι γυναίκες δεν έλειπαν στην Εύρωπη. Κι' η ομορφιά τους είχε ένα ξεχωριστό θέλγητρο για τον Ινδό ηγεμόνα, που έβρισκε σ' αυτές μια χαρά και μια γρήγορη ολόκληρη διασπορά από εκείνη που είχαν οι γυναίκες της πατρίδας του.

Η μικρή Σεβιλλιάννα χορεύτρια

Το 1907, ο μαχαραγιάς της Καπουρτάλα είχε πάει στη Μαδρίτη για να παραστή στους γάμους του βασιλιά Αλφόνσου ΙΓ'.

Όταν η πομπή, γύριζε από το μητροπολιτικό ναό στ' Ανάκτορα, μερικοί αναρχικοί έρριξαν μια βόμβα, που έσκαψε μπροστά στα πόδια των αλόγων του βασιλικού αμαξίου. Δύο από τα ζώα τραυματίστηκαν κι' ένα άλλο σκοτώθηκε, αλλά ούτε ο αμαξάς, ούτε κανείς άλλος έπαθε τίποτε. Δημιουργήθηκε, όμως, ένας απερίγραπτος πανικός ανάμεσα στο πλήθος, που είχε μαζευτεί στα πεζοδρόμια για να παρακολουθήσει την τελετή. Έτσι η ημέρα βάφθηκε με το αίμα μερικών άθων θυμάτων, που παρυσώθηκαν από τη μαινομένη ανθρώπινη σφαγή και βρήκαν έναν οικότρο θάνατο κάτω από τις ρόδες των αμαξιών και τα πέταλα των αλόγων των ανδρών της βασιλικής φρουράς.

Σε μια στιγμή, μια μελαχροινή νέα, με αστραφτερά μάτια και υπέροχα χαρακτηριστικά, που το πλήθος την έσπρωχνε δεξιά κι' αριστερά, βρέθηκε ανάμεσα στις ρόδες ενός από τ' αμαξία της βασιλικής συνοδείας. Λίγο ακόμη και το αμαξί θα περνούσε πάνω της και θα την κομμάτιαζε.

Ξαφνικά, ένας άντρας με μαυριδερό πρόσωπο, ντυμένος ανατολίτικα, που βρισκόταν μέσα στ' αμαξί, έσκυψε προς τα έξω, με κίνδυνο να κυλιστεί κάτω και σήκωσε στα στιβαρά χέρια του τη μελαχροινή νέα, που δεν ήταν άλλη από την περίφημη Σεβιλλιάννα χορεύτρια Αντίτα Καρμελίτα Ντελγκάντυ.

Την ίδια στιγμή η νέα λιποθύμησε.

Η μικρή Σεβιλλιάννα χορεύτρια ήταν μια μελαχροινή νέα με αστραφτερά μάτια και υπέροχα χαρακτηριστικά.

Όταν συνήλθε, είδε πως βρισκόταν σ' ένα πολυτελέστατο δωμάτιο, που ούτε να το ονειρευθεί δεν θα μπορούσε ως τότε. Κοντά στο προσκεφάλο της στεκόταν ο άνθρωπος που την είχε σώσει. Ένα πελώριο διαμάντι έλαμπε στην κορυφή του σαρκιού που φορούσε στο κεφάλι του και τα μάτια του την κύτταξαν με στοργή και τρυφερότητα.

Ήταν ο μαχαραγιάς της Καπουρτάλα. Η Ανίτα ήταν την εποχή εκείνη μόλις 15 χρόνων κι' ο Ζαγκατζίτ Σινγκ 34. Αλλά τί σημασία έχουν τα χρόνια, όταν ο έρωας μιλάει στις καρδιές των ανθρώπων;

Ένα φλογερό αίσθημα τους ένωσε σε λίγο. Αλλά η Ανίτα δεν ήταν και τόσο εύκολη κατάκτησις και το χρέμα την άφησε αδιάφορη.

Μ' όλη την αγάπη που ένοιωσε για τον εξωτικό ηγεμόνα, βρήκε τη δύναμη να του αντισταθεί. Και τον έκανε να καταλάβει πως μόνο σαν νόμιμο σύζυγό του θα δεχόταν ν' αφήσει την τέχνη της και να τον ακολουθήσει.

Ο μαχαραγιάς της Καπουρτάλα, που ήταν τρελλός από έρωτα, υποχώρησε. Κι' όπως ήταν απόλυτος κυρίαρχος του κράτους του, διέλυσε αμέσως το γάμο του με την Ινδή πριγκίπισσα.

Η Ανίτα, όμως, με τη φλογερή σεβιλλιάνικη καρδιά της, είχε και μια δεύτερη αξίωση.

— Θα είμαι η μοναδική σύζυγός σου, είπε στο μαχαραγιά.

— Καί, βέβαια, θα είσαι η μοναδική, αφού διέλυσα το γάμο μου με την πρώτη μου γυναίκα της απάντησε ο Ζαγκατζίτ.

— Δεν αρκεί αυτό. Πρέπει να διαλύσης και το χαρέμι σου.

— Θα το κάνω μόλις πάμε στις Ινδίες, είπε ο Ζαγκατζίτ. Δεν θέλω να βλέπω καμιά άλλη γυναίκα εκτός από σένα.

— Μου το υπόσχεσαι;

— Ορκίζομαι.

Και τί δεν ορκίζεται ένας έρωτευμένος!

Οι γάμοι τους έγιναν στην Καπουρτάλα με μεγαλοπρέπεια και πολυτέλεια, που θυμίζει τα παραμύθια από τις χίλιες και μια νύχτες. Η μικρή Σεβιλλιάννα χορεύτρια σκεφτόταν με ικανοποίηση ότι οι γάμοι του Αλφόνσου ΙΓ' έμοιαζαν μπροστά στους δικούς της με χωριάτικη τελετή, χωρίς ενδιαφέρον και χωρίς σημασία. Κι' είχε κάθε λόγο να φαντάζεται πως ήταν η ευτυχέστερη γυναίκα του κόσμου.

Αλλοίμονο, όχι για πολύ καιρό!

Επειτα από μερικές βδομάδες, η Ανίτα ανακάλυψε πως οχτώ άλλες γυναίκες ζούσαν στο παλάτι της Καπουρτάλα.

Πλημμυρισμένη, από αγανάκτηση και αηδία, έτρεξε να βρή τον άντρα της και του θύμισε τους όρκους του.

— Μα... τους τήρησα, απάντησε ήρεμα ο Ζαγκατζίτ.

— Και αυτές οι οχτώ γυναίκες;

— Είναι οι μόνες που κράτησα από τις 60 που είχα πριν. Αν τις έδιωχνα κι' αυτές, θα ξεπεφτά στην εκτίμησι και το σεβασμό των υπηκόων μου.

— Αλλά πώς και τις βλέπεις τη νύχτα στα δωμάτιά τους;

Ο μαχαραγιάς σκυθρώπασε.

— Δεν είναι αλήθεια... απάντησε.

Η Ανίτα απόφυγε να του πει ότι τον είχε κατασκοπεύσει και τον είχε δει με τα ίδια της τα μάτια να μπαίνει στα δωμάτια των άλλων γυναικών του. Προσποιήθηκε, λοιπόν, ότι τον πίστευε.

Αλλά από την άλλη μέρα, κατάλαβε πως ήταν φυλακισμένη μέσα στο Ανάκτορα. Ένα σωρό μάτια την κατασκοπεύουν σε κάθε της βήμα. Δεν μπορούσε πια να ξέρει τίποτ' άλλο, εκτός από ό,τι γινόταν μέσα στο δωμάτιό της.

Το μαρτύριό της τελειώνει μόνο όταν ο Ζαγκατζίτ Σινγκ την πήρε και ξαναγύρισαν μαζί στην Εύρωπη. Αλλά ξανάρχισε κάθε φορά που πήγαιναν να περάσουν μερικούς μήνες στην Καπουρ-

— Θα είμαι η μοναδική σύζυγός σου, είπε στο μαχαραγιά.

τάλα, όταν γίνονταν οι μεγάλες θρησκευτικές τελετές που απαιτούσαν την παρουσία του άντρας της.

Αυτή η ζωή κράτησε ως τα 1927.

Εκείνη την εποχή, ο μαχαραγιάς της Καπουρτάλα με τη γυναίκα του βρισκόταν στο Λονδίνο. Μια μέρα η Ανίτα ανακάλυψε πως ο άντρας της την πρόδιδε με μια Αγγλίδα ήθοιο του ελαφρού θεάτρου. Για την ακρίβεια, τους βρήκε μαζί μέσα στο δωμάτιο του μαχαραγιά...

Το πλήγμα ήταν τρομερό γι' αυτή. Γιατί αγαπούσε πάντα τον άντρα της και δεν εννοούσε να τον μοιράζεται με καμιά άλλη... Την ίδια μέρα, η Ανίτα αποπειράθηκε ν' αυτοκτονήσει, ανοίγοντας τις φλέβες των χεριών της...

Αλλά η έγκαιρη επέμβασις των Αγγλων γιατρών την έσωσε. Δεν βέλησε, ωστόσο, να ξαναγυρίσει κοντά στον άντρα της και δέχτηκε το διαζύγιο που της προτείνε. Ο μαχαραγιάς της Καπουρτάλα της έδωσε τότε μια αποζημίωση από 250.000 φράγκα το χρόνο και της χάρισε έναν ολόκληρο θησαυρό από πολύτιμους λίθους.

Το μυστήριο του θανάτου της Ρανί Τζακντέβι

Δέκα οχτώ χρόνια αργότερα, ο Ζαγκατζίτ Σινγκ, που ήταν τότε έβδομηντα δύο χρόνων, αγάπησε παράφορα μια μικρή Τσέχα χορεύτρια, μικρότερη του κατά μισόν αιώνα, τη Νίνα. Έθερ Γκρόσνκο και την παντρεύτηκε, δίνοντάς της το όνομα Ρανί Τζακντέβι.

Οι γάμοι τους έγιναν το 1945. Αλλά

η ευτυχία τους δεν κράτησε περισσότερο από μερικές βδομάδες.

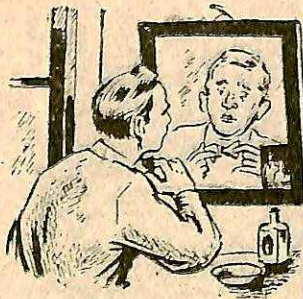
Η Νίνα, που ήταν μόλις 20 χρόνων, βυθίστηκε σε μεγάλη μελαγχολία κι' άρχισε να μετανοεί γιατί είχε κάνει αυτό τον αταίριαστο γάμο. Αν τουλάχιστον ο Ζαγκατζίτ Σινγκ της ήταν πιστός! Αλλοίμονο, ο άντρας της, μ' όλα τα 72 χρόνια του, είχε πάντα το χαρέμι του και επισκεπτόταν συχνά τις γυναίκες του.

Μερικούς μήνες αργότερα, την άνοιξη του 1946, η άτυχη μαχαράνι έπεφτε από το ύψος του «πύργου του Μινάρ» στη Ντελχί. Το νεανικό κορμί της έγινε συντριμμία πάνω στις πλάκες που έστρωναν το προαύλιο του ιερού τεμένους.

Αλλά είχε άρα γε αυτοκτονήσει; Η ήταν θύμα ενός ανατριχιαστικού έγκληματος; Αυτό τουλάχιστον υπεστήριξαν πολλοί στις Ινδίες. Σύμφωνα μ' αυτή την έκδοχή, ο Ζαγκατζίτ Σινγκ είχε κουρασθεί από την αγάπη της Νίνας κι' επειδή του δημιουργούσε συχνά σκηνές ζηλοτυπίας, έπωλελήθηκε από την επιθυμία της μαχαράνι στον «Πύργο του Μινάρ», γι' να βάλει έναν από τους ανθρώπους του να την σπρώξουν στο κενό...

Τόσος ήταν ο θόρυβος που είχε δημιουργηθεί γύρω σ' αυτή την υπόθεση, ώστε ο Αγγλος Αντιβασιλεύς των Ινδιών, διέταξε την ενέργεια ανακρίσεων. Αλλά όπως συμβαίνει πάντα σε παρόμοιες περιπτώσεις, οι ανακρίσεις δεν απέδειξαν τίποτε κι' η λησμονία σκέπασε σε λίγο το θάνατο της άτυχης Νίνας...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Χαράματα ανδρών.

Το μυοθήριο της αμνησίας

Το υποσυνείδητο θέλει να ξεφύγει

Μία καλοντυμένη νέα γυναίκα πλησίασε ένα πολιτισμένο, σε κάποιο δρόμο της Ν. Υόρκης και του είπε (κετευτικά):

—Βοηθήστε με, σάς παρακαλώ! Δεν ξέρω ποιά είμαι κι' από πού έρχομαι. Ο αστυνομικός κατάλαβε ότι επρόκειτο περί αμνησίας κι' ώδηγησε την άγνωστη σε μία νευρολογική κλινική. Εκεί εξασκήθηκε ότι είχε ξεχάσει το όνομα, της διένυσσε. Τους γονείς, τους φίλους της... Όλα είχαν σβυστή απ' τη μνήμη της.

Τι άκριδώς συμβαίνει στις περιπτώσεις αμνησίας;

Η άκτινογράφος του έγκεφάλου, τις περισσότερες φορές, δεν φανερώνει καμιά οργανική πάθηση ή αλλοίωση. Σπάνια επίσης η αμνησία οφείλεται σε φυσικά ατυχήματα. Ως επί το πλείστον, προκαλείται από επιφανειακούς λόγους —οικογενειακούς καυγάδες, ξαφνικούς φόβους, κλπ.—που εξωτερικεύουν κάτι τι κρυμμένο ήδη στο υποσυνείδητο: τον πόθο δηλαδή του ανθρώπου εκείνου να ξεχάσει ένα ολόκληρο τμήμα της ζωής του.

Πράγματι, όταν αντιμετωπίσει ένα πρόβλημα που του φαίνεται άλυτο, ή μία

κατάσταση που τον ντροπιάζει, το υποσυνείδητο του ανθρώπου προσπαθεί να ξεφύγει ξεχνώντας όχι μόνον αυτό το ανεπιθύμητο γεγονός, αλλά και μίαν ολόκληρη περίοδο της ζωής.

Σε μία περίπτωση, κάποια φτώχη κοπέλλα είχε υποχωρήσει στην επιθυμία του πατέρα της να παντρευτεί ένα πλούσιο γέρο. Δυό μέρες πριν απ' το γάμο, μάλωσε για κάποια αίτια με τον πατέρα της. Μία ώρα αργότερα, είχε ξεχάσει όχι μόνο το γάμο, αλλά και τ' όνομα της κόρης. Η αμνησία της διήρκεσε ένα μήνα. Στην περίπτωση αυτή, ο μικροκαυγας ήταν ο παράγων που βοήθησε το υποσυνείδητο στην προσπάθειά του να ξεχάσει.

Άλλοτε πάλι φέρνει το ίδιο αποτέλεσμα ένα γεγονός φαινομενικά ευχάριστο. Κάποιος υπάλληλος, μεσοκόπος, έμαθε ότι είχε προσβιβάσει σε μία υπεύθυνη θέση. Ένω λοιπόν γλεντούσε γι' αυτό με φίλους του, έχασε ξαφνικά τη μνήμη του. Όπως εξακρίβωσαν κατόπιν οι ψυχίατροι, τον βασάνιζε ο φόβος πως ήταν άδικος για τη νέα του θέση και πω-θ' αποτύγχανε ρικτρά. Δεν τολμούσε όμως να το εκμυστηρευθεί στους φίλους του. Και το υποσυνείδητό του βρήκε την καλύτερη λύσι: την αμνησία.

Η αμνησία παίρνει διάφορες μορφές. Μπορεί π.χ. να ξεχάσει κανείς να μιλάει, να γράφει, να μιλάει, ή γίνεται άδικος να θυμηθεί τα γεγονότα της παι-

δικής του ηλικίας. Κάποιος έπαψε ν' αναγνωρίζει το πρόσωπό του στον καθρέφτη!

Η αμνησία προσβάλλει ιδίως τους νέους, από 15 ως 40 ετών, εμφανίζεται δε με την ίδια συχνότητα και στα δύο φύλα. Μπορεί να διαρκέσει από λίγες ώρες ως πολλούς μήνες. Όταν είναι μεγάλη η διάρκεια της, το θύμα μπορεί ν' αποκτήσει διπλή προσωπικότητα. Αναφέρεται χαρακτηριστική περίπτωση ενός αμνησιακού, που είχε παντρευτεί με δυο διάφορες γυναίκες και που έκανε μ' επιτυχία επαγγέλματα τα οποία αγνοούσε τελείως στη φυσιολογική του κατάσταση.

Υπάρχουν περιπτώσεις προσποιστής αμνησίας, σε ανθρώπους που επιζητούν να κρύψουν έτσι μία κατάσταση ή ένα έγκλημα. Μία κοπέλλα π. χ., υποκρινόταν την αμνησία, γιατί ήθελε να φύγει απ' το σπίτι της. Ένας δολοφόνος προσποιόταν ότι δεν θυμόταν απολύτως τίποτε, για να χαρακτηριστεί ως ανεύθυνος ψυχοπαθής, αλλά ο εισαγγελέας κατάφερε μ' ένα τεχνασμα να τον ξεσκεπάσει.

Πάντως, οι γιατροί τονίζουν ότι είναι καποτε αδύνατον να διακρίνουν την πραγματική απ' την προσποιστή αμνησία.

Πώς θεραπεύεται η αμνησία; Η απλούστερη μέθοδος είναι να μείνει το θύμα ολομόναχο, γιατί έχει αποδειχθεί ότι στα 75% των περιπτώσεων ξαναβρίσκει μετά λίγες μέρες τη μνήμη του χωρίς καμιά ιατρική βοήθεια.

Όταν ο γιατρός επιδιώκει να υποδοθήσει το έργο της Φύσεως, δίνει καταπραυντικά στον αμνησιακό και προσπαθεί μ' επιθήσεις ερωτήσεις να εμψύχη τη μνήμη του. Σ' αυτό βοηθεί και η συσχέτιση ιδεών. Ο γιατρός συνιστά στον άρρωστο να ληψι τα πρώτα πράγματα που του έρχονται στο μυαλό. Ανάμεσα σ' αυτά λοιπόν μπορεί να υπάρχουν κάτι τι, μία λέξη, ένα όνομα, που θα ξαναβάλει σε λειτουργία τη μνήμη του.

Κάποτε, οι αναμνήσεις ξετυνούν ώριμένα μουσικά κομμάτια, που σφυρίζονται ή παίζονται στο πιάνο. Καθώς ένας αμνησιακός ακούγει τη «Σονάτα στο σεληνώφως», θυμήθηκε ξαφνικά ότι την είχε ξανακούσει σε μία συναυλία, όπου είχε πάει μαζί με την αδελφή του. Η ανάμνησις αυτή έφερε διαδοχικά κι όλες τις άλλες.

Χρησιμοποιείται εξ άλλου μ' επιτυχία ο υπνωτισμός, καθώς και ώριμένα φάρμακα (νατρίον αμυτάλ ή πεντοτάλ). Μία ένεσις μ' αυτά μισοκοιμίζει τον αμνησιακό, και στην κατάσταση αυτή εκδηλώνει ότι υπάρχει στο υποσυνείδητό του.

Για να θεραπευθεί όμως ριζικά η αμνησία, χωρίς τον κίνδυνο της υποτροπής ή άλλης νευρικής διαταραχής, πρέπει να διδάξει ο ψυχίατρος τον άρρωστο ν' αντιμετωπίσει με θάρρος το πρόβλημά του και να το λύσει, αντί να το αποφεύγει.

—Νά, τ' εισιτήρια, γυναίκα!... Τά είχα στην τσέπη του σακκακιού μου!...

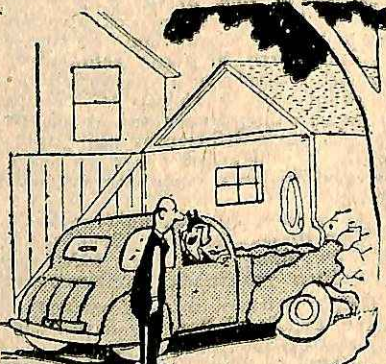
(Από την «Bataille»)

ΜΕΤΑ ΤΗ ΘΥΕΛΛΑ

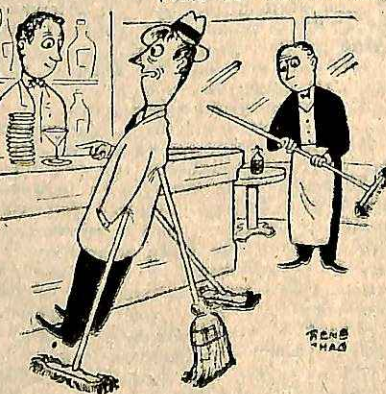
—Θα είχατε την καλωσύνη να μου επιστρέψετε και την ανθοδέσμη;

(Από το «Marius»)

—Όλο και προσδεύω!... Αυτή τη φορά δεν έπεσα πάνω στο δέντρο!...

(Από το «Samedi - Soir»)

—Εγώ σουρωμένος; μ'α δεν βλέπετε που κρατιέμαι μία χαρά στα πόδια μου;

(Από το «Samedi - Soir»)

Νικόλαος Καλογερόπουλος

Το οικογενειακό δέντρο των Καλογερόπουλων της Χαλκίδας είχε, παλαιότερα, άλλοι τις ρίζες του. Μεταφυτεύτηκε στην Εύβοια, από την Επτανήσο, από τις αρχές του πρώτου αιώνα της ανεξαρτησίας.

Ο πατέρας του παλαιού πρωθυπουργού της Ελλάδας Νικολάου Καλογερόπουλου, δηλ. ο περίφημος γιατρός του Αγώνος Σπυρίδων Καλογερόπουλος, είχε γεννηθεί στην Κέρκυρα (1790) όπου και υπήρχε η παλαιά οικογενειακή του έστια.

Εσπούδασε γιατρός στην Ιταλία και ήσκησε έπειτα, το επάγγελμά του στην Κέρκυρα πριν από τον πόλεμο της ανεξαρτησίας του Εικοσιένα.

Όταν, όμως, άρχισε η Ελληνική επανάσταση, ο γιατρός Σπ. Καλογερόπουλος καθώς και ο αδελφός του Νικόλαος (γιατρός κι' αυτός) πήραν άμεσως την απόφαση να λάβουν μέρος στον αγώνα και έφτασαν στην Αίγινα.

Κι' εργάστηκαν, τότε, οι δυο αδελφοί, με πατριωτικό ζήλο, σ' όλο το διάστημα του Αγώνος όχι μόνο ως γιατροί, αλλά και ως πολιτικοί παράγοντες, με δικά τους έξοδα, χωρίς έτσι, να επιβαρύνουν το πάμπτωχο δημοσιο ταμείο που δεν είχε τότε ν' αντιμετωπίσει ούτε μικρό μέρος από τ' απεραίτητα έξοδα του απελευθερωτικού πολέμου.

Έτσι ξεκίνησε απ' την Επτανήσο κι' εγκατεστάθηκε στην Κεντρική Ελλάδα η παλαιά οικογένεια των Καλογερόπουλων στην Εύβοια, που έδωσε στον τόπο και ένα πρωθυπουργό, ο οποίος εκυβέρνησε δυό φορές την Ελλάδα: στα 1916 και στα 1921, σε περιστάσεις εξαιρετικά δύσκολες και κρίσιμες.

Στη Χαλκίδα η οικογένεια Καλογερόπουλου, στα χρόνια του Όθωνος, πήρε εξαιρετική θέση. Ο πατέρας Καλογερόπουλος, που ήταν και οικονομικός ανεξάρτητος, υπηρέτησε πολύν κόσμο, ως γιατρός και ως πολιτικός χωρίς συμφέρον και γι' αυτό έγινε, πολλές φορές, πληρεξούσιος Εύβοιας, με τη λαϊκή ψήφο.

Κάποτε που παρουσιάστηκε στον Όθωνα, ο βασιλεύς τον ρώτησε αν ο λαός της Εύβοιας ήταν ευχαριστημένος από την Κυβέρνηση.

—Είναι, Μεγαλειότατε!... απάντησε ο Καλογερόπουλος. Κι' όταν δεν

είναι, έρχεται στο σπίτι μου λέει τα παράπονά του. Έπειτα, τρώει, πίνει και φεύγει ευχαριστημένος!...

—Όστε λοιπόν, ξαναείπε ο Όθων το σπίτι σας είναι μοναστήρι! Τά ράσας σας λείπουν για να ζητήσετε να γίνετε και... ηγούμενος!...

Την ίδια πατροπαράδοτη συνήθεια έκράτησε και ο υιός Νικόλαος Καλογερόπουλος που αργότερα, ως βουλευτής του Τρικουπικού κόμματος, ήταν δημοφιλής σ' όλη την Εύβοια και πασίγνωστος στο λαό ως «κύρ-Νικολάκης».

—Πάμε στο Κ α λ ο γ ε ρ ι κ ό! έλεγαν οι παλαιότεροι φίλοι του.

Οι διήγοι και να συνέβαινε, οι ενδιαφερόμενοι άνθρωποι του λαού, έλεγαν:

—Ας είναι καλά ο κύρ-Νικολάκης! Τυχαιά θα πάω σ' αυτόν και θα τελειώση ή δουλειά!...

Ως δικηγόρος σπουδαίος, καθώς ήταν ο Νικόλαος Καλογερόπουλος, ποτέ δεν πήρε από φτωχούς χρήματα. Άλλά τους πλούσιους τους έγδερνε... ζωντανούς για να τ' αίνει, με τ' άλλο χέρι, στους φτωχούς!

Οι παλαιότεροι Χαλκιδάοι διηγούνται ότι μία φορά στα Ψαχνά, όπου βρέθηκε περαστικός, πλήρωσε τα έξοδα της κηδείας ενός... αντιπάλου του, έπειδή τις τελευταίες του στιγμές, καθώς του είπαν, έλεγε:

—Αν είχα μυαλό θάμουν... Καλό-

γερος! Και δέ θα σκεφτόμουν, τώρα, από πού θα βρεθούν τα έξοδα της κηδείας μου!...

—Χαλάλι του και Θεός σ'χωρέσ τον, αφού έγινε φίλος μου, στην πόρτα του Αδης!...

Στην κρίσιμη εποχή του Σεπτεμβρίου του 1916 όταν ο βασιλεύς Κωνσταντίνος τον κάλεσε να σχηματίσει Κυβέρνηση, ο Καλογερόπουλος προσπάθησε επάνω στη δυσκολότερη καμπή του πρώτου παγκοσμίου πολέμου, να συνεννοηθεί, φιλικά, με τους φυσικούς συμμάχους της Ελλάδας.

—Μεγαλειότατε, είπε στον Κωνσταντίνο, μόνο το συμφέρον του Έθνους με παρακινεί να δεχτώ την έντολή σας! Θά έργαστώ σ' αυτή την πλευρά και μόλις συναντήσω ανυπερβλήτα εμπόδια, θά ξαναγυρίσω στο σπίτι μου!...

Και πραγματικά, ο Χαλκιδάος αρχηγός, προσπάθησε, τότε, ανάμεσα στη βράσι του διχασμού να συνεννοηθή με τους Συμμάχους. Άλλ' ή συντηρητική προσπάθειά του δεν ωφέλησε, παρά μόνο ήθικα.

Έτσι, μέσα σ' ένα μήνα παραιτήθηκε κι' όταν παρέδωσε την εξουσία στον καθηγητή Λάμπρο, του είπε απλά και πατριωτικά, μετά την όρκωμοσία:

—Ίσως του λόγου σου, κύριε Πρόεδρε, που έβρεις και περισσότερα γράμματα, τα βγάλω πέρα καλύτερα! Άλλά για μένα, ο ίδιος σκοπός είναι!...

Σε κρίσιμη πάλι εποχή, ο Καλογερόπουλος ξανάγινε στα 1921 πρωθυπουργός κι' αντιμετώπισε, τότε επί μερικών μηνών, τα τεράστια προβλήματα που είχαν δημιουργηθεί με τις Μ. Δυνάμεις και με τον πόλεμο στη Μ. Ασία.

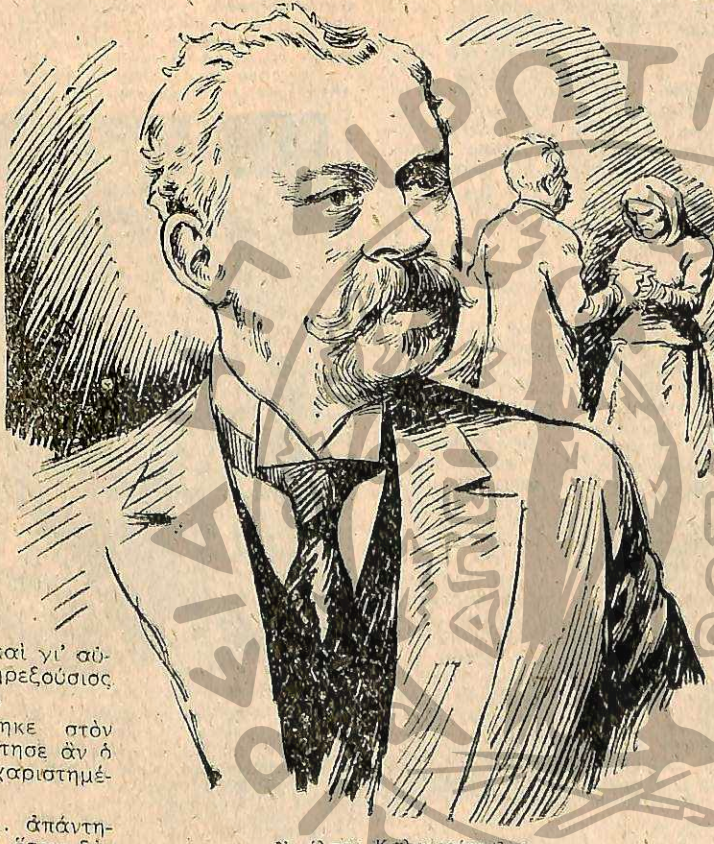
Στο διάστημα των τριάντα και πλέον ετών που πολιτεύτηκε ο Καλογερόπουλος, ποτέ δεν σκέφτηκε να έπωφεληθεί των περιστάσεων για ν' αποσπάσει φίλους από άλλα κόμματα και να δημιουργήσει δικό του. Έλεγε ότι, υπό τους όρους της συναλλαγής δεν του χρειαζόντο φίλοι. Οι φίλοι και οι όπα-δοί έπρεπε να έλθουν με την ελεύθερή τους θέληση και όχι με υποχρεώσεις και με ανταλλάγματα.

Όταν πέθανε ο Τρικούπης, και πήγε με το Γεώργιο Θεοτόκη ξεγνούσε ότι τον εύρισκε κατάλληλο ως δυναμικό αρχηγό, για να συνεχισι το έργο του μεγάλου Μεσολογγίτου που πέθανε πρόωγα.

—Τώρα, ίσως εγώ, έλεγε—τον προτιμώ γιατί είναι και Κερκυραίος, όπως κι' ο πατέρας μου. Άλλά το αίμα... νερό δεν γίνεται!

Εκτός από τις δυό πρωθυπουργίες του, ο Νικόλαος Καλογερόπουλος εργάστηκε και ως υπουργός Εσωτερικών, Οικονομικών και Δικαιοσύνης των κυβερνήσεων Γεωργίου Θεοτόκη. Και πέθανε στις Αθήνες σε ηλικία 74 ετών, στα 1927.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Νικόλαος Καλογερόπουλος

Λαϊκά δίστιχο

Έχτες τον όρκο κάσαμε, με μία ξαθή στη βρύση, όσο ή βρύση έχει νερό, να μη με λησμονήση.

Δεν με λησμονεί, δεν πονεί, δεν βλέπει, δεν πιστεύει, που έλωσα σαν το κέρ, κι' ακόμα με παιδεύει:

Έσ' μ' αυτή τη γνώσι, κι' εγώ μ' αυτό το νοῦ, να ίδωμε ποιος θα πέση στα πόδια τ' άλλου νοῦ.

Μελαχροινό μου πρόσωπο, όταν φάνης το βράδυ, όλου του κόσμου οι νεκροί σηκώνοντ' απ' τον Αδης.

Μέλι κάνει ή μέλισσα, τ' άνηθ τα μυρωδάτα κι' εσύ στολίδι σου έκανες τ' άνηθ μου νειάτα.

Όλο τον κόσμο γύρισα, να βρω γλυκό σταφύλι, δεν βρήκα όμως γλυκύτερο απ' τα δικά σου χείλη.

Αγάπησα κι' εγώ ή φτωχός ένα κομμάτι χιόνι, να το φιλήσω δεν μπορώ, το χέλι μου παγώνει.

Σαρανταπεντε κυνηγά, το νοῦ μου κυνηγούνε, να έγω τον έχω άπάνω σου, και πού θα τότε βρούνε;

Όσ' άστρα έχει ο ουρανός, όλα θα τ' ενώσω, να κάνω σιδηρόδρομο νάρθη να σ' ανταλλάσω.

Όσ' άστρα έχει ο ουρανός, τόσα παιδιά να κάνης, όσες φορές να παντρευθης και χήρα να πεθάνης.

Όταν πεθάνω εγώ για σέ, ο κόσμος πιά θα ληψι: —Πρώτα τόν έφορμάκωσ' κι' ύστερα τόν κλαίει.

Σε είδα κι' αναγάλισα και χάρηκα λιγάκι, που κόντευε απ' τα χείλια μου να σάξη το φαρμάκι.

39

Η ΔΥΣΜΗΝΟΡΡΟΙΑ

Οι λόγοι κι' η θεραπεία της

Υπολογίζεται ότι τα 30% των γυναικών υποφέρουν από μεγαλύτερες ή μικρότερες ανωμαλίες των έμμηνων, ιδίως δε από πόνο, που τις κάνουν να καταριούνται κάθε μήνα το φύλον τους...

Η έμμηνη ροή αρχίζει συνήθως σε ηλικία 11 - 14 ετών και τελειώνει στα 45 - 50. Το πρώτο έτος μπορεί να είναι άνωμαλη, κατόπιν όμως πρέπει να γίνει κανονική και να επαναλαμβάνεται κάθε 28 ημέρες (δεν θεωρείται ωστόσο ανωμαλία, αν οι ημέρες είναι από 21 έως 35).

Πολλές γυναίκες πιστεύουν ότι, με τη φυσιολογική αυτή λειτουργία, το σώμα απαλλάσσεται από ουσίες άχρηστες και βλαβερές, που θα το δηλητηρίαζαν αν έμεναν μέσα του. Η πραγματικότητα όμως είναι τελείως διαφορετική. Κάθε μήνα, η ύπτρα προετοιμάζεται για να δεχθεί ένα γονιμοποιημένο ωάριο. Αν λοιπόν δεν γίνει η γονιμοποίηση αυτή, καταστρέφεται και πεφτεί η προσημένη εσωτερική μεμβράνη της, ενώ συγχρόνως προκαλείται μία παροδική αιμορραγία. Το αίμα αυτό δεν πρέπει ποτέ να είναι πηγμένο. Άλλοιως, υπάρχει κάποια ανωμαλία, που απαιτεί ιατρική εξέταση.

Η «δυσμηνόρροια», δηλαδή η άδυσμηνη έμμηνη ροή, μπορεί να οφείλεται σ' ένα εμπόδιο (όγκο ή κύστι), που πρέπει να αφαιρεθεί με χειρουργία. Άλλοτε πάλι, είναι πολύ στενή ή είσοδος της μήτρας, πράγμα που προκαλεί συγχρόνως και στειρότητα. Για τη θεραπεία, απαιτείται τότε διαστολή του στομίου της μήτρας.

Μπορεί επίσης ναχη μετατοπισθεί η μήτρα απ' την κανονική της θέσι και να χρειάζεται μιάν άλλη χειρουργία «ανάταξης».

Συνήθισταί αιτία της δυσμηνόρροιας είναι κι' η αδενική ανεπάρκεια. Σ' αυτήν αποδίδουν οι γυναικολόγοι τα 40% των περιπτώσεων. Η έμμηνη ροή εξαρτάται απ' τη λειτουργία των ωοθηκών, κι' αυτή πάλι ρυθμίζεται απ' τον πитуοειδή αδένα του έγκεφάλου. Όταν λοιπόν οι ωοθήκες ή ο πитуοειδής αδέν δεν λειτουργούν κανονικά, η γυναίκα μπορεί ναχη δυσμηνόρροια, εξάψεις, μούδιασμα στις άκρες των δακτύλων, αδικαιολογήτα κλάματα, λιποθυμίες, κλπ. Σε τέτοιες περιπτώσεις, χρησιμοποιούνται ορμόνες, σε ένεσεις, χάπια ή υπόθετα. Τα καλύτερα αποτελέσματα δίνει συνήθως η «προγεστερόνη», μία ορμόνη που έχεται από ούρα έγκυου γυναίκας ή φοράδας και που χορηγείται λίγες μέρες πρό των έμμηνων.

Η αδενική ανεπάρκεια προκαλεί συχνότερα άμηνόρροια, δηλαδή τελεία διακοπή των έμμηνων, προσωρινή ή μόνιμη. Πάντως, σε κάθε ανωμαλία της έμμηνης ροής, επιβάλλεται ιατρική εξέταση, γιατί μπορεί να οφείλεται η κατάσταση σε αν-

τη σε καρκίνο των γεννητικών οργάνων.

Μερικοί γιατροί θεραπεύουν την άμηνόρροια με ακτίνες Χ, με έπιτυχία 60%. Άλλοι όμως φρονούν ότι η επίδραση των ακτίνων στις ωοθήκες μπορεί να προκαλέσει στειρώσι, μόνιμη ή παροδική.

Άλλες αιτίες της άμηνόρροιας είναι ή αναιμία, ή κακή διατροφή, ή παχυσαρκία, χρόνιες δηλητηριάσεις και έρεθισμο της ήδικής χώρας. Στις περιπτώσεις αυτές, εφαρμόζεται ή κατάλληλη θεραπεία.

Γυναίκες κάτω των 35 ετών, που είχαν άμηνόρροια επί χρονικό διάστημα μικρότερο του ενός έτους, έχουν μεγάλες πιθανότητες να θεραπευθούν. Οι πιθανότητες όμως είναι λιγότερες, όταν τα συμπτώματα διαρκούν από περισσότερο καιρό.

Τα φάρμακα που χορηγούνται συνήθως για τη δυσμηνόρροια είναι κατευναστικά των νευρών και αντισπασμωδικά. Πολύ καλά αποτελέσματα έχουν δώσει το «έντριζαλ» και ή «τριδιόνη».

Σε ελαφρότερες περιπτώσεις, αρκούν μερικές άσπιρίνες (ή άλλο παρόμοιο αναλγητικό), μαζί με ζεστές λεμονάδες, άναπαυσι στο κρεβάτι, και ζεστές μπουκάλες στα πόδια. Υπάρχουν επίσης ωφέλιμες γυμναστικές άσκήσεις, που πρέπει να τις υποδείξει ειδικός γιατρός.

Πάντως, ή γυναίκα δεν πρέπει να παρακουράζεται, στις ημέρες της έμμηνης ροής. Απαγορεύεται το τρέξιμο, το πήδημα, ή πολλή όρθοστασία. Μερικοί γιατροί επιτρέπουν το κολύμπι, αν το νερό δεν είναι πολύ κρύο.

Συνιστάται έξ άλλου δίαιτα ελαφρή και θρεπτική, με αρκετές βιταμίνες. Δεν πρέπει να λείπουν τα χορταρικά, γιατί συχνά ή δυσμηνόρροια οφείλεται σε δυσκοιλιότητα. Όταν ο γιατρός δεν βρήκε σωματικά αίτια της δυσμηνόρροιας, απ' εξέταση μήπως υπάρχουν γυναικολογικές ανωμαλίες — γιατί οι συγκινήσεις επηρεάζουν πολύ τη λειτουργία των γεννητικών οργάνων, επομένως και την έμμηνη ροή. Ένας φόβος, άγωνία ή ψυχικός κλονισμός μπορεί να προκαλέσει ακόμη και άμηνόρροια. Υπάρχουν δε αρκετές περιπτώσεις διακοπής των έμμηνων έξ αιτίας του φόβου που προκάλεσε ή πρώτη εμφάνισή τους σε μικρά κορίτσια.

Άλλοι τέτοιοι λόγοι είναι μιά μεγάλη επιθυμία έγκυμοσύνης, ή αντίθετως ο φόβος της γυναίκας μήπως μείνει έγκυος, καθώς κι' οι άλλες άπασχολήσεως κλίματος ή περιβάλλοντος. Παρατηρήθηκε π. χ. ότι οι Εύρωπαίες μετανάστες έχουν ανωμαλίες των έμμηνων, όταν πρωτοφτάνουν στην Αμερική.

Πρέπει ν' αναφέρουμε, τέλος, και την επιτυχημένη χρησιμοποίηση του υπνωτισμού σε πα-

ρές περιπτώσεις για τη θεραπεία της δυσμηνόρροιας, και την τακτοποίηση της έμμηνης ροής.

Κ. ΛΟΡΕΝΤΖ

© ©

Ένα νέο ραδιενεργό σώμα

Στο Σάν Πάολο της Βραζιλίας ανακαλύφθηκε ένα νέο ραδιενεργό σώμα, που παρουσιάζει πολλές από τις ιδιότητες του ουρανίου και του πλουτονίου. Στο σώμα αυτό δόθηκε το όνομα «Παλουτανίτης».

Το βάρος ενός ατόμου

Σύμφωνα με τους τελευταίους υπολογισμούς των αμερικανών ατομικών επιστημόνων, το άτομο του υδρογόνου, που είναι το ελαφρότερο απ' όλα τ' άλλα, ζυγίζει εν εξακοσιακά χιλιοστόν του δισεκατομμυριοστού του δισεκατομμυριοστού του γραμμαρίου! Τα καλούμενα «άραρα» άτομα δεν είναι βαρύτερα περισσότερο από 240 φορές από το άτομο του υδρογόνου. Παραμένουμε, δηλαδή, και πάλι στη σφαίρα των άπειροελαχίστων κλασμάτων του δισεκατομμυριοστού του γραμμαρίου.

Η ταχύτης του φωτός στο νερό

Πειράματα που έγιναν τελευταία από την αμερικανική υδρογραφική υπηρεσία απέδειξαν ότι ή ταχύτης του φωτός μέσα στο νερό είναι 225.000 χιλιόμετρα στο 1", δηλαδή κατώτερη κατά 75.000 χιλιόμετρα από εκείνη του φωτός μέσα στο διάστημα (300.000 χιλιόμετρα στο κενό).

7.000 είδη μυρμηγκιών

Κατά τον Άγγλο έντομολόγο, δόκτορα Σταίν, τα είδη των μυρμηγκιών που ζουν στον πλανήτη μας ανέρχονται σε 7000. Οι θηλυκές όλων αυτών των μυρμηγκιών έχουν δηλητήριο στο κεντό τους.

Όσιονες από φάλινες

Οι Νορβηγοί επιστήμονες, βασιζόμενοι στις εργασίες των Γερμανών συναδέλφων τους που είχαν διακοπή μετά την κατάρρευση της Γερμανίας, έμελετσαν τον τρόπο της «εξαγωγής» ορμονών από διάφορα κήτη και ιδίως φάλινες. Τα αποτελέσματα των σχετικών προσπαθειών ανακοινώθηκαν τελευταία από το δόκτορα Άλφρεντ

ΡΕΚΟΡ ΚΑΤΑΔΥΣΕΩΣ ΜΕ ΣΚΑΦΑΝΔΡΟ

Στην Αμερικανική Σχολή Ναυτικών Δοκιμών της Άνσκονστα, ο υπαξιωματικός Χάρολντ Βέισμπρουκ κατέρησε το παγκόσμιο ρεκόρ καταδύσεως με σκάφανδρο, φτάνοντας σε βάθος 168 μέτρων. Το προηγούμενο ρεκόρ ήταν 165 μέτρα. Οι καταδύσεις αυτές σε μεγάλα βάθη αποτελούν μιά σκληρή δοκιμασία για τον άνθρωπο, που απαιτούν σοβαρές μελέτες και ακρίβεια, γιατί ο ρυθμός της καταδύσεως λιγοστεύει όσο αυξάνει το βάθος. Η καταδύσις άρχισε στις 9 και 29' και τελείωσε στις 16 και 46', δηλαδή κράτησε 7 ώρες και 17 λεπτά.

ΟΡΜΟΝΕΣ

κατά της αρθρίτιδος

Μία νέα κι' επαναστατική μέθοδος

Μία νεωτάτη, ακόμη γυναίκα είχε πάθει ρευματική αρθρίτιδα κι' είχε καταπνήσει άνικανη να χορέψει, να κολυμπήσει, να παίξει πιάνο, ακόμη και να περπατήσει! Φαινόταν πως θάμενε άνάπηρη σ' όλη τη ζωή της. Εύτυχως όμως για αυτήν, έλαβε μέρος σε μιά σειρά πειραμάτων θεραπείας της αρθρίτιδος με μιά νέα κι' επαναστατική μέθοδο: με ένεσεις ορμονών. Και γιατρεύτηκε ως δια μαγείας, τόσο που μπορεί σήμερα ελεύθερα να τρέξει ή ν' άνεβοκατέβη σκάλες.

Ένας άλλος αρθρικός είχε τόση φλόγωσι των αρθρώσεων, ώστε πονούσε δυνατά αν τον άγγιζε κανείς στα δάχτυλα, στους καρπούς, στους ώμους ή στα γόνατα. Χάρις στην ορμονοθεραπεία, μπορεί σήμερα ακόμη και να χορέψει.

Ένας τρίτος κυκλοφορούσε με τροχοφόρο πολυθρόνα. Αφού υπέβληθη στη νέα θεραπεία επί 3 βδομάδες, γύρισε στο σπίτι του και στις γεωργικές εργασίες του.

Τα ίδια έκπληκτικά αποτελέσματα είχε ή μέθοδος αυτή στους υπολοίπους 11 άντρες και γυναίκες, στους οποίους δοκιμάσθηκε απ' τους γιατρούς της αμερικανικής κλινικής Μάγιο. Όταν ωστόσο σταματούσαν οι ένεσεις ορμονών, τα συμπτώματα ξαναγύριζαν. Δεν έπρόκειτο λοιπόν για πραγματική θεραπεία, αλλά για άνακούφισι. Το ίδιο κι' ή ινσουλίνη, ή ορμόνη του παγκρέατος, άνακουφίζει τους διαβητικούς έφθον τους χορηγείται, χωρίς όμως να τους θεραπεύει.

Οι ορμόνες κατά της αρθρίτιδος είναι δύο είδη: Το «πρόιον Ε», μιά απ' τις 20 περίπου ουσίες που παράγουν οι επινεφρίδιοι αδένες, και που παρασκευάσθηκε τεχνητά από χολή ζώων. Και ή κορίμνη ΑΣΤΗ» προϊόν του πитуοειδούς αδένος, που διεγείρει τους επινεφρίδιους αδένες και προκαλεί την έκκρισι του «πρόιοντος Ε».

Οι ορμόνες αυτές χορηγούνται με ενδομυϊκές ένεσεις. Προσωρινώς, παρασκευάσθηκαν σ' ελαχιστες μόνο ποσότητες, αρκετές μόλις για μερικά πειράματα. Σ' ένα-δύο χρόνια όμως, θα υπάρχουν στο εμπόριο, για γενική χρήση.

Τα πειράματα αυτά του ειδικού δόκτορος Χέντς απέδειξαν ότι μπορεί να θεραπευθεί ή αρθρίτις κι' ότι ή τόσο κοινή και βασανιστική αυτή αρρώστια οφείλεται πιθανώς σε έλλειψι του «πρόιοντος Ε» απ' τον οργανισμό. Κατά την παλαιά ιατρική θεωρία, ή ρευματική αρθρίτις, καθώς κι' οι όξεις ρευματισμοί, ήταν αποτέλεσμα μόλυνσεως. Άλλα ο δόκτωρ Χέντς δεν ήθελε να τ' έπαρθε.

Έχει παρατηρηθεί βέβαια, ότι το κόψιμο των μολυσμένων άμυγδαλών ή ή εξαγωγή των χαλασμένων δοντιών θεραπεύει κάποτε τους αρθρικούς πόνους και τη φλόγωσι των αρθρώσεων. Επίσης, σε άρισμένες περιπτώσεις, έχουν

δώσει ευεργετικά αποτελέσματα τα άλατα του χρυσού.

Έκείνο όμως που έκανε ιδιαίτερα έντύπωσι στο δόκτορα Χέντς, ήταν ή αυτόματη εξαφάνισι των αρθρικών ένοχλήσεων σε διάφορες γυναίκες κατά την περίοδο της έγκυμοσύνης. Άλλο περίεργο γεγονός είναι ότι άρισμένες μορφές ικτέρου ελαττώνουν ή κι' εξαφανίζονται τελείως τους αρθρικούς πόνους.

Ο δόκτωρ Χέντς ζήτησε να εξηγήσει αυτές τις παρατηρήσεις με την ύπαρξη κάποιου προϊόντος του οργανισμού, που παράγεται ιδίως στις περιπτώσεις της έγκυμοσύνης ή του ικτέρου και που εξουδετερώνει την αρθρίτιδα. Τα πειράματά του λοιπόν τον έπεισαν πως άκολουθούσε το σωστό δρόμο.

Φαίνεται δηλαδή ότι ή έγκυμοσύνη ή ο ικτέρος αυξάνουν την παραγωγή «πρόιοντος Ε» μέσα στον οργανισμό. Να γιατί ή γυναίκα που περιμένει να γίνη μητέρα, παύει προσωρινώς να υποφέρει από αρθρικές ένοχλήσεις.

Άλλα και διάφορες σωματικές ή ψυχικές καταστάσεις υπερεντάσως φαίνεται πως έχουν το ίδιο αποτέλεσμα.

Πάντως οι γιατροί της κλινικής Μάγιο μένουν άκούη έπιφυλακτικοί κι' άποφύγουν να δώσουν υπερβολικές έπιπιδες στους αρρώστους. Οι πρώτες όμως έπιστημονικές ανακοινώσεις τους επιτρέπουν να προβλέψουν κανείς ότι το «πρόιον Ε» μπορεί να βοηθήσει πόλυ όσους πάσχουν από αρθρίτιδα, ή και από όξεις ρευματισμούς.

Ζ. ΛΑΛ

Ένας «νέος» 80 χρονών

Έφτάτος έκλεισε τα 80 χρόνια του ο Αμερικανός Μπενναρ Μακφάντεν, προπαγανδιστής της φυσικής άγωγής. Πριν από ένα χρόνο παντρεύτηκε για τρίτη φορά με μιά γυναίκα 44 ετών (ή πρώτη του σύζυγος πέθανε κι' ή δεύτερη πήρε διαζύγιο γιατί δι-αφώνουσε στην άνατροφή των παιδιών τους). Έκανε δε το γαμήλιο ταξίδι με άεροπλάνο, που το όδηγούσε ο ίδιος.

Ο Μακφάντεν είναι φανατικός λάτρης της γυμναστικής. Υποστηρίζει δε ότι, χωρίς σ' αυτήν, θα ζήση 120 χρόνια, και βεβαιώνει ότι μπορεί κάθενος να επιτύχη το ίδιο κά-τόρθωμα.

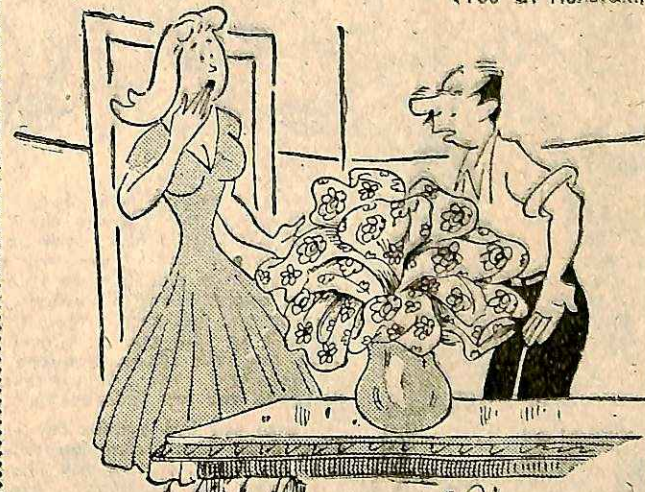
«Η φυσική ευεξία — λέει — εξαρτάται κυρίως από την τακτική γυμναστική κι' από το μέτριο φαγητό. Πρέπει κανείς να σηκώνεται απ' το τραπέζι μ' επιμέλεια την τροφή του και να παρέχη στον οργανισμό του τις σωστές ποσότητες πρωτεϊνών, υδατανθράκων και άμυλου. Η νηστεία μιά φορά την έβδομάδα είναι ευεργετική. Τονώνει τα νευρά και καθαρίζει το μυαλό.

»Όσο για τη γυμναστική, ή καλύτερη είναι το περπάτημα. Περπατάτε όσα περισσότερα μπορείτε. Θα δυναμώσετε έτσι τη σπονδυλική στήλη σας, θα εξαλειψετε τις αιτίες των άσθμειών, και θ' άποκτήσετε σώμα και πνεύμα υνίες».

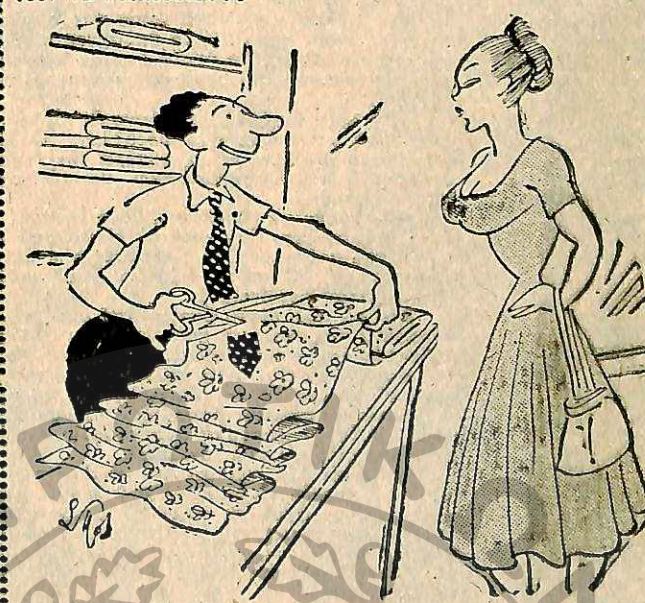
Παρ' όλα τα 80 χρόνια του, ο Μακφάντεν έλπίζει ότι θ' άποκτήσκει κι' άλλο παιδί με την τρίτη σύζυγό του — έχει ήδη 9, απ' τις δύο προηγούμενες!

Τελωτοθεραπεία

(Τού Σ. Πολενάκη)

—Τί κάνεις έτσι;... Το έβαλα στο νερό για να μη μαρ-θούν τα λουλούδια...

—Με γιά σαρ!...

—Και τί να έκανα, σε παρακαλώ, αφού οι φύστες έφέτος είναι πολύ φαρδύες;

Δέν μ'άχαωάει ωειά!

Εταν πιά τὸ πῆρε ἀπό-
φαςι πὼς δὲν θὰ τὸν
ξανάβλεπε ποτέ, ὅταν καὶ ἡ τελευταία
ἐλπίδα ἐσθύσε ἀπ' τὴν πονεμένη καρ-
διά της, ὅταν εἶδε πὼς τὰ εἴκοσι χρόνια τῆς
καὶ ἡ ομορφιά της θὰ κυλοῦσαν κοντὰ στὸν
πατέρα της καὶ στὴ μητέρα της καὶ πὼς θὰ
ζυσίαζε τὴ ζωὴ της στὶς δουλειὲς τοῦ σπι-
τιοῦ, δοκίμασε ἐξαφνα τρομερὴ συγκίνησι καὶ
τὸ προσώπὸ της φλογίστηκε, βλέποντας
μπροστά της τὸν ἑαυτὸς της!...

Ἐδῶ καὶ δύο χρόνια δὲν τὸν εἶχε δῇ κι'
ἐνὰς Θεὸς ξέρει πόσο βασανίζονταν ἡ ψυχὴ
της. Οἱ διασκεδάσεις τοῦ Παρισιῦ της εἴ-
χαν πάρει τὸν Σάρλ της. Ἐνῶ αὐτὸς γλεν-
τοῦσε στὴν πρωτεύουσα, αὐτὴ περνοῦσε τίς
μέρες της μὲ δάκρυα καὶ πόνο. Εἶν' ἀλήθεια
πὼς τοὺς πρώτους μῆνες τῆς εἶχε γράψει τυ-
φερά γραμμάτια ὅπου τῆς ἀνέκριναν τοὺς ὁ-
κούς του καὶ τίς ὑποσχέσεις του νὰ τὴν παν-
τρεψτὴ μιά μέρα. Μὰ ὅσο ὁ καιρὸς περνοῦσε, τὰ γράμ-
ματα γίνονταν πρὶο ἀραιὰ καὶ μιά μέρα σταμάτησαν ὁ-
λότελα...

Τὴν εἶχε ξεχάσει. Ἡ Λουσιέν ἀρρώστησε ἀπ' τὴ
λύπη της κι' ἐπέσε στὸ κρεβάτι. Ὁ Πατρίς καὶ ἡ
Ζουλιέτ, ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα τῆς Λουσιέν προσπα-
θοῦσαν νὰ τὴν παρηγορήσουν, μὰ τὰ λόγια τοὺς πῆ-
γαιναν χαμένα.

— Ἀφήστε με νὰ κλάψω, τοὺς ἔλεγε. ...
Πέρασαν ἔτσι δύο χρόνια. Ἡ Λουσιέν εἶχε δεχθῇ τὴ
μοῖρα της καὶ περνοῦσε τίς μέρες της μὲ τίς ἀσχολίες
τοῦ σπιτιοῦ. Ὅταν θυμόταν τὸ Σάρλ ψιθύριζε:

— Ἦταν ἓνα ὄνειρο!
Καὶ νὰ ποῦ τώρα, ὕστερ' ἀπὸ δύο χρόνια, ὅταν πιά
ἡ καρδιά της Λουσιέν εἶχε ξανάβρει τὴ γαλήνη της, ὁ
ἑαυτὸς της παρουσιαζόταν ξαφνικὰ μπροστά της!
Γιὰ ποῖο λόγο ν' ἀνοίξῃ πάλι ἡ παλιὰ πληγὴ; Γιὰ ποῖο
λόγο ν' ἀρχίσῃ νὰ ἐλπίζῃ ἄλλῃ μιά φορά;

Αὐτὲς οἱ σκέψεις βασάνιζαν τὸ μυαλό της Λουσιέν,
καθὼς καθόταν μπροστά στὸ γραφεῖο, μέσ' τὴν κάμαρα
ποῦ προορίζονταν γιὰ τὸν Σάρλ.

Τὸ ρολοὶ τῆς γειτονικῆς ἐκκλησίας σήμαινε ἐν-
νέα. Ἡ Λουσιέν τινάχτηκε καὶ ψιθύρισε μόνῃ:

— Δέ μ' ἀγαπάει πιά! Ὁ χαιρετισμὸς του ἦταν
ψυχρὸς, τὰ λόγια του καὶ τὸ χαμόγελό του δὲν ἦταν
γλυκὰ ὡς ἄλλοτε, τὸ φιλί του ἦταν τυπικὸ καὶ κρύο,
ἀλλοίμονο, ἀγαπάει ἄλλῃ! Θεέ μου! ἂν συμβαίῃν αὐ-
τό, θὰ πεθάνω!

Σώπασε κι' ἔρριξε μιά ματιά γύρω της. Σὲ μιά γω-
νιά τῆς κάμαρας ἦταν ἡ βαλίτσα τοῦ Σάρλ καὶ τὸ κλει-
δί ἦταν στὴ θέσι του.

— Ἀν' ἔφαχνα ἐκεῖ μέσα; ψιθύρισε ἡ Λουσιέν. Ἦ-
σως κάτι νὰ μαθῶ... Κανείς δὲ μὲ βλέπει... Κουρά-
γιο!

Ἀνοίξε βιαστικὰ τὴ βαλίτσα καὶ τὰ μάτια της ἐ-
πείσαν σ' ἓνα πακέτο... Γράμματα! Γυναικεῖα γράμ-
ματα! Ὁ φάκελλος εἶχε παρισινὸ γράμματόσημο. Ἡ
Λουσιέν ἀνοίξε καὶ διάβασε:

«Σάρλ, ἀγάπη μου,

»Ἐλαβα τὸ γράμμα σου καὶ εἶδα μὲ χαρὰ πὼς σὲ
δέκα μέρες θὰ βρισκόσαι στὸ Παρίσι. Σὲ περιμένω, ἐ-
σένα, ποῦ εἶσαι ἡ μοναδική μου ἀγάπη, ἔτοιμη νὰ σε
σφίξω στὴ θερμὴ ἀγκαλιά μου. Μοῦ γράφεις πὼς λογα-
ριάσεις νὰ περάσῃς ὅλο τὸ χειμῶνα σ' αὐτὴ τὴν ἀξιο-
βαύμαστὴ πολιτεία, δίχως ἄλλο μαζὶ μὲ τὴν Ἐλενίτσα
σου! Πόσο θὰ διασκεδάσουμε, πόσο θ' ἀγαπηθοῦμε.

»Σοῦ στέλνω μιά ἐφημερίδα γιὰ νὰ δῇς πόσο οἱ
Παρισινοὶ ἔχουν ξετρελλαθῇ μὲ τὴν ὡραία φωνὴ τῆς Ἐ-
λενίτσας σου. Ἡ ἐπιτυχία μου στὸ καμπαρέ εἶναι κά-
θε βράδυ ἀφάνταστῃ. Ὅλοι γερεύουν νὰ δοῦν καὶ ν'
ἀκούσουν «λα μπέλλα Ἰταλιάνα».

Διαδημητικό διήγημα

»Ἐλα γρήγορα, σὲ περιμένω μὲ λα-
χτάρα. Χίλια φιλιά ἀπ' τὴν

Ἐλενίτσα σου»
Ἡ Λουσιέν ἀπόμεινε ἄφωνη, ἐνῶ ὁ ἰδρώτας τῆς
ἐλουζε. Εἶχε γίνῃ κατάχλωμη. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκού-
στικὰν βήματα ἀπ' τὴν πλατὴν κάμαρα... Ἡ Λουσιέν
ἐπνίξε τοὺς λυγμούς της... Ἰσὼς νάταν ὁ ἑαυτὸς της...

— Ἀ! Ἐνὰς πυροβολισμὸς ἀντήχησε, κι' ἓνα σώμα ἀ-
κούστηκε νὰ πέφτῃ μέσ' στὴ σιωπηλὴν κάμαρα. Τὴν ἰ-
δίαν στιγμὴν τρεῖς ἄνθρωποι φάνηκαν στὸ κατώφλι: ὁ
Πατρίς, ἡ Ζουλιέτ κι' ὁ Σάρλ. Μία κραυγὴ ἀγωνίας
βγήκε ἀπ' τὰ στήθη τους. Ἡ Λουσιέν κοιτόταν χάμου,
ἀκίνητη, καὶ πάλι τῆς ἦταν ἀνοιχτὴ μιά βαλίτσα κι' ἓνα
περίστροφο.

— Θεέ μου! σκοτώθηκε... φώναξε ἡ ἄτυχῃ μάννα.
— Νεκρὴ, νεκρή! ψιθύρισε ὁ Σάρλ τρέμοντας ἀπ'
τὴ συγκίνησι.

— Ἐσὺ τὴ σκότωσες, παλῆνθρωπε, ἐσὺ τῆς ἔδωσες
τὸ ὄπλο, εἶπε ἡ μητέρα, ρίχνοντας ἓνα βλέμμα μίσους
στὸν ἀνεψιὸ της.

— Γρήγορα ἓνα γιατρό! Ἰσὼς νὰ ὑπάρχῃ ἀκόμα
καιρὸς καὶ νὰ τὴ σώσουμε! φώναξε ὁ πατέρας.

Ὁ Σάρλ ἔφυγε ὡς τρελλός, γιὰ νὰ τηλεφωνήσῃ
στὸ γιατρό. Οἱ γονεῖς τῆς Λουσιέν τὴ μετέφεραν στὸ
κρεβάτι της. Ὁ Σάρλ γύρισε γρήγορα, συνοδευόμε-
νος ἀπ' τὸν γιατρό Ραμόν.

Ὁ γέρο - γιατρός ἐξέτασε προσεκτικὰ τὴν κοπέ-
λα. Πουθενὰ δὲ φαινόταν ἵχνος πληγῆς, οὔτε ἵχνος αἵ-
ματος. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε. Τότε εἶπε στοὺς τρεῖς
ἀνθρώπους ποῦ περιμέναν μὲ ἀγωνία:

— Ζή!
— Ὡ! γιατρέ! σώσε τη! ἰκέτευσε ὁ Σάρλ, ἀνάμε-
σα στοὺς λυγμούς του.

Ὁ γιατρός πλησίασε ἓνα μπουκαλάκι αἵθερα στὰ
ρουθούνια τῆς κοπέλλας. Ἡ Λουσιέν κινήθηκε καὶ σὲ
λίγο ἀνοίξε τὰ μάτια της. Κοίταξε γύρω της σὰ νὰ ἐν-
πνοῦσε ἀπὸ κάποιο ὄνειρο.

— Λουσιέν, Λουσιέν μου! φώναξε ὁ Σάρλ, ἀπελπι-
σμένος.

Ἡ κοπέλλα ἀναστέναξε.

— Θεέ μου! σώσε τη, γιατρέ, κι' ὀρκίζομαι πὼς θὰ
τὴν παντρευτώ!

Ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἡ Λουσιέν, ψιθύρισε,
στὸ Σάρλ:

— Δέ μ' ἀγαπᾷς!

— Σὲ λατρεύω!

— Κι' αὐτὴ ἡ ἀλλῃ... ἡ Ἐλενίτσα σου...

— Σώπα Λουσιέν, ἦταν μιά στιγμὴ τρέλλας καὶ τί-
ποτ' ἄλλο. Δέ θὰ μὲ συχωρέσῃς; Δέν θὰ πᾶω πιά στὸ
Παρίσι. Σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ, θὰ εἶμαι στὸ πλευρὸ σου,
γιατὶ σ' ἀγαπᾶω.

— Φτάνει! εἶπε ὁ γιατρός χαμογελώντας. Ἀλλῃ
ὥρα θὰ τὰ πῆτε. Ἐγὼ δὲ βόλκα καμμιὰ πληγὴ. Δέν μου
ἐξηγεῖς πὼς δὲν τραυματίστηκες. Λουσιέν, μὲ τὸ περὶ-
στροφο,

— Μὰ πὼς φανταστήκατε; εἶπε ἡ Λουσιέν, ὦ! ὄχι.
Θεέ μου!... Καθὼς ἔπεσε χάμω ἡ βαλίτσα ἀπὸ τομα ἔ-
κανε τὸ περιστρόφο φαίνεται νὰ ἐκπυροσκοπήσῃ...

Ὅσο γιὰ μένα, δέν ἔχω τραυματισθῇ. Εἶχα μιά πληγὴ
ἐδῶ (κι' ἐδείξε τὴν καρδιά της) μὰ τώρα ἐκλείσει μιά
κι' ὁ Σάρλ μου εἶναι γιὰ πάντα δικός μου!

— Λουσιέν μου! φώναξε ὁ Σάρλ, ἀγκαλιάζοντάς
τὴν.

Κι' οἱ δύο νέοι
ἀντάλλαξαν τὸ
φιλί τὸν ἀρρα-
δῶνών τους.

ΡΕΝΕ ΠΑΣΚΑΛ

